

EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN'İN ÇOKSATAN YAZARINDAN

CRESSIDA COWELL

BÜYÜCÜLER

ZAMANI

epsilon®

Sunday Times Bestseller
Blue Peter Kitap Ödülü Sahibi

Kitapları 30 dilde 8 milyon kopyadan fazla satan ve *Ejderhanı Nasıl Eğitirsin* le büyük başarı yakalayan Cowell'dan Büyücüler, Savaşçılar, Devlerle dolu kadim, sihirli bir çağda geçen inanılmaz bir macera geliyor...

Genç bir Büyücü oğlan ile genç bir Savaşçı kızın hikâyesi bu. İkisine de doğduklarından beri birbirlerinden nefret etmeleri gerektiği öğretilmiş. Ancak dünyaları çarpıştığında yaşayacakları macera onları birbirlerini anlamak zorunda bırakacak.

**Fantastik macerayı seven herkes
için harika bir kitap...**

Bir zamanlar Sihir vardı ve Sihir karanlık ormanların derinliklerinde yaşırdı. Sonra Savaşçılar geldi...

Xar, Sihri olmayan bir Büyücü oğlan ve ona ulaşmak için her şeyi yapabilir. Dilek ise Savaşçı bir kız ama yasaklı bir Sihirli Nesne'ye sahip ve onu saklamak için her şeyi yapabilir.

Bu baş döndürücü macerada Xar ile Dilek, Savaşçı Kalesi'ndeki zindanlardan kurtulacaklarsa farklılıklarını unutmamalıdır.

Çünkü orada yüzyıllardır uykuda olan bir şey
kıpırdamaya başlıyor...

Büyücüler Zamanı

BÜYÜCÜLER ZAMANI

Orijinal Adı: The Wizards of Once
Yazan ve Resimleyen: Cressida Cowell
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Hakan Özdemir
Editör: Emirhan Aydın
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN: 978-605-173-419-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2017 Cressida Cowell

Türkçe Yayın Hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Cihangir mah. Güvercin cad. No: 3/1
Baha iş merkezi A Blok Kat: 2 34310
Haramidere/ İstanbul/TURKEY
Tel: 212 412 17 21
Sertifika No: 12026

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Büyücüler Zamanı

Yazan ve Resimleyen

CRESSIDA COWELL

Çeviri
Hakan Özdemir

©psilon®

Bu, iki kahramanı olan bir hikâye.

Oğlan, Xar, bir Büyücü Kabilesi'nden
ama hiç Sihri yok ve onu elde etmek için
HER ŞEYİ yapar.

Kız, Dilek, bir Savaşçı Kabilesi'nden

Ama yasaklı bir Sihirli nesneye sahip ve onu gizlemek için her şeyi yapar.

Devlerin Son Cephesine Deniz Yolu

DEVLERİN ADIMLARI

K
D
G
B

DEVLER DİYARI
CİDİ DAĞLARI

Tatlı Patika

BÜYÜCÜLERİN
Sonsuz Orman

NA

FETHEDİLMİŞ
SAVAŞÇI
BÖLGELERİ

SAVAŞÇI
İMPARATORLUĞU

SI ORMANI

NCANZO'NUN
KRALLIĞI

Demir Savaşçı Kalesi

SYCHDRAX'IN
KRALIÇELİĞİ

KÖTÜ
ORMAN

Büyücü Kalesi

Xar'in
Yolculuğu

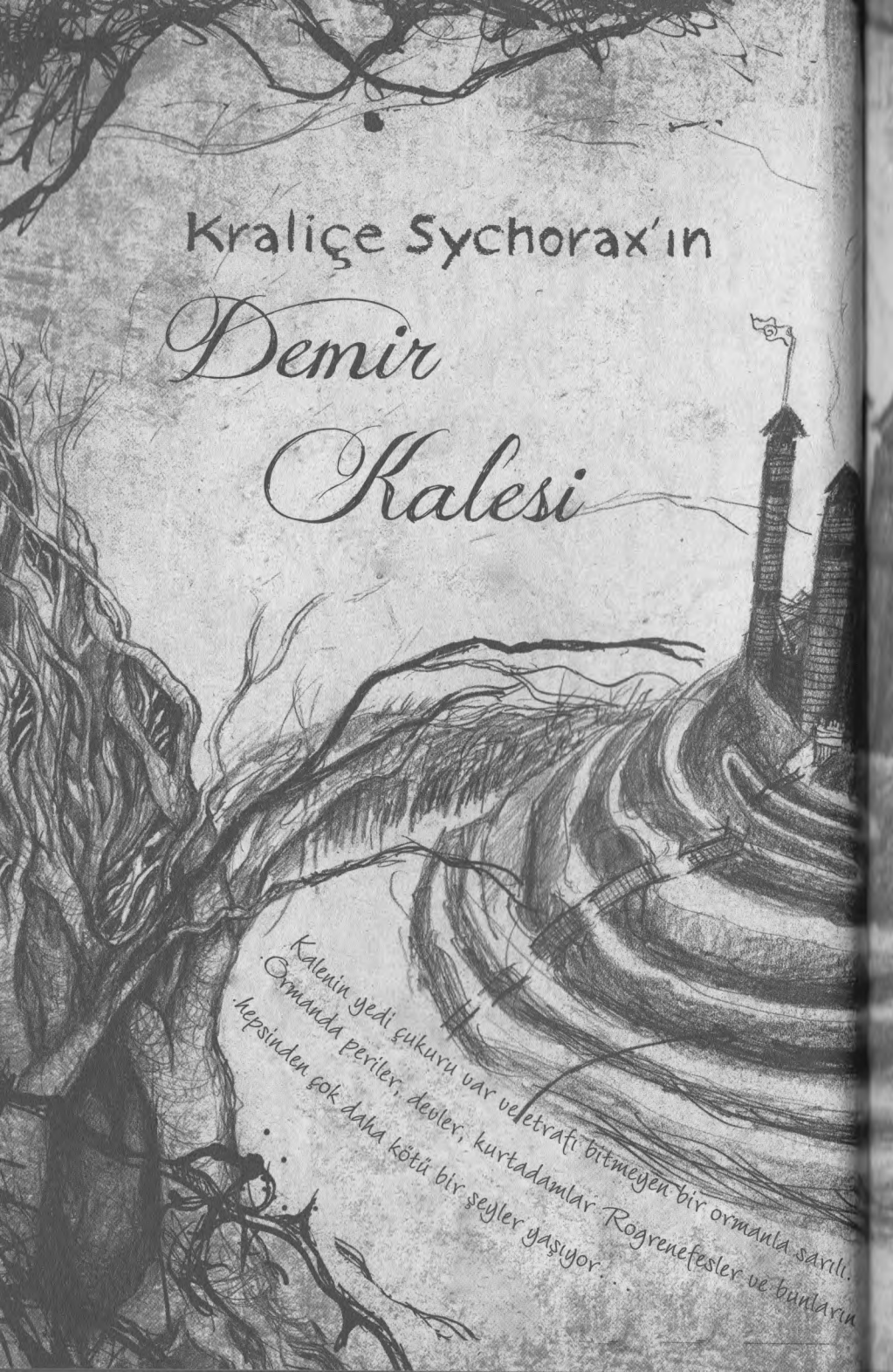
Korkutucu
Küçük Ağıllı

Yamuk Irmak

Hayalet Duvar

Dağlar

Savaşçı Başkentine Buradan Gidilir

Kraliçe Sychorax'ın Demir Kalesi

Kale'nin yedi şukuru var ve etrafı bitmeyen bir ormanla sarılı.
Ormanda periler, devler, kurtadamlar Rogrenesler ve banların
hepsinden çok daha kötü bir şeyler yaşıyor...

Kralice Sychonassu
Zindadlanenu
Ginisi

Bir
zamanlar
Sihir
vardı

Öndeyiş

ir zamanlar Sihir vardı.

Çok çok uzun zaman önce, Britanya Adaları'nın Britanya Adaları olduğunu henüz kimsenin bilmediği kadar eski bir zamanda Sihir karanlık ormanlarda yaşıyordu.

Belki karanlık bir ormanın neye benzediğini bildiğinizi sanıyorsunuzdur.

Size hemen şimdi söyleyebilirim ki bilmiyorsunuz. Bunlar, mümkün olabileceğine inanacağınızdan daha karanlık ormanlardı, mürekkep lekesinden daha karanlık, gece yarısından daha karanlık, uzayın kendisinden daha karanlık ve bir Cadının kalbi kadar karmaşıklardı. Onlar, şimdilerde vahşi orman olarak bildiğimiz şeylerdi ve her yönde hayal edebileceğiniz ölçüde uzanıyorlar ve sadece denize ulaştıklarında duruyorlardı.

Vahşi ormanda yaşayan çok sayıda insan türü vardı.

Büyücüler, ki onlar Sihirdiler.

Savaşçılar, ki onlar değildiler.

Büyücüler uzun zamandır vahşi ormanda yaşıyorlardı ve diğer Sihirli şeylerle birlikte orada sonsuza dek yaşamaya niyetliydiler.

Ta ki Savaşçılar gelene dek. Savaşçılar, denizin ötesinden gelen işgalcilerdi ve Sihirleri olmamasına karşın, DEMİR dedikleri yeni bir silahı beraberlerinde getirmişlerdi ve *demir Sihrin işlemediği tek şeydi*. Savaşçıların demir kılıçları, demir kalkanları ve demir zırhları vardı ve Cadıların korkunç Sihri bile bu metal karşısında aciz kalıyordu.

Savaşçılar önce Cadılar ile savaştılar ve uzun, korkunç bir çarpışmanın sonunda onların neslini tükettiler. Kimse Cadılar için ağlamadı çünkü Cadılar kötü Sihirdi, en kötü türden Sihirdi, tarlakuşlarının kanatlarını koparan, eğlence için öldüren, dünyanın ve içindeki herkesin sonunu getirebilecek türden Sihirdi.

Fakat Savaşçılar orada durmadılar. Savaşçılar, bazı Sihirlerin kötü olmasının, BÜTÜN Sihrin kötü olduğu anlamına geldiğini düşündüler.

Bu yüzden Savaşçılar, Büyücüleri ve onlarla birlikte ogre'leri ve kurt adamları, karanlıkta küçük yıldızlar gibi parlayıp birbirlerine sinsi büyüler yaparak düzensizce çarpışan iyi ve kötü periler ve çalılıklarda yavaş ama temkinli şekilde dolaşan, mamutlardan daha büyük ama bebekler kadar uysal devleri yok etmeye çalışıyorlardı.

Savaşçılar demir baltalarıyla kalelerini, arazilerini ve yeni modern dünyalarını inşa etmek için ellerinden geldiği kadar hızlı kestikleri karanlık ormanın tamamındaki son sihir zerresini yok edene dek durmayacaklarına yemin ettiler.

Bu, doğduklarından bu yana birbirlerinden nefret etmeleri öğretilen genç bir Büyücü oğlanın ve genç bir Savaşçı kızın öyküsüdür.

DEMİR SAVAŞCI İMPARATORLUĞU'NA

Giriş Yaptınız

Bu Bölgede

HER TÜRLÜ SİHİR
YASAKLANMIŞTIR

CİNLER, DEVLER,
ROGRENEFESLER,
KARKEDİLERİ, KURT ADAMLAR,
YEŞİLDİŞLER
(VE BAŞKA HERHANGİ BİR SİHİRLİ YARATIK)
GİREMEZ.

UÇMAK,
EFSUNLU NESNELER,
BÜYÜLEMEK, LANETLEMEK VE EFSUNLAMAK,
VE HER TÜRDEN SİHİR
YASAKTIR.

Ve bu topraklara giren Büyücülerin kafaları
ne yazık ki koparılacaktır.

Majestelerinin Emriyle

Kraliçe Sychonax

DEMİR SAVAŞCI KRALİÇESİ

Öykü, DEVASA BİR SİYAH TÜYÜN bulunmasıyla başlıyor.

Bu, Büyücüler ve Savaşçılar birbirleriyle savaşmakla bu denli meşgulken, kadim bir kötülüğün geri döndüğünü fark etmemelerinin bir işareti olabilir mi?

Bu tüy, gerçekten de bir Cadının tüyü olabilir mi?

Bu
gerçekten de
bir
Cadının
tüyü
olabilir mi?

Cadı Tüyü

Ben bu hikâyedeki her şeyi gören,
her şeyi bilen,
bir karakterim...

Size kim olduğumu söylemeyeceğim.

Bakalım

TAHMİN edebilecek misiniz?

Hikâye şimdi başlıyor.

(Kaybolmayın. Bu orman

TEHLİKELİDİR.)

Birinci
Bölüm
itaatsizlik

1. Cadı Yakalamak İçin Bir Tuzak

Kasım ayı için sıcak bir geceydi, Cadılar için fazla sıcak bir geceydi, en azından söylentiler öyleydi. Elbette Cadıların neslinin tükenmiş olması gerekiyordu ama Xar onların ne denli pis koktuklarını işitmişti ve şimdi, kara ormanın sessizliğinde uzun zaman önce ölmüş bir fare ve engerek yılanının zehrinden küçük bir damla ile karışık, yanan saçın sönük ama belirgin kokusunu duyumsayabildiğini hayal etti. Bir kere koklandı mı asla unutulmazdı.

Xar, Büyücü Kabilesi'nin mensubu olan genç, haşır- rı bir insan oğlanıydı. Ormanın, aşırı karanlık, karman çorman oluşundan dolayı Kötüorman olarak bilinen bir bölümünde devasa bir karkedisinin sırtında seyahat ediyordu.

Orada olmaması gerekiyordu; çünkü Kötüorman Savaşçıların toprağıydı ve herkesin söylediğine göre Savaşçılar onu yakalarsa anında öldürürlerdi. Hem de âdetleri olduğu üzere kafasını kopararak!

Ama Xar azıcık bile endişeli görünmüyordu.

O, rastlantı sonucu bir tür görünmez dikey fırtınayla temas etmiş gibi alnından yukarı dikilen muazzam büyüklükteki perçemiyle neşeli, dağınık bir oğlandı.

Üstüne bindiği karkedisi, devasa bir vaşak türü olan asil bir yaratıktı ve adı Kralkedi'ydi, fırlama sahibi için

Xar ('Zar' diye okunur) devasa bir karkedisinin üstünde.

Caliburn, Xar'ın konuşan kuzgunu.

biraz fazla ağırbaşlıydı. Kralkedi'nin parlayan pençeleri öyle yumruydı ki gerçek dışı görünüyorlardı, postu öyle derindi ki toz kar gibiydi, öylesine canlı bir gümüş rengine sahipti ki adeta mavi gibi görünüyordu. Karkedisi orman boyunca fişek gibi ama hafifçe ilerliyordu ve uçları, kara kulakları koştukça belli etmeyecek kadar gururlu olsa da korktugundan bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu.

Tam da o sabah, Xar'ın babası ve Büyücülerin Kralı Efsuncu Encanzo, Büyücülerin, Kötüorman'a tek bir adım dahi atmaya tenezzül etmelerinin yasak olduğunu herkese hatırlatmıştı.

Ama Xar, Büyücü krallığının, yaklaşık dört nesli içindeki en itaatsiz oğlandı ve bir şeyleri yasaklamak yalnızca onu teşvik etmeye yarıyordu.

Geçen hafta:

Xar en yaşlı ve en saygın Büyücülerden ikisinin sakallarını, bir şölende uyumaktayken birbirine bağlamıştı. Domuzların yalağına aşk iksiri dökmüştü, böylece domuzlar Xar'ın en sevmediği öğretmenine delice bir tutkuyla vuruldular ve yüksek sesle ateşli, ciyıklama ve öpücük sesleri çıkararak nereye giderse onu takip ettiler.

Büyücü kampının batısındaki ağaçları kazara yakıp kül etmişti.

Bunların çoğunu, tam anlamıyla, büsbütün kasten

Korkan karkedisi tamamen güvenli açıklıkta etrafına bakıyor.

yapmamıştı. Xar sadece anın heyecanıyla hareket etmişti.

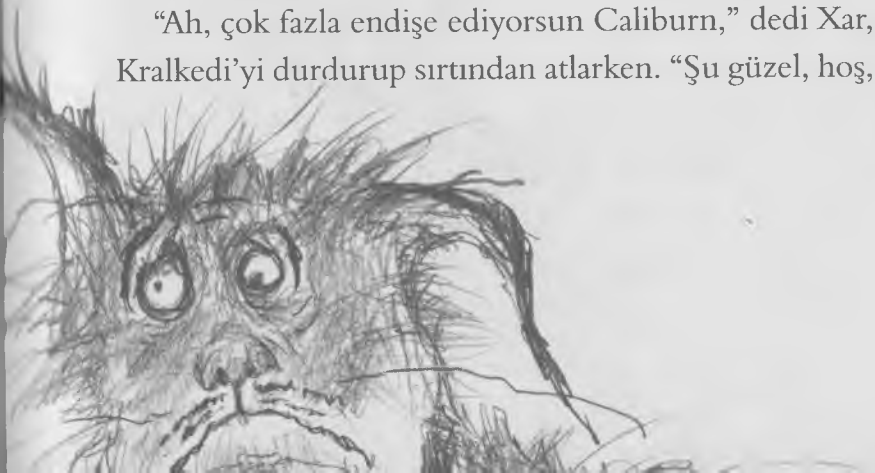
Ve yine de bu itaatsiz şeylerin hiçbirisi, Xar'ın şu anda yaptığının yarısı kadar bile kötü değildi.

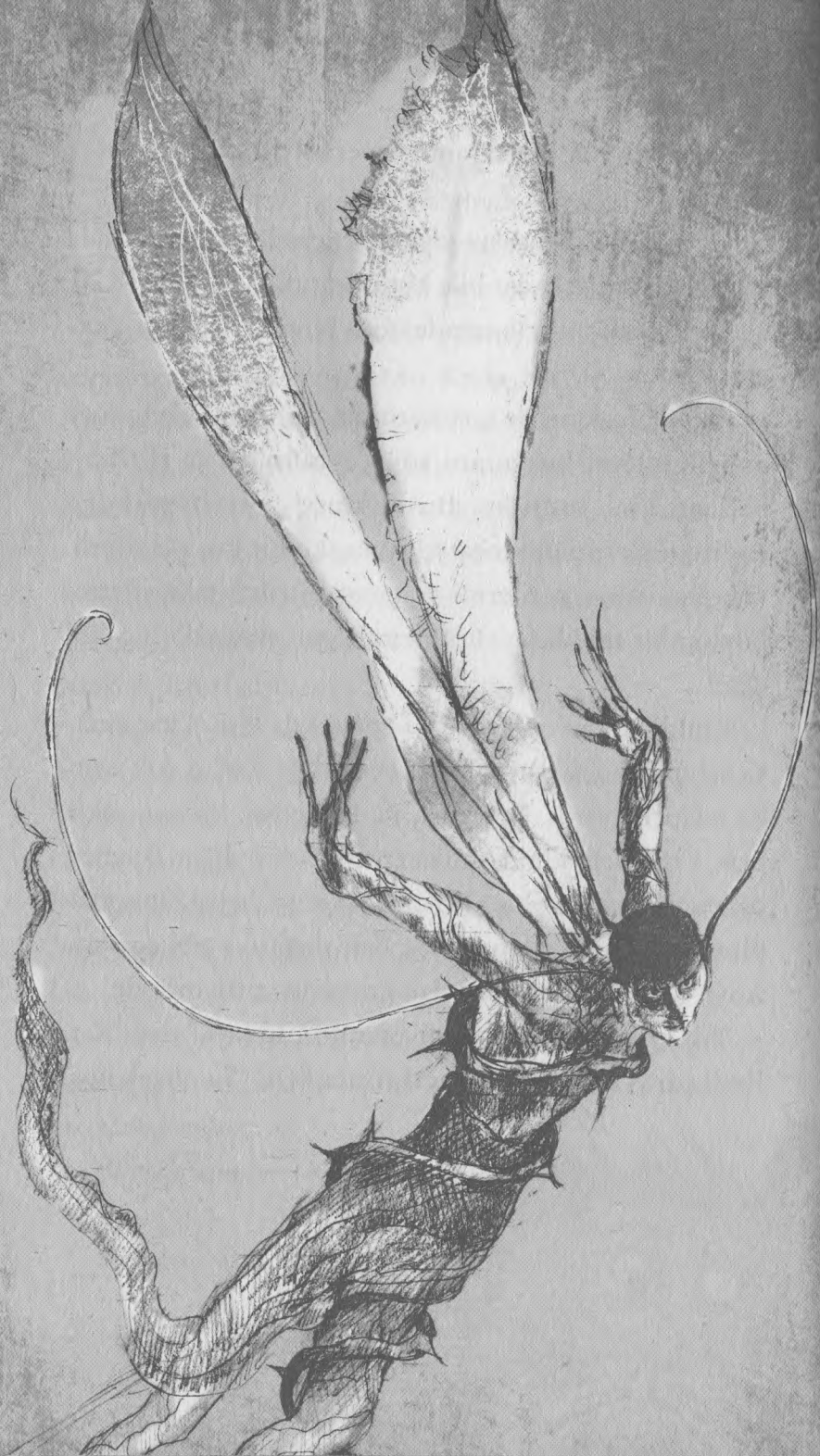
Xar'ın kafasının üzerinde uçan büyük, siyah bir kuzgun vardı.

“Bu, gerçekten de çok kötü bir fikir Xar,” dedi kuzgun. Konuşan kuzgunun adı Caliburn'dü ve işi Xar'ı beladan uzak tutmaktı. Bu imkânsız görevin getirdiği endişe tüylerini dökmeseydi yakışıklı bir kuş olabilirdi. “Hayvanlarını, perilerini ve genç Büyücü takipçilerini böylesi bir tehlikeye sürüklemen gerçekten de hiç adil değil...”

Kral Efsuncu'nun oğlu ve epey fazla kişisel karizmaya sahip bir delikanlı olması nedeniyle Xar'ın çok sayıda takipçisi vardı. Beş kurt, üç karkedisi, bir ayı, sekiz peri, Öğütücü adında muazzam bir dev, diğer Büyücü oğlancıklarından oluşan küçük bir grup, hepsi hipnotize olmuş gibi Xar'ı takip ediyor, öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsalar da bir yandan korkudan titriyorlardı.

“Ah, çok fazla endişe ediyorsun Caliburn,” dedi Xar, Kralkedi'yi durdurup sırtından atlarken. “Şu güzel, hoş,

küçük açıklığa bak... Gördün mü? TAMA-
MEN güvenli ve ormanın geri kalanıyla tıpatıp
aynı.”

Xar, porsuk ağaçlarının tehditkâr şekilde eğildiği ve
ökseotunun falcının gözyaşları gibi damladığı serin, te-
kinsiz küçük bir açıklık alanda değil de neşeli tavşancık-
lar ve yavru geyiklerle dolu güzel bir korulu vadideymiş
gibi kayıtsız bir memnuniyetle etrafa bakındı.

Diğer Büyücüler kılıçlarını çekmişti ve hırlayan kar-
kedilerinin kürkleri korkuyla öylesine kabarmıştı ki tüy-
lü kurt mantarı gibi görünüyordular. Kurtlar huzursuzca
yürüyor, insanların etrafında bir koruma kalkanı oluş-
turmaya çalışıyorlardı.

Şaşarı

Yalnızca daha küçük olan periler
Xar'ın coşkusunu paylaşıyorlardı,
çünkü ne olup bittiğini anlaya-
mayacak kadar çocuklardı.

Daha önce hiç peri gördünüz
mü bilmiyorum, o yüzden en iyi-
si burada bulunanları size tarif edeyim.

Orada büyük beş peri vardı; hepsi, insan ile vahşi,
zarif bir böceğin karışımını andırıyorlardı. Sinirlendik-
lerinde veya sıkıldıklarında (ki bu sık olurdu),
yıldızlar gibi yanıp yanıp sönerler ve kulakla-
rından mor duman çıkardı. Öylesine saydam-
lardı ki kalplerinin atışını izleyebilirdi-
niz.

Bir de üç küçük, genç peri vardı, henüz yetişkin olmadıklarından “tüyperiler” olarak biliniyorlardı. Xar’ın gözdesi sabırsız, birazcık şaşkaloz, küçük bir şey olan Sıkmazu’ydu.

“Ne kadar güzel! Ne kadar güzel!” diye ciyaktadı Sıkmazu. “Bu, bu zamana kadar gördüğüm devasa-görkeli, en hoş açıklık! Bu ilgimerkici çiçek de nedir? Dur tahmin edeyim! Düğün çiçeği! Papatya! Sardunya! Karnabahar!”

Sıkmazu özellikle kasvetli ve uğursuz görünen bir ağacın üst dallarına uçu ve yapraklarının uçlarında tehditkâr dikenleri olan ve aslında ismi peri yiyen ökükapanı olan etli çiçeklerinin bir tanesinin köşesine kondu. Çiçek, fare kapanı hızında, bir anda kapanarak zavallı küçük Sıkmazu’yu içine hapsetti.

Caliburn, Xar’ın omzuna kondu ve derin derin iç çekti.

“Sana söylemişim’ demeyi sevmiyorum,” dedi. “Ama Kötüorman’daki bu tamamen güvenli küçük açıklığa geleli sadece bir buçuk dakika oldu ve şimdi-den takipçilerinden birini etobur bir çiçeğe kaptırdın.”

“Saçmalık,” diye çıktı Xar, iyi huylu bir şekilde. “Onu kaptırmadım. Zaten lider olmanın anlamı bu. Ne zaman takipçilerimden birinin başı derde girse onu kurtarırım, çünkü bir liderin yapacağı şey budur.”

Xar ağaca tırmanmaya başladı, altmış metre kadar çıktıktan sonra çatırdayan birkaç ince dalın üzerine

tehlikeli şekilde basarak hançerini çıkardı ve periyiyen öcükapanını hızlıca patlatarak nefes nefese kalmış olan küçük Sıkmazu'yu son anda serbest bıraktı.

“Ben iyiyim!” diye ciyakladı Sıkmazu. “İYİYİM! Sol bacağıma hissedemiyorum ama iyiyim!”

“Merak etme Sıkmazu! Onun nedeni, öcükapanının mide özsuyu, birkaç saat içinde bacağına eskisi gibi hissedeceksin,” diye bağırdı Xar ağaçtan düşmekteyken. “Görüyorsunuz, değil mi? Ben büyük bir liderim. Benimle kalırsanız, başınız derde girmez.”

Genç Büyücüler gerçekten de oldukça düşünceli görünüyorlardı.

O anda, Xar'ın ağabeyi Çapulcu, bir koca boz

kurdun sırtında, arkasında Xar'ınkinden bile fazla sayıda peri, hayvan ve genç Büyücüyle, arkalarındaki gölgelerin içinden bir anda ortaya çıktı.

Xar, ağabeyi Çapulcu'dan nefret ettiği için kaskatı ke-sildi.

Çapulcu, Xar'dan daha iriydi. Boyu, neredeyse babaları kadar uzundu ve Sihirde mükemmeldi, aynı zamanda yakışıklıydı, zekiydi ve bunların farkındaydı da. Görüp görebileceğiniz en kendini beğenmiş Büyücüydü ve sıklıkla Xar'ın başını belaya sokmak için onu ispiyonlardı.

“Burada ne *işin* var, Çapulcu?” diye bağırdı Xar şüpheyle.

“Ah, sadece, küçük kardeşimin bu defa hangi inanılmaz derecede aptal ve gereksiz işle uğraştığını görmek için seni takip ettim,” dedi Çapulcu yavaş yavaş.

ÇAPULCU VE XAR

“Benim gibi büyük liderler asla *gereksiz seyahatlere* çıkmazlar!” diye hiddetle köpürdü Xar. “Bir NEDEN için buradayız. Seni hiç ilgilendirmez ama...”

Xar, başta ne yaptığıyla ilgili Çapulcu’ya süslü bir yalan söylemeyi düşündü ama kendini gösteriş yapmaktan alıkoyamadı.

“Kendimize bir Cadı yakalayacağız,” diye gururla böbürlendi Xar.

Eyvah, eyvah, eyvah.

Bu Xar’ın takipçilerine, çıktıkları seferin amacından bahsettiği ilk zamandı ve onlar için epey tatsız bir haberd.

Bir Cadı!

Ayı, karkedileri ve kurtlar kaskatı kesilip titremeye başladılar. Xar’ın perileri içinde en vahşi ve en korkusuz olan Ariel bile birdenbire göğe yükselip bir an için gözden kayboldu.

“Kötüorman’ın bu kısmında Cadılar hâlâ var, biliyorum,” diye fısıldadı Xar bir Cadı herkese sunduğu zevkli bir armağanmış gibi heyecanla.

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Çapulcu ve Büyücü takipçileri gülmeye başladılar.

Güldüler ve güldüler ve güldüler.

“Hadi ama Xar,” dedi Çapulcu nefesi düzene girince. “Sen *bile* Cadıların neslinin yüzlerce yıl önce tükendiğini biliyor olmalısın.”

“Ah, evet,” dedi Xar. “Peki ya bazıları hayatta kaldıysa

ve bunca zamandır saklanıyorlarsa? İşte tam bu açıklıkta, daha dün bulduğum şeye bakın!”

Sırt çantasının içinden hakikaten devasa bir siyah tüyü dikkatlice çıkardı.

Kocaman, bir karganinkine benzeyen ama çok çok daha büyük bir tüydü. Uçları kara, parlayan, yeşilbaş ördeğin kafasının renginde bir yeşil olan soluk siyah bir renkteydi.

“Bu bir Cadının tüyü,” diye fısıldadı Xar.

Çapulcu en kibirli gülümsemesini takındı.

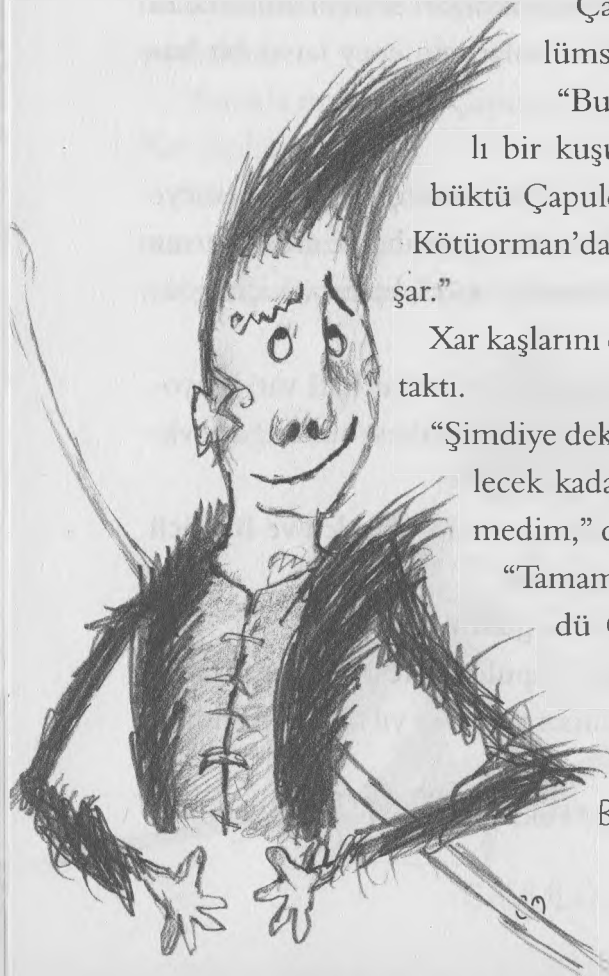
“Bu sadece büyük yaşlı bir kuşun tüyü,” diye dudak büktü Çapulcu, “dev bir karganın. Kötüorman’da tuhaf yaratıklar yaşar.”

Xar kaşlarını çatı ve tüyü kemerine taktı.

“Şimdiye dek, böyle bir tüyü olabilecek kadar büyük bir kuş görmedim,” dedi Xar huysuzca.

“Tamamen safsata,” diye güldü Çapulcu. “Sadece se-

Bir Cadı Yakalayacağız.

nin gibi beyinsiz bir sersem, Cadıların sonsuza dek yok olduklarını bilmez.”

Caliburn aşağı doğru kanat çırpıp Xar'ın kafasına kondu.

“Sonsuzluk çok uzun bir ifade,” dedi kuzgun.

“İşte!” dedi Xar bir zafer kazanmışcasına. “Caliburn, geleceği ve geçmişi görebilen kâhin bir kuştur ve o Cadıların sonsuza dek yok olduğunu düşünmüyor!”

“Tek bildiğim, Cadıların nesli bir şekilde tükenmediyse, onlardan biriyle karanlık bir yerde karşılaşmak istemeyeceğindir,” dedi Caliburn titreyerek. “Bir Cadıyla ne yapacaksın Xar?”

“Onu yakalayacağım ve Sihri çıkarıp kendim için kullanacağım,” dedi Xar.

Yine bir dehşet dolu sessizlik yaşandı.

En sonunda Çapulcu konuştu. “Bu, bu zamana kadar yapılmış planlar içinde duyduğum en kötü plan, kardeşim.”

“Bunu SEN düşünemediğin için kıskanıyorsun sadece,” dedi Xar.

“Birkaç sorum var,” dedi

Ey

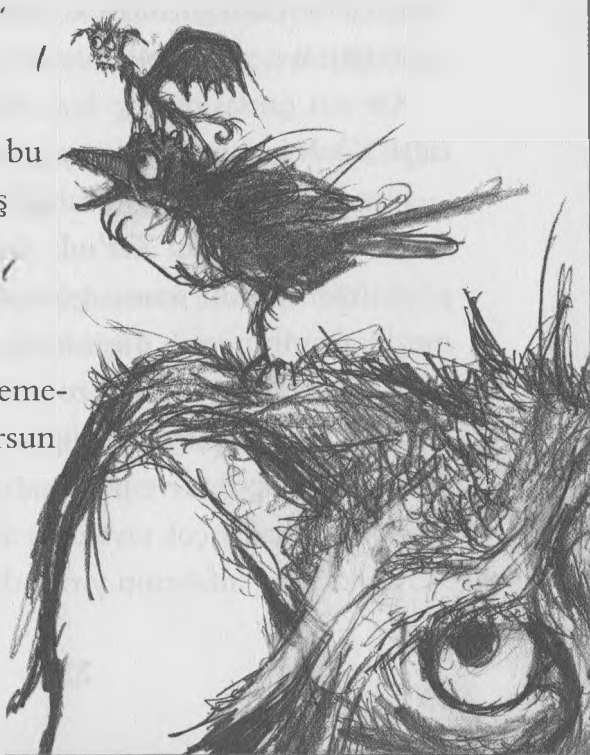
rah

Ey

rah

Ey

rah

Çapulcu. “Her şeyden önce o Cadı’yı nasıl yakalayacaksınız?”

“Ağ onun için,” dedi Xar sırt çantasından bir ağ çıkarıp havaya kaldırarak. En azından çoşkusunda kusur bulamazdınız. “İçimizden birisi, çok azıcık yaralanmaya gönüllü olacak ve sonra Cadı kana çekilecek...”

“Harika,” dedi Çapulcu gülümseyerek. “Şimdi de küçük zavallı takipçilerinden birini yaralayacaksınız, öyle mi? Hem de gözü dönmüş kurt adamlar ve Kan-Koklayan Ogrenesferlerle dolu bir ormanda? Hadi ama tamamen delirmişsin... Bu plan senin kadar zavalılıca...”

Xar onu duymazdan geldi. “Ardından saldırıya geçtiği anda o Cadı’yı ağımla yakalayacağım. Sıradaki soru.”

“Tamam. İkinci soru,” dedi Çapulcu. “Yaşayan hiçbir Büyücü bir Cadı görmedi, o halde bu Cadı’nın nasıl göründüğünü nereden bileceksin?”

Xar sırt çantasını açıp koca bir atlas büyüklüğünde, *Büyü Kitabı* isminde bir kitap çıkardı.

Her Büyücüde, doğumunda kendilerine verilen bir *Büyü Kitabı* olurdu. Xar’ınki aşırı derecede yıpranmış görünüyordu. Bir kısmı görünmezdi (kazara görünmezlik iksirinin içine düşmüştü). Başka bir kısmı yanarak öyle kararmıştı ki zar zor okunabiliyordu (bu, Xar Büyücü kampını ateşe verdiğiğinde olmuştu) ve sayfalarının çoğu kopuktu ve her tarafa dağılıyorlardı (buraya sığmayacak kadar çok sayıda serüvenin eseri idi).

Xar kitabın, alfabenin yirmi dokuz harfinin çok bü-

yük puntıyla altın sarısı renkte el yazısıyla yazılı olduğu “içindekiler” sayfasını açtı. Xar harflere sırasıyla doku-
narak “Cadılar” kelimesini heceledi ve pırrrrrrrrr, ki-
tabın sayfaları kendi kendine bitmek bilmeyen bir süre
boyunca dönmeye başladı. Sayfalar, sonsuz bir iskambil
destesiymiş gibi birbiri üstüne çevrildikçe önde kalan
bölümler görünmez oluyorlardı ta ki doğru sayfada du-
rana dek.

“İlginç... Nasıl göründüklerini yazmıyor... Ama ye-
siller... Yani sanırım...” dedi Xar.

Birisi Cadıların istediklerinde görünmez olabildik-
lerini ve kanlarının asit olduğunu düşündü. Diğer i se
gözlerinden kan fışkırttıklarını.

“Eminim ki, gördüğümüzde onun bir Cadı oldu-
ğunu anlayabiliriz,” dedi Xar sabırsızca Büyü Kitabı’nı
kapatarak. “Epey dehşet verici olmaları gerekiyor, öyle
değil mi?”

“Korkunç derecede dehşete düşürücüler,” dedi Ca-
liburn usulca. “Onlar, bu dünyaya ayak basmış en kor-
kunç yaratıklar...”

“Peki bir Cadı yakalamayı *başarsan* bile onu Sihrinden
ayrılmaya nasıl ikna edeceksin?” diye sordu Çapulcu.
“Görünmez yeşil-asit-kan-fışkırtan, bu dünyaya ayak
basmış en korkunç yaratıklar olan Cadıların, Sihirden
sırf sen onlardan rica ettin diye vazgeçmeyeceklerini
zannediyorum...”

“Aha,” dedi Xar kur-
nazca. “Onu nasıl yapaca-
ğımı düşündüm.”

Gösterişli bir hareketle eldiven-
lerini taktı, sırt çantasını açıp içinden...
Küçük bir tencere çıkardı.

Yine bir sessizlik oldu.

“Bunun bir *tencere* olduğunun farkında mı-
sın?” dedi Çapulcu.

“Sıradan bir tencere değil,” dedi Xar hinlikle.

Sonra şaşırtıcı duyurusunu yapmadan önce de-
rin bir nefes aldı.

“Bu tencere DEMİRDEN yapılmı..”

Büyücülerin büyük bölümü dehşetle geriye bir adım
attılar. Periler dehşet feryadı kopardılar. Yalnızca Çapul-
cu etkilenmeyi reddediyordu.

Hatta öyle bir kahkaha kopardı ki, Xar
onun yere düşeceğini sandı. “Hari-
ka... Cadı’yı tencereyle yeneceksin!”
dedi alay ederek. “Büyük bir lider’ falan
değilsin Xar, sen bir yalancı ve eziksin,
babamız senden utanıyor ve şim-
di, bir Cadıdan Sihir çalmak için
neden bu kadar hevesli olduğunu
anlıyorum. Bu akşam Kış Şöleni’n-

Bu tencere demirden yapılmış.

de Büyü Müsabakası var ve SEN Sihir yapamıyorsun... XAR SİHİR YAPAMIYOR..." diye sataştı Çapulcu.

Xar'ın yüzü önce utançtan kırmızıya, sonra öfkeden beyaza döndü.

Henüz Sihir yapamadığı gerçeği, başka kimsenin bilmesini istemeyeceği gizli bir yarasıydı. Büyücü çocukları Sihirle doğmazlardı, Sihirleri (onlar) yaklaşık on iki yaşındayken gelirdi. Xar ise *on üçündeydi* ama Sihri hâlâ gelmemişti.

Xar, Sihir yapmayı denemişti. Sayısız saatler boyunca, zihniyle eşyaları hareket ettirmek gibi gerçekten basit şeyleri denemişti. Ama sahip olmadığı bir kası kullanmaya çalışıyor gibiydi. "Sakinleş," demişti herkes. "Sakinleş ve olduğunu göreceksin." Ama sanki kollarıyla, orada olmayan bir şeyi hareket ettirmeye çalışıyordu.

Ve son zamanlarda endişelenmeye başlamıştı. Ya HİÇBİR ZAMAN Sihri gelmezse? Bu, gerçekleşmesi pek muhtemel olmayan bir faciaydı ama Kral Efsuncu'nun HİÇ SİHRİ OLMAYAN bir evladı olsa bu bütün aile için ne büyük bir rezalet olurdu.

Bu düşünce onun keyfini kaçırmıştı.

"Zavallı küçük bebek Xar..." dedi Çapulcu şarkı söyler gibi. "Kendini kocaman sanıyor ama hiç Sihir yapamıyor..."

Xar... Sakin ol
Kendine Hâkim ol...
Öfkeni kontrol et.

Öte yandan

“Sihrim GELECEK,” diye tısladı Xar, görmekte zorlanacağı ölçüde kıstığı gözlerle haykırarak, “ama

Tencereyle ona vurabilirsin de...

bu sırada, yemin ederim ki, sana YEMİN EDERİM Kİ bir Cadı yakalayacağım ve o Cadı'dan o kadar çok Sihir çıkaracağım ki Çapulcu, seni PATLATARAK yok edeceğim.”

“Ya öyle mi?” diye pis pis güldü Çapulcu. Sırt çantasını açıp içinden asalarından birini çıkardı. Büyücü asası yaklaşık baston boyutundadır ve Büyücüler Sihirlerini onları kullanarak odaklarlar.

Xar, Çapulcu'ya tencereyle vurmak için ileri atılırken, “Ben DEMİR taşırken Sihrin bana işlemez!” diye gürledi.

Bu gerçekten de doğrudu ama ne talihsizdir ki Xar böğürtlen çalılarının oluşturduğu düğüme takılıp düştü ve eldivenli elleri tencere üzerindeki haki-miyetini yitirdi. Tencere, Çapulcu'nun kafasının üzerinden süzülerek çalılığa saplandı.

Çapulcu asasını Xar'a doğrulttu ve sihirli bir kelime fısıldadı. Çapulcu'nun bedeni, Sihir içinden titreşip elinden asasına dökülürken sarsıldı ve asasının ucunda patlayan hızlı, şiddetli ve yakıcı bir Sihir yıldırımını Xar'a gönderdi.

Xar hareketinin ortasında, ayakları Çapulcu'nun büyüsyyle yere saplanmış halde durdu.

Çapulcu'nun takipçileri, "HA! HA! HA! HA! HA!" diye güldüler.

"BÜYÜYÜ KALDIR!" diye bağırdı Xar, ayaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu ama kurşun gibi ağırlardı.

"Hayır, öyle bir şey yapacağımı sanmıyorum," dedi Çapulcu gülümseyerek.

Xar öfkeden çılgına dönmüştü.

Parmaklarını şıklattı.

REEOOOWWW!

Kimse daha gözünü bile kırpamadan, iri pençelerini açmış dört yüz kiloluk yeşilimsi gri ölüm makinesi olan Kralkedi, Çapulcu'nun üzerine fırladı. Dehşet içinde bağırان Çapulcu, bir ağacın gövdesine yapıştı ve donakalmış bir halde büyük kedinin ondan sadece birkaç santimetre uzağındaki kâbuslardan

çıkılmış suratına

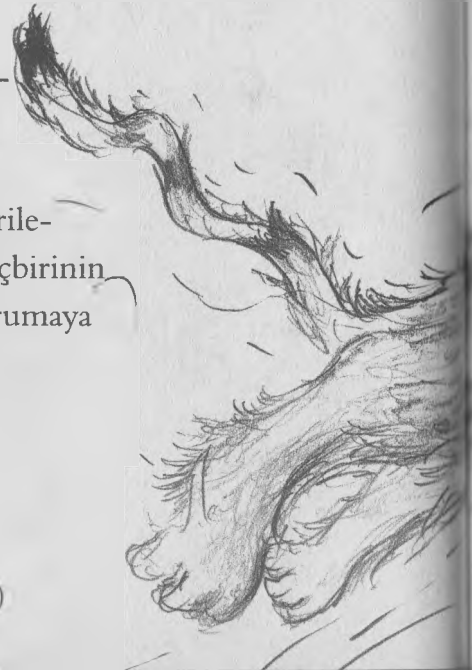
bakıyor

ve sanki dört tane mutfak bı-

çağı omzuna

saplanıyordu.

Çapulcu'nun kendi perile-
rinin veya hayvanlarının hiçbirinin
hareket etmeye veya onu korumaya
zamanı olmamıştı.

“Parmağımı bir şıklatmamla,” diye haykırdı Xar,
“Kralkedi kafanı uçurur.”

“Hile!” dedi Çapulcu nefes nefese. “Hile yaptın!
Hayvanlarını bir Büyücü akranına saldırmak için kul-
lanmaman gerekiyordu!”

“BÜYÜYÜ KALDIR!” diye bağırdı Xar.

Artık Çapulcu da Xar kadar sinirlenmişti. Ama ne ya-
pabilirdi ki?

Asasını Xar’a doğrulttu ve büyüyü kaldırdı. Böylece,
Xar’ın ayakları hareket edebildi ve Xar da Kralkedi’ye
Çapulcu’yu bırakması için bir işaret yaptı. Çapulcu,
Kralkedi onu bırakırken omzundaki sıralı dört kanayan
yaraya hayretle bakarak hiddetle, “Sen çıldırmışsın...
Delirmişsin,” dedi. “Hayvanın beni ISIRDI. Olur da

Büyü Müsabakası'na girme
CÜRETİNDE bulunursan,
seni MAHVEDERİM...”

“Kim bu küçük budala deli ve
onun aptal Cadı-kapanı'yla burada
kalmak yerine BENİMLE gelmek is-
ter?” diye bağırdı Çapulcu, Xar'ın takip-
çilerine dönerek.

Xar'ın takipçileri, birer birer Xar'ın ya-
nından çekilip Çapulcu'ya doğru yönelerek,
“Üzgünüm Xar. Bu senin için bile biraz fazla
delice,” ve “Cadıların nesli tükenmemiş olsa bile, onlar
kötü Sihir Xar. Burada olmamamız gerekir,” gibi şeyler
mırıldanarak karkedilerine ve
kurtlarına bindiler.

“Gördün mü?” diye böbürlendi Çapulcu zafer eda-
sıyla. “Büyük bir liderin, liderlik edeceği birilerinin ol-
ması gerekir ve kimse Sihir-siz bir delinin
peşinden gitmek istemiyor. O Cadı'yla karşılaşmada
sana iyi şanslar, ezik çocuk.”

Ve sonra Çapulcu, kurdunun sırtında,
arkasında diğer Büyücülerle birlikte oradan ayrıldı.

“Korkaklar!” diye kükredi Xar, o kadar sinirliydi ki
neredeyse ağlayacaktı. Çalılara koşup tencereyi aldı ve
arkalarından yumruk salladı.

“SİZE GÖSTERECEĞİZ! BİR CADİ YAKALAYACAĞIZ VE ONDAN SİHRİNİ ALACAĞIZ VE SONRA O KADAR ÇOK SİHRİMİZ OLACAK Kİ KANATSIZ UÇACAĞIZ!”

Xar iç çekerek kalan takipçilerine döndü.

Neden Çapulcu her şeyi berbat etmek zorundaydı ki?

Xar'ın yanında neredeyse hiç kimse kalmamıştı, yalnızca Sihirleri gelmemiş üç genç Büyücü: Pırıldak adında bir kız, Pürtelaş ve herhangi bir Sihir emaresi göstermeden on yedi yaşına basmış, kafası pek çalışmayan, koca kulaklı iri bir delikanlı olan Karamsı.

Cadi'yla

Karşılaşmada

şans

iyi

şanslar

ezik

çocuk

“Of, beni bu eziklerle bıraktı,” diye söylendi Xar.

“Xar bu söylediğin hiç adil değil,” diye itiraz etti Pürtelaş.

“Gerçekten kanatsız uçacak mıyız?” dedi Karamsı, koca kollarını yukarı aşağı çırparak.

Xar asla uzun süre keyifsiz kalamadığından heyecanla ellerini ovuşturarak, “Elbette uçacağız,” diye söz verdi. “O korkaklar, gittiklerine *çok pişman* olacaklar.”

“Karamsı, en irimiz sensin, o yüzden kazma işinin çoğunu senin yapman gerekiyor,” diye buyurdu Xar. “Pürtelaş, maalesef Cadı’yı tuzağa çekmek için seni birazcık yaralamamız gerekecek. Ve bir şeyler ters giderse...”

“Bu görevin tamamen güvenli olduğunu söylediğini sanıyordum?” dedi Pürtelaş şüpheyle.

“Hiçbir şey TAMAMEN güvenli değildir,” diye hızla geri adım attı Xar. “Hayat tehlikelidir, öyle değil mi? Ne de olsa, yalnızca bir ağaca tırmanırken bile benim az önce ucundan döndüğüm gibi ölebilirsiniz.”

Caliburn üç genç Büyücü’nün Xar’ın buyruklarına itaat ettiğini görünce yukarıdan, tükürükler saçarak, “Yalnızca bir ağaca tırmanmıyorsunuz!” dedi. “Bu gezegene ayak basmış en tehlikeli yaşam formuna tuzak kurmak üzere, Savaşçı topraklarına kasıtlı olarak izinsiz gireceksiniz yahu!”

Caliburn iç çekti.

Kimse *onu* dinlemeyecekti.

Caliburn, kafasını kanadının altına alıp, sanki –kafa-

sını oraya gömdüğü sürece, geleceği göremezse— gelecek gelmeyecekmiş gibi kaskatı tünedi.

Ama elbette yaşlı kuş bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Gecegöz

Xar'ın Perileri

Vakıtkayıp

Fırtına

Hardakıl

Sıkmažu

Şaşarı

Hayhayal

Ariel

2. Dilek Adında Bir Savaşçı

Bu esnada iri ve korkmuş bir Savaşçı midillisiyle, sırtındaki iki genç Savaşçı, demir Savaşçılar kalesinden karanlıktan istifade ederek gizlice yola koyulmuştu.

Ormandaki Sihir akıllarını başlarından aldığından, Savaşçıların gece çöktükten sonra kaleden ayrılmamaları gerekiyordu.

Demir Savaşçılar kalesi, on üç gözetleme kulesi ve üstüne kurulduğu tepeyi çevreleyen yedi kocaman hendekle hayal edebileceğiniz en büyük kaleydi. Bu Savaşçılar, Sihir olan her şeyden öyle korkmuş olmalıydılar ki, kemik kadar beyaz, art niyetli bir kedinin bakışları kadar kısık mazgal pencereleri olan böylesi muazzam bir kaleyi inşa etmişlerdi.

Ama yine de bu Savaşçı midillisi, kale duvarları boyunca bir ileri bir geri dolaşan gergin nöbetçiler onu fark etmeden sıvışmayı başarmıştı. Bu nöbetçiler, belki, sadece belki, etraflarını sarmış ve onları yutmuş olan sonsuz, yeşil doğaya kaygıyla gözlerini dikip orada ne olabileceğini görmek için endişeyle çabalamakta *haklıydılar*.

KÖTÜ bir şey, midilliyi yukarıdan, ağaçların üzerinden izliyordu.

O şeyin ne olduğunu söylemek için daha çok erken.

← Ağacın üstünde kötü bir
şey midilliği izliyordu.

Kötüorman'da kötü birçok şey yaşırdı. Bu bir ke-di-canavarı olabilirdi. Bir kurt adam olabilirdi. Bir rogre olabilirdi. (Rogreler biraz ogrelere benzerler ama çok daha tehlikelilerdir.)

Onun ne olduğunu zaman gösterecek.

Ama midillinin, *bir şeyin* dikkatini çekmesi şaşırtıcı değildi.

Midilli, çalılık boyunca çok fazla gürültü çıkararak sırtında küçük cılız Savaşçı prensesi ve onun Muhafız Yardımcısı Firkete ile birlikte sarsıla sarsıla gidiyordu. Zırhlarının üzerine koyu-yeşil ormanda yıldızlar gibi parlamalarına neden olan kırmızı pelerinler giymişlerdi.

Kafalarının üzerinde büyük bir hedef tahtası takmak-tan veya üzerinde, KÖTÜORMAN'IN AÇ CANA-VARLARI, BENİ YİYİN yazan bir tabela taşımaktan başka hiçbir şey daha fazla dikkat çekmelerini sağlayamazdı.

Prenses'in çok uzun ve asil bir ismi vardı ama herkes ona Dilek derdi.

Savaşçı prenseslerinin, şüphesiz, etkileyici derecede uzun ve dehşet verici olmaları gerekiyordu, tıpkı Dilek'in annesi Kraliçe Sychorax gibi.

Fakat Dilek ne korkunçtu ne de iri.

Çevresindeki dünyayla aşırı ilgili, meraklı küçük bir yüzü ve kazara bir miktar statik elektriğe kapılmış gibi dağınık halde duran saçları vardı.

Sağ gözünde siyah bir göz bandı vardı. Diğeriyile bir şeyler arıyor gibi görünüyordu.

Muhafız Yardımcısı Firkete, omzunun üzerinden gerginlikle bakarak, “Bırakın gece vaktini, *gündüz* bile kendi başımıza buraya gelmememiz gerekiyor!” dedi. Firkete, bu küçük, garip prensesin kadrolu muhafızı değildi. Kızın kendi muhafızı, nahoş sonbahar nezlesinden hasta olmuştu.

Firkete, kraliyet muhafız yedeği olarak, epey rağbet gören bir rolü, çok çalışkan olduğu ve İleri Muhafızlık Sanatları sınavlarında sınıfının birincisi geldiği için daha yalnızca on üç yaşında olmasına rağmen kapmayı başarmıştı.

Ancak, bu onun gerçekten *işini* yaptığı ilk seferdi ve zannettiğinden hayli zor olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Her şeyden önce Prenses kesinlikle söz dinlemiyordu.

Ve işin doğrusu, her ne kadar çok çalışsa da Firkete dövüşmekten sahiden çok haz etmiyordu ve şiddet ihtimali içeren gerçek bir durumda hakikaten olabileceği düşüncesi onu biraz rahatsız ediyordu.

“Orada kurt adamlar, kedi-canavarlar veya devler olabilir,” dedi Firkete, “ve ayılar, jaguarlar, Büyücüler veya Rogrenefesler... Hatta sürüler halinde avlanıyorlarsa cüceler.”

“Ah, bu kadar iç karartıcı olma Firkete,” diye cevapladı Prens. “Evcil hayvanımı bulur bulmaz geri döneceğiz. Hem, bu tamamen senin suçun. Onu anneme bildireceğini söyleyerek korkuttun ve o da büsbütün panik olup kaçtı.”

“Ben sadece başınızı daha fazla belaya sokmanızı engellemeye çalışıyordum!” dedi Firkete. “Evcil hayvan bakmanız yasak! Savaşçı kurallarına aykırı!”

Firkete kurallara gerçekten *inan*an bir oğlandı. Muhafız Yardımcılığı’ndan Hancedan Muhafızlığı’na yükselmeyi hedefliyordu ve BUNU kuralları çiğneyerek yapamazdınız!

“Ve özellikle bu tür bir evcil hayvanız bakman yasak...”

“Ödö kopmuş olmalı,” dedi Dilek endişeyle. “Onu kesinlikle, Kötüorman’ın dehşeti içinde bir başına bırakamayız, tek başına ve korkmuş, kudurmuş dışdudaklar veya başka bir şey tarafından kovalanıyor olabilir.”

“BULDUM!” dedi Dilek, muzaffer bir hafiflemeye. “İŞTE ORADA!”

Durması için midillinin dizginlerini çekti ve çalılığın içinde kaçışan bir şeyi kaptı. “Şükürler olsun!” Elinde tuttuğu her neyse onu hafif hafif okşadı ve, “Endişelenme, iyisin, şimdi güvendesin, benim yanımdasın” der gibi yatıştırıcı sesler çıkardı. Bunlar, sonbahar güneşi battıktan sonra Kötüorman’da bir başına ve korkmuş

AHA! İşte burada!

bir halde koşmaktan kanı donmuş
bir köpeği, kediye veya tav-
şanı sakinleştirebilecek
türden seslerdi.

Ama bu hayvan ne bir
köpek, ne bir kedi, ne de bir
tavşandı.

“Sizin hayvanınız bir KAŞIK!”

diye itiraz etti Firkete.

Muhafız Yardımcısı haklıydı.

Hayvan, gerçekten de büyük bir demir yemek kaşı-
ğıydı.

Dilek geri midilliye binip kaşığı elbisesinin kolunun
ucuyla kurularken yeni fark etmiş gibi, “Evet öyle,” dedi.

“Ve bu kaşık CANLI, Irenses, canlı!” dedi Firkete, ka-
şığa baktıkça korkudan titriyordu. “Bu, onun tamamen
yasaklı bir büyülu nesne olduğu anlamına geliyor. Sa-
vaşçı kalesinin her yanındaki işaretleri görmediniz mi?
Sihir kesinlikle yasak! Büyülu nesneler yasak! İçeride
hayvanlar yasak! Her türden Sihir
bir üst makama bildirilmeli ki ra-
porlar hazırlanılabilsin ve Sihir-
den kurtulalım!”

“Bunun Sihir olduğundan tam
olarak emin değilim,” dedi Dilek
ümitle. “O sadece küçük bir bü-
külmüş...”

Sizin hayvanınız bir KAŞIK

“Tabii ki o Sihirli!” diye parladı Firkete. “Sıradan kaşıklar onu okşamanız için aşağı yukarı zıplamazlar, sıradan kaşıklar hareketsizce dururlar ve yemeği ağzına götürürler. Şuna baksanıza! Beni selamlıyor!”

“Evet,” dedi Dilek iftiharla. “Zekice değil mi?”

Firkete nefes almakta gerçekten çok zorlanıyordu. “Bu zekice değil. Bu o kadar çok kuralı çiğniyor ki nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu kaşığı nereden buldunuz?”

“Günün birinde, tıpkı bir vahşi fare gibi odamda beliriverdi, ben de ona biraz süt verdim ve o günden beri benimle takılıyor... Bu da çok hoş bir şey, çünkü o gelmeden önce biraz yalnızdım. Sen hiç yalnız oldun mu, Firkete?”

“Aslında oldum,” diye itiraf etti Firkete. “Sınavlarda çok iyi olduğum ve sizin kişisel Muhafız Yardımcı'nız olarak tayin edildiğimden bu yana, diğer Muhafız Yardımcıları'nın hepsi bana kendimi bir şey sandığımı söylediler ve artık benimle konuşmuyorlar ve... Durun bir saniye! Konu bu değil!

“Konu,” dedi Firkete, “büyülü bir nesne durup du-

rukken, bir Savaşçı kalesinde ortaya çıkarsa, bunu nesnenin Sihrini kaldırabilmesi için derhal anneniz Kraliçe Sychorax'a söylemeniz gerektiği. Onu evcil hayvanın olarak sahiplenmemelisiniz."

Kaşık, Kraliçe Sychorax'ın ismi anılır anılmaz, dehşete kapılmışcasına oradan oraya savrulmaya başladı ve Dilek'in yeleğinin içine atlayıp savaş zırhının arkasına saklandı, böylece yalnızca çanak kısmı olan garip, parlak bir Sihirli ışıkla aydınlanmış yüzü dışarı bakıyordu.

"Bak, onu yine korkuttun!" dedi Dilek. "Durum şu ki, bence o Sihrinin kaldırılmasını istemiyor."

"Ama bu tamamen acısız bir işlem," dedi Firkete.

"Ama o istemiyor," dedi Dilek.

Firkete kollarını kararlılıkla kavuşturarak, "Peki öyleyse," dedi. "Bu durumda kaşığın doğaya geri dönmesine izin vermeniz gerek. O, diğer canavarlar ve Sihirli şeylerle birlikte bu korkutucu ormana ait. Bunlar onun halkı. Bu konuda sizi uyarıyorum Prens. Onu yanınızda demir kaleye kesinlikle götüremezsiniz. Bu kaşığı evcil hayvanınız olarak bakamazsınız. Bu kurallara aykırı ve birisi öğrenirse başınız fena halde derde girecek."

Dilek epey üzgün görünüyordu. "Ama ben kendimi onla biraz özdeşleştiriyorum çünkü o da benim gibi diğer kaşıkların yanına uygun düşmüyor. . ."

"Diğer kaşıkların yanına uygun düşmüyor çünkü o *canlı*, Prens, *canlı*!" diye onun sözünü kesti Firkete.

“Ve diğer tüm Savaşçılar beni görmezden geliyor,” diye devam etti Dilek. “Sen ve bu kaşık benim tek arkadaşlarımsınız. Bu kaşığı kaybedersem, geriye yalnızca sen kalırsın.”

“Teknik olarak, *ben* de sizin arkadaşınız olamam çünkü *siz* bir prensessiniz, *ben* bir hizmetkârım ve kurallar böyle,” diye açıkladı Firkete.

“Bu durumda, kaşığın gitmesine izin verirsem, tek arkadaşımı kaybederim!” dedi Dilek.

“Tamam, Dilek.” (Firkete, ona ‘Prenses’ diye hitap etmeyi unuttuğu için çok üzölmüştü.)

Artık sert sözler kullanmanın zamanı gelmişti.

“Sizi severim, niyetinizin de iyi olduğunu biliyorum ama kabul edelim ki, hiç arkadaşınızın olmamasının nedeni, biraz tuhaf olmanız ve tuhaf olmak Savaşçı kalesinde olumlu karşılanan bir şey değil. Ve normal olmanın ilk adımı *efsunlu kaşıktan* kurtulmanız olacaktır.”

Dilek çaresizce son bir kendini savunma denemesinde bulundu.

“Ama annemin *de* büyüü nesneleri var!” dedi Dilek. “Buna ne diyeceksin?”

Dilek, kınından Firkete’yi dehşete düşüren büyük süslü bir kılıç çıkardı.

Bu sıradan bir kılıç değildi. Çok kirli, eski moda bir kabzası vardı ve yüzeyini kaplayan yeşilimsi kir tabakasının üstünden bile sarmalanmış yapraklar, ökseotu ve

her tarafına dolanmış diğer kutsal ağaçların yapraklarıyla çok güzel tasarlandığı görülebiliyordu.

Kılıcın bir tarafına, epey süslü, kıvrık, eski moda bir yazıyla şu kelimeler oyulmuştu:

Bir zamanlar Cadılar vardı...

Ve Dilek kılıcı ters çevirdiğinde, diğer tarafa şöyle işlenmişti:

...ama ben onları öldürdüm.

“O kılıcı nereden buldunuz?” dedi Firkete korkuyla.

“Doğrusu, fazlasıyla tuhaf bir olaydı. Dün öğleden sonra ana avluda duruyordu ve sahibi yokmuş gibi görünüyordu, ben de aldım.”

“Annenizin kulelerinden çok değerli bir kılıcın kaybolduğuyla ilgili, bu sabahki kahvaltıda yapılan duyuruyu duydunuz mu?” dedi Firkete nefesi kesilerek. “Onun BU kılıç olabileceğini tahmin etmediniz mi? Size ait olmayan şeyleri almanızın HIRSIZLIK olabileceğinden şüphe etmediniz mi?”

“Evet ettim,” diye kabullendi Dilek, kılıcı sevgiyle okşayarak. “Ama ben sadece bir süre daha, benimmiş gibi davranarak, onu tutacaktım. Ben çok sıradanım ve o çok özel ve çok özel bir şeye sahip olmak çok güzel, sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum! Düşünmek TEHLİKELİDİR! Kraliyet Hanedan Muhafızları bu kılıcı bulmak için kalenin altını üstüne getiriyorlar ve siz onu ÇALMIŞSINIZ!” dedi Firkete gözlerini ardına kadar açarak.

“Çalmadım, sadece ödünç aldım. Tam geri vermek üzereydim ki sen kaşığ! korkuttun ve ben de Kötüorman’a bir başımıza gidiyorsak kendimizi korumak için özel bir şeye ihtiyacımız olabilir diye düşündüm. Bunun bir Efsunlu Kılıç olabileceğine dair çok güçlü hislerim var,” diye sözlerini zafer edasıyla neticelendirdi Dilek. “Annemin bile büyü! nesneleri varsa, onlara sahip olmakta bir sakınca yok demektir!”

“Korkunç anneniz o kılıcı EVCİL HAYVAN niyetine tutmuyor!” diye bağırdı Firkete, uzun ince kollarını savurarak. “Evcil hayvanlar ZİNDANLARDA saklanmaz. O, güvende tutmak için zindanlara kapattı!”

Dilek kılıca, yeni aklına gelmiş gibi hafif bir endişeyle baktı. “Aaaa... Eeveettt... Şimdi anlıyorum, bu konuda haklı olabilirsin. Annemin karakterine ters bir şey gibi görünüyordu. Sihirden pek hoşlanmıyor, değil mi?”

“Son on üç yılda nerede yaşıyordunuz?” diye haykırdı Firkete. “Kalenin her yerinde koskoca işaretler var, onları görmemiş olamazsınız! Anneniz Sihirden TİKSİNİYOR! Sihirden NEFRET EDİYOR! SİHİR OLAN HER ŞEYLE DOLU BU ORMANIN TAMAMINI yok edene dek durmayacağına yemin etti!”

Dilek suratını astı. “Evet, söylemem gerekir ki, bunu gerçekten anlamıyorum. Sırf BAZI Sihirlerin kötü olması, TÜM Sihirlerin kötü olması gerektiği anlamına gelmez elbette?”

BÜYÜK KILIÇ

Bir zamanlar Cadılar vardı...

bir tarafında bu yazıyor

Ama ben onları öldürdüm

diğer tarafında BU yazıyor

“Anlamanız gerekmiyor!” diye feryat etti Firkete tiz bir sesle. “Siz bir SAVAŞÇISINIZ, soru sormamanız gerekiyor! Çok ama çok basit, sadece Savaşçı kurallarına uymalısınız!”

Dilek birdenbire mahzunlaştı.

Kaşık şimdi boynu bükük şekilde Dilek’in başının üstünde duruyordu.

“Of, haklısın,” dedi Dilek üzüntüyle. “Yine elime yüzüme bulaştırdım, değil mi, Firkete?”

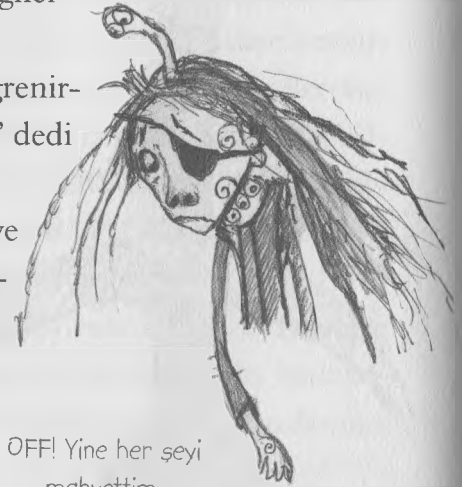
“Tam olarak öyle yaptınız,” dedi Firkete ve aceleyle, “Ekselansları” diye ekledi. Durumun getirdiği heyecanla, “Hanedana Nasıl Doğru Hitap Edilir” ile ilgili Savaşçı kurallarını unutmuştu.

Dilek’le ilgili sorun buydu.

Ne zaman onunla vakit geçerseniz, kendinizi, farkına dahi varmadan kuralları çiğnerken bulurdunuz.

“Annem bu durumu öğrenirse küplere biner, değil mi?” dedi Dilek daha da üzgünce.

“Kesinlikle biner,” diye katıldı Firkete, bu düşünce- nin yarattığı korkuyla titreyerek.

OFF! Yine her şeyi
mahvettim,
değil mi Firkete?

“Diğer herkes gibi NORMAL olmayı isterdim,” dedi Dilek. “Her şeyi yoluna koymak için ne yapabilirim?”

Firkete, Prensese’in sonunda sağduyu gösteriyor gibi görünmesi nedeniyle, rahat bir nefes aldı.

“Tamam, üzülmeyin, daha her şey bitmedi,” dedi Firkete, onu neşelendirmek için omzuna hafifçe dokunarak. “Yanlış bir şey yapmak istemediniz. Ama bu kaşığı HEMEN ŞİMDİ ormana geri bırakmanız ve bu kılıcı kaleye hemen geri götürmeniz ve bunun gibi şeyleri yapmayı bırakmanız ve normal bir Savaşçı prensesi gibi davranmaya başlamanız ve —Şşş— o neydi?”

Yukarılarından, *bir şey* çarptığında ince dallardan çıkan çıtırdamaya benzeyen bir gürültü gelmişti.

Tartışmakla o kadar meşgullerdi ki demir Savaşçı kalesinin emniyetinde, şaşaalı bir akşam yemeğine yumulmak üzere olmadıklarını unutmuşlardı. (Savaşçılar yemeye çok düşkünlerdi.)

Karanlık çöktükten sonra Kötüorman’da yalnız başlarındaydılar.

Ve ilk defa izlendiklerini fark etmişlerdi.

Bu bölümün başında size, ağaçların üzerinden, sessiz ve tehlikeli, kötü bir şeyin onları izlediğini söylemiştim, değil mi?

Dilek’in ensesinin üzerine, tüylerini bir kirpinin dikenleri gibi dimdik eden serin bir his çöktü. Dört bir yanına, kıvrılmış, goblinin parmaklarının en yumrusu gibi boğumlu dalları olan kara, sessiz ağaçlara bakındı.

Yukarı baktı ve yalnızca belirgin bir karartı ve üstlerindeki titreşimli bir parıltıyla yoğunlaşan havadan başka hiçbir şey göremedi. Hava berbat bir şeye boğulmuş gibiydi. Ve o parlayan yoğunluğun kalbinden yayılan soğukluk, daha önce hiç hissetmediğiniz türdendi.

Kuzey okyanusunun en serin diplerinden daha soğuk, buz sarkıtlarından daha soğuk, kutup ayılarından daha soğuk, hatta ölümün kendisinden bile daha soğuktu.

Ormanın antik geçmişinin dondurucu sisi, Dilek'in zırhından içeri yavaş yavaş süzüldü ve kemiklerine ölüm gibi işledi.

Bu Dilek'in hayal gücü müydü, yoksa gerçekten üstlerindeki hava SIRITIYOR gibi mi görünüyordu?

Dilek miğferinin siperliğini indirdi.

Kaşık, Dilek'in kafasının üzerinde sıçradı ve etraflarındaki havayı kokladı.

Aniden, korkunç bir şey hissetmiş gibi kaskatı kesildi... Ve saklanmak için Dilek'in zırhının içine daldı.

"Koş, midilli, koş!" diye ciyakladı Dilek ve bitkin, küçük midilli şiddetli bir atılım yaptı ve paytak, dehşete kapılmış, sarsıntılı bir şekilde dörtmala koşmaya başladı.

İzleyen birisi, hiçbir şeyden kaçıyor gibi göründükleri için deli olduklarını düşünürdü.

Ama kesinlikle epey tuhaf bir şey gerçekleşmekteydi.

Dilek ve Firkete, karanlık gece göğü, yıldızlar ve ağaç-

Muhafız
Yardımcısı
Firkete

lar dışında hiçbir şey göremiyorlardı ama ağaç dallarının hareket edişiiyle ilgili bir şey, görünmez bir varlığın onları takip ettiğine işaret ediyordu.

Ve üzerlerine hücum eden hava o kadar soğuktu ki Dilek'in alnını yakıyordu ve midilli gitgide hızlanarak

dörtlü gittikçe hemen arkalarında esen rüzgâr, Dilek'in daha önce hiç duymadığı garip bir gürültü çıkarmaya başlamıştı.

“Şimdi görüyorsun Firkete, kılıcı yanımda getirdiğim için memnunsun değil mi? İhtiyacımız olabileceğini düşünmüştüm,” dedi Dilek nefes nefese, paniğe kapılmamaya çalışarak.

“Memnun mu? Memnun mu? Şu anda Savaşçı kalesinde, yemek odasında, akşam yemeğimizin önünde güvenle oturuyor olabilirdik –ve sanırım bugün menüde, benim favorim olan, geyik etinden hamburger vardı– ve bu midilli yanlış yönde gidiyor!” dedi Firkete kollarını sallayarak. “Kale diğer tarafta!”

Fakat onları kovalayan her neyse, kaleye dönmelerini istemiyordu, bu yüzden onları gitgide daha ileriye Kötüorman'ın derinliklerine doğru kovalıyordu.

“Burada olduğumuzu kimse biliyor mu?” diye bağırdı Firkete. Yayını çekmiş, berbat bir atıcı olmasına ve neye nişan aldığını görememesine karşın yukarı doğru çaresiz oklar atıyordu. “Arama ekipleri gönderirler mi?”

“Korkarım hayır,” dedi Dilek, yukarı doğru kısıp gözlerle bakıp onları takip eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak, “ya da en azından sabaha kadar göndermezler. Anneme başım ağrıdığı için erken yatacağımı söyledim.”

“Muhteşem,” dedi Firkete, “muhteşem. Aslında ben de de biraz baş ağrısı başladığını hissedebiliyorum. En-

dişelenmeyin Prenses. Endişelenmemelisiniz. Sizi korumak için buradayım.”

Dilek kaşığı onları takip eden şeye doğru salladı.

Bir nebze tuhaf bir Savaşçı prensesi olabilirdi ama kesinlikle cesareti vardı.

Dilek dehşetengiz, keskin çığlıklar atan boşluğa doğru, “HER NEYSEN, BİZİ TAKİP ETMEYİ BIRAKSAN İYİ OLUR!” diye haykırdı. “BÜYÜLÜ BİR KAŞIĞIMIZ var!”

“Kılıç, prenses,” diye mırıldandı Firkete beyaz dudaklarla, “kılıç daha korkutucu olur.”

“VE BİR KILIÇ!” diye haykırdı Dilek, sağ eliyle kılıcı, sol eliyle kaşığı sallayarak. “Öyle tehlikeli bir kılıç ki ANNEMİN ZİNDANLARINA HAPSEDİLMİŞTİ!”

Ama bu, tersine onları takip eden şeyi, tepelerindeki rüzgârın aç bir inilti çıkarmasına ve onları eskisinden de hızlı kovalamasına bakılırsa daha fazla teşvik etmiş görünüyordu.

“Asla korkmayın, Prenses!” diye bağırdı Firkete, endişeden öyle titriyordu ki okları yaya takmakta zorlanıyordu. “Bu kötü bir durum ama Prenses’in kişisel Muhafız Yardımcısı olarak en İleri Muhafızlık Sanatları üzerine eğitim aldığım için *ben* sizi kurtaracağım.”

Ne yazık ki Firkete, bu çaresiz anlarda, muhtemel bir Muhafız olmak için korkunç bir dezavantajı olduğunu keşfetti.

Aşırı tehlike durumlarında uyuyakalmasına neden olan bir sağlık durumu vardı.

Bu cesur konuşmanın son sözlerini, Prens'in omuzlarına yığılıp gürültülü bir şekilde horlamaya başlamadan önce zorlukla söyleyebilmişti.

"Firkete!" diye bağırdı Prens. "Ne yapıyorsun???" Horultu, horultu.

"Firkete!" diye bağırdı prens. "HEMEN uyan!"

Firkete sıçrayarak uyanıp, "Nerede? Ne? Nasıl?" diye mırıldandı.

"Kötüorman," dedi Prens nefes nefese. "Kovalanmak... Korkunç bir şey... İleri Muhafızlık Sanatları..."

Firkete, yayına tekrar ok takarken, "Ah, evet! Tam bu türden ölüm kalım meseleleri için itinayla yetiştirildim!" diye bağırdı ve tam nişan aldığı anda ne yazık ki tekrar uyuyakaldı, böylece öne doğru eğildi ve midilli kazara sağrısından vurdu.

Okun kıcını sıyırmasıyla midilliden isyankâr bir ciyaklama yükseldi ve vahşi bir gözü dönmüşlikle zifiri karanlık ormana doğru ilerleyişine devam etti.

Dilek'in kalbi bir tavşaninki kadar hızlı atıyordu, öyle ki, dikenli çalılarını giysilerini küçük şeritlere parçalayıp bacaklarında uzun, acıtan sıyrıklar açığının bile farkına varmadı.

Karşılarına buz gibi bir akarsu çıktı, midilli ağaç fındaları arasında güçlkle ilerledi ve onları takip eden şeye

Bizi Takip Etmeyi Bıraksan
iyi edersin! Büyüclü
bir Kasegomez var!

izlerini kaybettirme ümidiyle –suyun soğukluğunun onları ateş gibi yakmasına rağmen– suyun içine atladı.

Midilli akarsuyu diğer tarafından tırmanarak çıktı ve karanlığa doğru koştu.

Ah fısıldayan ökseötü, diye düşündü Dilek dehşet içinde.

Bunu asla yapmamalıydım.

Sihrin yasaklı olmasının bir sebebi var.

Savaşçıların karanlık çöktükten sonra dışarı çıkmalarına izin verilmemesinin bir sebebi var.

Demir Savaşçı kalesinin böyle inşa edilmesinin bir sebebi var.

Kalbinin öyle güçlü attığını hissediyordu ki, sanki her an göğsünü delip dışarı çıkacaktı.

“Daha hızlı! Daha hızlı!” dedi Dilek, o kadar panikle dolmuştu ki güçlükle nefes alabiliyordu. Midilli, ormandaki apansız bir açıklığa dörtmala girdi.

Bu garip rüzgârın iniltisine, şimdi de tebeşirin tahta üzerinde çıkardığı acı çığlığa benzer bir ses eklenmişti. Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi, gitgide yükselen bir ses.

Ses gitgide yükseldi, yükseldi...

ÇIRRRRTTTTTT!

Havanın kendisi devasa bir kâğıt parçası gibi yırtılı-yormuşcasına olağanüstü bir gürültü vardı.

Dilek korku içinde kılıcını çekmiş, gelen saldırıyla karşılaşmak için yüzünü yukarı kaldırmıştı.

Arkasında bir yerden, insan sesinden bir haykırış duydu ve...

Birdenbire her şey çok hızlı gelişti.

3. Cadı Tüyü Parlamaya Başlıyor...

"**T**amam, artık biraz bıkkınlık gelmeye başladı," dedi Pürtelaş, Xar'ın Cadı-kapanı olan gizli ağın önüne yatmış, yaralıymış rolü yaparken. "Saatlerdir buradayız."

Xar yakındaki bir ağacın arkasındaki saklanma yerinden buyurgan bir sesle, "Yardım çılgınlıklarını biraz daha acıklı yap," diye bağırdı.

"İstersen Pürtelaş'ı yaralayabilirim," dedi Fırtına küçük sivri dişlerini gösterip pis pis gülererek. "Gayet lezzetli görünüyor."

"Böyle iyiyim, teşekkür ederim," dedi Pürtelaş aceleyle. "Xar, kabul et, belki de Cadıların nesli herkesin söylediği gibi gerçekten kurumuştur. Ve epey geç olma-ya başladı. Açıkçası ben Cadılardan çok Savaşçılar konusunda endişeliyim."

"Endişelenme," dedi Xar neşeyle. "BİR SORUN OLURSA ÖĞÜTÜCÜ BİZE SÖYLER, DEĞİL Mİ, ÖĞÜTÜCÜ?"

Öğütücü'nün görevi, Cadı geldiğinde ağı toplamak için halatı çekmek ve gözcülük yapmaktı. Dev öyle uzundu ki dikkatini çekebilmek için Xar'ın bağırması gerekiyordu.

"Hmmm," dedi Öğütücü, düşünceli bir şekilde. "As-

linda küçük bir sorun VAR,” diye kabul etti ama Xar onu duyamıyordu çünkü dev çok uzaktaydı ve ç-o-k ç-o-k yavaş konuşuyordu. (Devler diğer herkese göre birazcık farklı bir zaman ölçeğinde faaliyet gösterirler.)

Ne var ki, bu pek önemli değildi, Xar zaten dinlemiyordu ve Öğütücü’nün düşündüğü sorun Xar’ın sorun anlayışından biraz farklıydı.

Bazı insanlar, devler yavaş konuştuğu için onların saklak olduğunu düşünür. Ama o kişiler fena bir yanılgıdadır. Devler büyüktür ve BÜYÜK düşüncelere sahip olma eğilimindedirler. Ve Öğütücü en derin düşünürlerden olan Uzunadımcı Yüksek-Yürür deviydi.

Yani sorun, diye düşündü Öğütücü, şuydu: Evrenin genişlemesinin bir sınırı var mı, yoksa sonsuza kadar genişlemeye devam mı edecek?

(Size BÜYÜK bir sorun olduğunu söylemiştim.)

Uzay sonsuzsa ve yıldızlar da sonsuzsa, diye düşündü Öğütücü, bu, orada bir yerlerde, sonsuz sayıda Öğütücü olduğu anlamına gelmez mi? Bu nasıl mümkün ve bunun etkileri nedir?

Bunlar çok ilginçti ama ne yazık ki bu, her ne kadar Öğütücü halatı belli belirsiz tutsa da akli yıldızlarda gezindiği ve yaklaşan tehlikeden tamamen habersiz olduğu anlamına geliyordu.

Bir Uzunadımcı Yüksek-Yürür dev gözcülük yapmak için ideal birisi değildir.

“Sadece biraz daha dayan, Pürtelaş,” diye fısıldadı Xar parlayan gözlerle. “Yakınlarda Cadılar var, kokularına bile alabiliyorum neredeyse...”

Xar gözlerini kapatıp havayı kokladı. *Lütfen*, diye düşündü Xar, *lütfen, ağaçların ve suyun tanrıları... Sihir dolu bir dünyada büyüüyüp Sihre sahip olmamanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz. Herkes size güler, size acır. Gelen bir Cadı olsun çünkü Sihirlenmeye ihtiyacım var. Babam benimle gurur duysun istiyorum.*

Tam o anda, Xar’ın perileri karanlığın içinden tıslayarak çıkıp Xar’ın kafasının etrafında parlak canlı bir ışık halkası oluşturarak dönmeye başladılar, aniden kıpkırmızı yanmaya başlamış gözlerle, “Cadılarrrrr... Cadılarrrrr... Cadılarrrrr...” diye eşek arısı sürüsü gibi tısladılar.

“Biliyordum!” dedi Xar heyecanla. “Asalarınızı çekin, periler! Yaylarınızı hazır edin. Saldırıya uğramak üzereyiz!”

“Hayır, değiliz,” dedi iç çekerek Pırıldak, artık Xar’dan ve delice planlarından adamakıllı usanmıştı ve eve gitmek istiyordu. “Cadıların nesli tükendi, bunu herkes biliyor...”

Ama yerde yatan Pürtelaş, etrafındaki havanın aniden onu titretecek kadar soğuduğunu hissetti.

“Sakin kıpırdama Pürtelaş! Harika gidiyorsun. Tam bir kurban gibi görünüyorsun. Cadılar buna gerçekten kanacak,” diye cesaretlendirici şekilde seslendi Xar.

“Öğütücü! Hazır ol!”

Yukarıdan ses gelmedi.

“ÖĞÜTÜCÜ!!!!”

Öğütücü, kafasını, heyecanlı olduğundan, insan zamanı için salyangozumsu bir yavaşlık ama dev zamanı için şaşırtıcı bir hızla ağaç kapalılığından aşağı indirerek, “Evet? Sanırım çığır açıcı bir şey keşfettim!” diye ilan etti. “Uzayın SONLU olabileceği fikrine meyletmeye başladım.”

“Öğütücü! Bu şu anda önemli değil!” dedi Xar kızgınlıkla, derin düşünme süreci bir devin kafasının orman yangını gibi tütmesine ve için için yanmasına neden olduğundan, bu, tam konumlarının örneğin Savaşçılar veya Rogrenefesler veya Cadılar tarafından hatırı sayılır bir mesafeden tespit edilebileceği anlamına geliyordu.

“Saldırıya uğramak üzereyiz!” diye bağırdı Xar çileden çıkmış bir şekilde.

“Of!” Öğütücü, dev düşlerinden uyanıp nerede olduğunu hatırladı ve halatı tuttu.

Anın heyecanıla kimsenin fark etmediği şey, devasa siyah tüyün Xar’ın kemerinden sallandığıydı.

Eğer o anda birisi tüye baksaydı, tüyün karanlığın içinde, soluk ama tekinsizce parlamaya başladığını fark edebilirdi.

Eminim, bunun bir tür mantıklı ve bilimsel bir açıklaması vardır...

Fakat bir karganın tüyü bunu yapmazdı, karga ne kadar büyük olursa olsun.

4. Cadı-Kapanı Bir Şey Yakalıyor

ar'ın bakış açısından durum şöyle gelişti.

Xar ağacın arkasında saklanmış bekliyor, heyecandan tir tir titriyordu.

Periler gitgide daha yüksek sesle uğulduyor, kafasının etrafında fırıl fırıl dönerek, “Cadı-larcadı-larcadı-larcadı-lar!!!!!!” diye feryat ediyorlardı.

Xar toynak seslerini duydu ve bir şey, Xar düzgünce görebilseydi aşağısı bir midillinin bacaklarından, ortası insan vücutlarından, üstü bulanık muazzam bir buluttan oluşan bir şey, ay ışığının aydınlatığı açıklığa, duramayacak kadar hızlıca, dörtnala girdi.

Bu nasıl bir garip yaratıktı?

Pürtelaş dehşetle donmuş, kıpırdayamıyordu, ezilecekti.

ÇİTİİİRRRRRRRTTTTT!

Sanki atmosfer bir kâğıt gibi parçalanıyormuşçasına bir yırtılma sesi duyuldu.

Ve ardından Xar'ın duyuları, hayal edebileceğiniz en kötü kokuyla aynı anda saldırıya uğradı: Çürümüş ceset ve küflü yumurtalar ve “yikanmamış ayaklı, pis koltuk altı, altı haftadır ölü adam” kokularının karışımı, yanında kendisini Xar'ın beynine gömüp onu delirme noktasına getirene kadar yankılanan beş yüz tilkinin can çekişmesi gibi duyulan yırtıcı çığlık.

Neler oluyor????? diye düşündü Xar, beyninin hâlâ düşünebilen o küçük bölümüyle.

Pürtelaş sanki bu yaptığı onu, O sesi ve O kokuyu çıkaran dehşetten koruyabilecekmışcesine, küçük bir kirpiymiş gibi, epey acınası şekilde ellerini kafasının üstüne koyarak kıvrıldı.

Xar Öğütücü'ye bağırdı.

Ve ardından her şey bir anda oldu.

Bulut ya da rüzgâr daha yüksek sesle uludu. Kim bilir neydi? (Ne olduğunu kim bilirdi?) Belki de Xar haklıydı ve bu şey gerçekten bir Cadıydı. Fakat bu şey her ne ise, aşağıya doğru çığlıklar atıyordu ve o sırada yedi perinin tamamı asalarıyla büyülerini fırlattılar, sü-ratli ateşböceklerine benzeyen akkor büyüleri açıklığın merkezini kamçıladi ve Öğütücü ağı delicesine tutarken devasa bir patlama meydana geldi.

GÜÜÜMMMMM!

Xar yoldan çekilmek için kendini ağacın arkasına karın üstü yere attı.

Havada müthiş bir tiz ses vardı.

Fevkalade büyük, koyu, tüylü bir şey açıklığın etrafında sekiyor ve sonra ürpertici, delici bir iniltiyle çıkıyordu.

Siyah ve yeşil duman bulutları alanı kapladı ve Xar öksürerek ayağa kalktı.

Cadı-kapanı, açıklığın ortasında havada asılı sallanıyor, Öğütücü diğer ucuna can havliyle tutunuyordu.

İçerisinde bir şey çılgınca mücadele ediyordu ve ağın her bir yanı kan kadar, kızgın ateş kadar kırmızı havadan bir kuvvet alanıydı.

Pürtelaş o dumanın kalıntılarıyla öksürüp hâlâ hayatta olduğuna inanmakta zorlanırken, *Ne oldu böyle?* diye düşündü.

Xar sendeleyerek şansına inanmakta zorlanır halde, nefes nefese, “İşe yaradı,” diye bağırdı. “Tanrım. İşe YARADI! Başardık. Bir Cadı yakaladık. Bu onun kuvvet alanı... Periler, saldırmayı bırakın, gerek yok.”

Sahiden perilerin kıvılcım fırlattıkları büyüleri, kıpkırmızı havayı yarararak ilerlemeye çalışıyorlardı. Ama hava, yaşayan, nefes alan, kızgın dikenler gibi sivri ve kıpkırmızı kesilmişti.

Pürtelaş, çırpınan ağa, küçük dilini yutmuş gibi ağzı

açık bakakaldı. “Ökseotu ve sarmaşık olan her şeyin aşkına! Belki de Xar gerçekten de başardı. Belki de bir Cadı yakaladı!!! Hadi buradan gidelim.”

Pürtelaş doğrulup karkedisinin sırtına atladı, Pırıldak ve Karamsı’nın yaptığı gibi oradan kaçtı.

Xar’ın onları takip edeceğini zannetmişlerdi.

Ama Xar, bütün dünyada, bir açıklıkta canlı bir Cadıyla kalacak kadar deli olan belki de tek oğlandı.

“Sen MUHTEŞEMSİN! Sen MÜTHİŞSİN! Sen DÜNYANIN en iyi liderisin! Şey... Şimdi ne yapıyoruz patron?” diye sordu Sıkmazu gerginlikle.

Artık Xar bile korkuyordu ama bunu hayvanlarına ve perilerine söylemektense öylemeyi yeğlerdi.

“Cadı’nın etrafını sarın!” diye emretti Xar.

Seslice yakınmalarına karşın, periler yine de ağın etrafını ateşten bir çemberle sardı ve Xar her adımını zorlukla atarak ağa yaklaşırken elleri korkuyla öyle terlemişti ki neredeyse minik tenceresini düşürecekti.

Açıklıktaki koku boğucu kötülükteydi, orada yürümek, tiksine bir kükürtlü çorbada yüzmeye benziyordu.

Xar üstlerinde ileri geri, ileri geri yavaşça sallanan ağın altında durup ona baktı.

Epey beklenmedik şekilde, bir ATIN dört belirgin bacağı ağın delikleri arasından aşağı sarkıyordu.

“Vay canına,” dedi Xar. “Cadıların kuşlara değil, daha çok insan başlı atlara benzeyeceği kimin aklına gelirdi?”

Xar sesini korkutucu çıkarmaya çalışarak ve tencereyi titreyen eliyle tehditkâr şekilde sallayarak, “Tamam, Cadı!” diye bağırdı. “Aptalca bir şey yapmaya kalkışma sakın! Etrafını tamamen sarmış durumda-
yız ve DEMİRDEN yapılma bir silahım var!”

Kısa bir sessizliğin ardından, ağın içinden zayıf, titrek bir ses:

“Ben Cadı değilim. Cadıların nesli tükendi! Bunu herkes bilir. Niye bize saldırıyorsun? Ne istiyorsun?”

“Elbette, bir Cadı, Cadı olduğunu İTİRAF ETMEZ, değil mi?” dedi Xar. “Beni kandırmaya çalışmayı kes Cadı!”

“Seni kandırmaya çalışmıyorum,” dedi ses, bu sefer daha az titrek, daha çok içerlemiş gibiydi. “Benim adım ‘Dilek’, Cadı değil. Hem Cadılar *var olsaydı* bile, yeşil olmaları gerekirdi değil mi? Asit kanları ve tüyleri olması gerekirdi.”

Bir sessizlik daha oldu. “O halde, ne tür bir yaratıksın SEN?” diye sordu Xar. “Bir tür insan başlı at mısın?”

“Hayır, hayır,” dedi ses. “O benim midillim. Sanırım bayıldı. Ben ve arkadaşım Firkete, ormanda ilerliyorduk ve aniden bir şey bizi kovalamaya başladı. BIRAK BİZİ GİDELİM!”

Bu bir Cadı değildi. Xar Boşu boşuna uğraşmıştı. Korkunç, harika ağabeyi en başından beri haklıydı ve gecenin tamamı bir zaman kaybı olmuştu.

Xar, yaşadığı hezimetten tadı kaçmış bir şekilde, “Bu şey her ne ise onu aşağı bırak Öğütücü,” dedi iç çekerek.

Öğütücü, yavaşça ağı aşağıya bıraktı. Midilli bayılmamıştı, zavallı şey Fırtına’nın uyku tetikleyici lanetlerinden biri tarafından vurulmuş yerde yatıyor, gürültülü gürültülü horluyordu.

Ama Xar ağın içinde insanların da olduğunu gördü, horlayan midillinin altında sürünerek ağdan çıkan tepeden tırnağa zırhla kaplı, işlemeli büyük bir kılıç sallayan küçük bir insan ve arkasında, diğerinden birazcık daha uzun, tırmık kadar cılız, vücudu tamamen zırhla kaplı, yeni uyanmış gibi tökezleyen bir insan.

Biz bu iki insanın Dilek ve Firkete olduklarını biliyoruz. (Firkete, uzun olan ve Dilek, kılıklı kısa olan.)

Ama Xar öncesinde bir Savaşçıyla hiç karşılaşmamıştı.

Üstelik Dilek ve Firkete’nin, tıpkı kendisi gibi bu hikâyenin kahramanları olabileceğini asla hayal etmezdi.

Xar’ın tek gördüğü, bu iki insanın demir zırhlar giydiği ve demir kılıçlar taşıdığıydı ki bu da onların Savaşçılar oldukları anlamına geliyordu, Xar, Savaşçıları günahı kadar sevmezdi, çünkü onlar düşmanıydı.

Mükemmel.

Korkudan heyecana, heyecandan hüsrana bunca yolu geldikten sonra Xar güzel, dosdoğru bir DÖVÜŞ için can atıyordu.

Bir Cadı yakalayamasa da en azından bir düşman öldürebilirdi.

Xar bakışlarını kısıp tenceresini sıkıca kavrayarak, sırt çantasından ağır meşe asasını çekerek, “SAVAŞÇILAR!” diye şiddetle haykırdı.

Periler, öfkeden al al parlayarak, “Savaşçılarr... Savaşçılarr... Savaşçılarr...” diye tısladılar. “Öldür onları... Öldür onları... Öldür onları...”

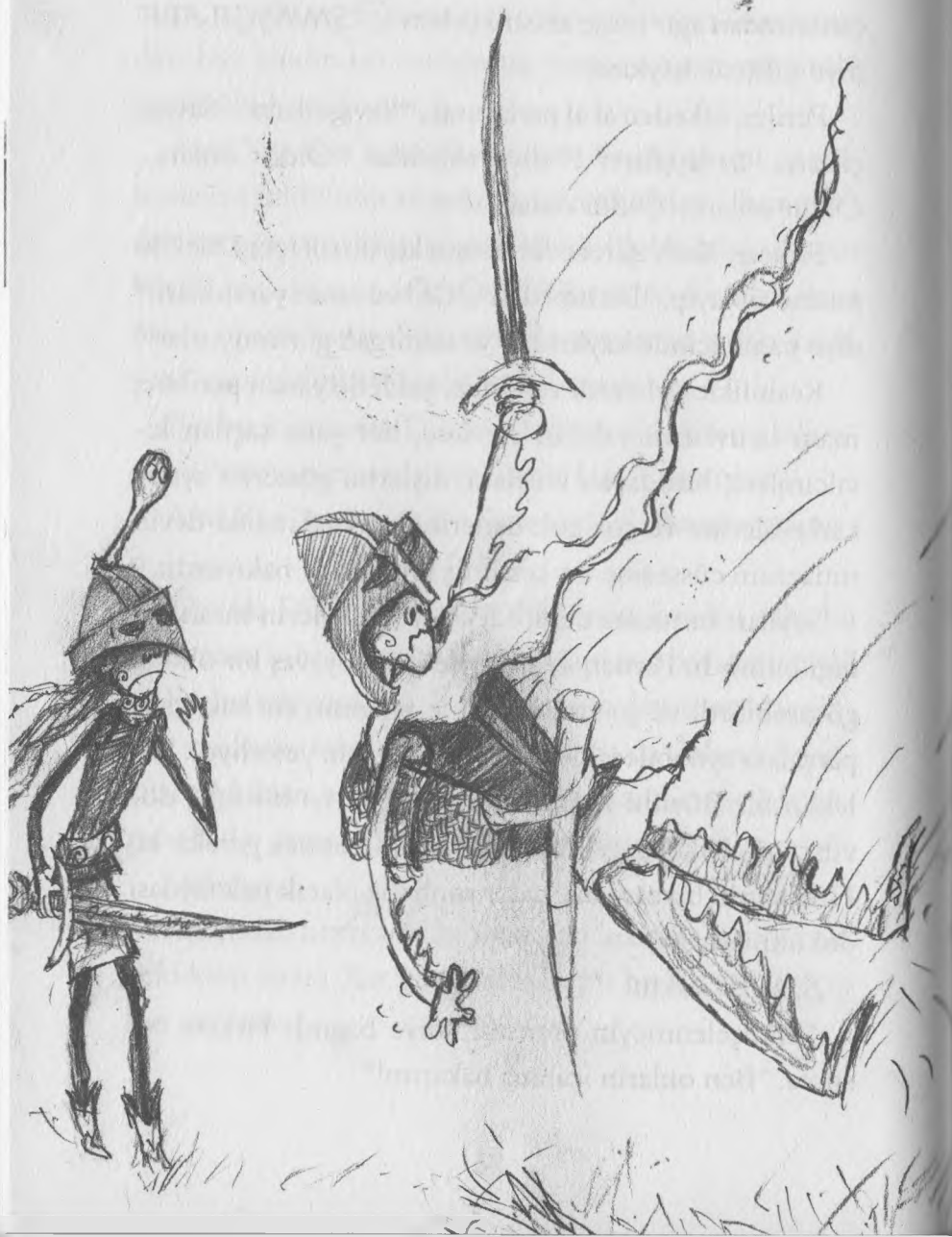
Firkete, Xar’ı işaret ederek onu korumak için Dilek’in önüne zıplayıp, “Bu bir BÜYÜCÜ ve onun yaratıkları!” diye panik içinde haykırdı. “Ve saldırgan görünüyorlar!”

Kesinlikle öylelerdi ve Dilek, şiddetle yanan perilere, uzun uzuvlarını yalayan alevlere, her yana saçılan kıvılcımlara, hırıldayan kurtlara, dişlerini gösteren ayı ve karkedilerine ve çok çok üstlerinde arkaplandaki devin muazzam cüssesine taş kesilmiş bir şekilde bakıyordu.

Sayıları umutsuz derecede azdı ve devlerin insan yediği bilinirdi. Periler, sihirleriyle insanı yavaş bir ölüme götürebilirdi ve şu karkedilerine attığınız bir bakış sizi parçalara ayırabileceklerini görmemiz için yeterliydi. Dilek’in bir Büyülü Kılıcı vardı ama çok iyi bir kılıç dövüşçüsü olmadığını biliyordu ve kabul etmek gerekir ki, Firkete’nin bu zamana kadar muhafız olarak pek faydası dokunmamıştı.

Şansları yoktu.

“Endişelenmeyin prenses!” diye bağırdı Firkete cesurca. “Ben onların icabına bakarım!”

Firkete mızrağını çekti ve kılıcını sal-
ladı.

Tehditkâr bir edayla ilerledi.

Devin görüntüsü gözüne ilişti.

Hiddetli, cengâver bir duruş
içinde birdenbire durdu.

İki kez göz kırptı.

Ve ardından, gözleri kapandı, kafası
öne düştü ve yıkılan bir ağaç gibi ya-vaş-
ça yuvarlanmaya başladı, düşerken kılı-
cıyla mızrağını kazara ikiye böldü.

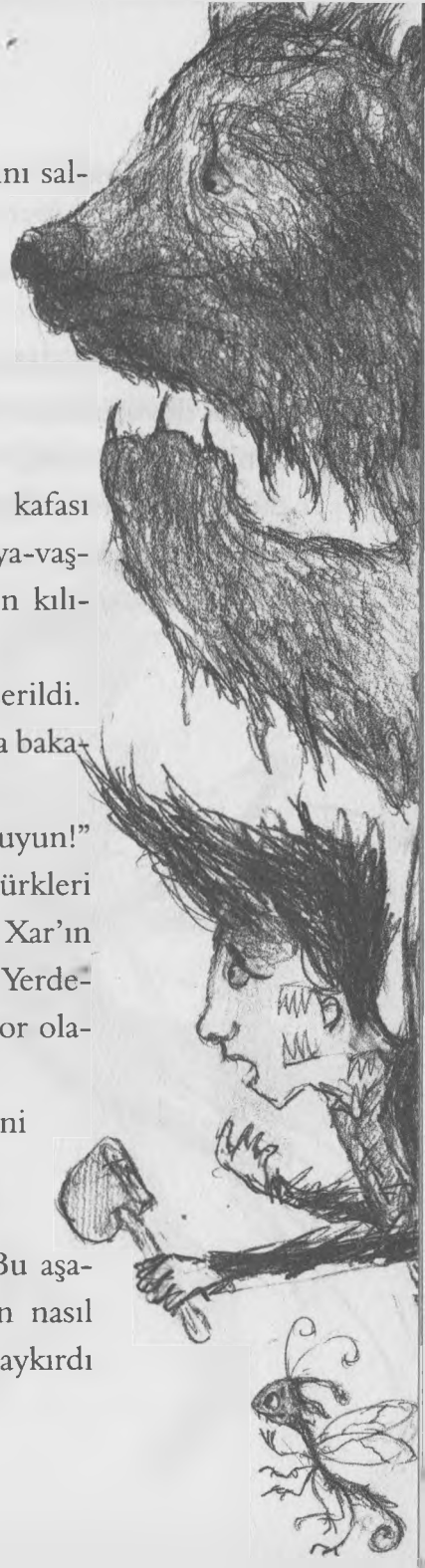
Ve orada ağzı açık şekilde yere serildi.

Xar, düşen Firkete'ye şaşkınlıkla baka-
kaldı. Bu bir hile miydi?

“Karkedileri! Kurtlar! Beni koruyun!”
diye buyurdu Xar. Hayvanlar, kürkleri
kabarmış, saldırmaya hazır şekilde Xar'ın
etrafında daire oluşturdular. “Ayı! Yerde-
ki adamın başında dur! Rol yapıyor ola-
bilir!”

Ayı, büyük ayı patilerinden birini
Firkete'nin üzerine koydu ve
üstüne oturdu.

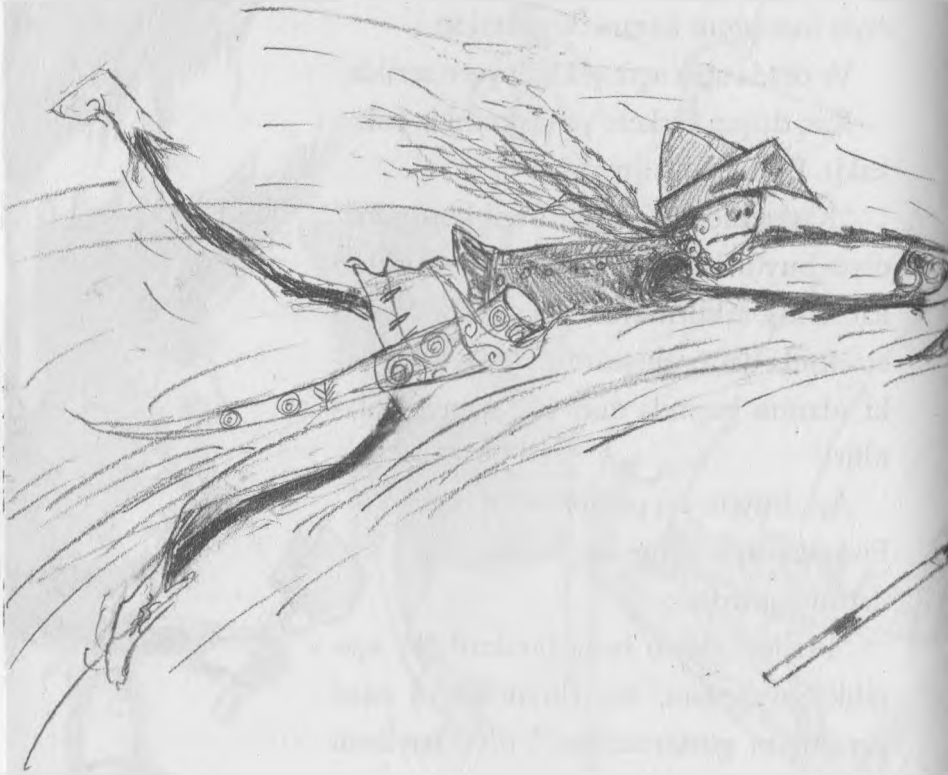
“Periler! Bunu bana bırakın! Bu aş-
gınlık Savaşçılara, biz Büyücülerin nasıl
savaştığını göstereceğim!” diye haykırdı

Xar ve bir elinde tencere, diğesinde asayla Dilek'e doğru atıldı.

Dilek, Xar'ın hücumunu Efsunlu Kılıç'la savuşturdu ve dövüş başladı.

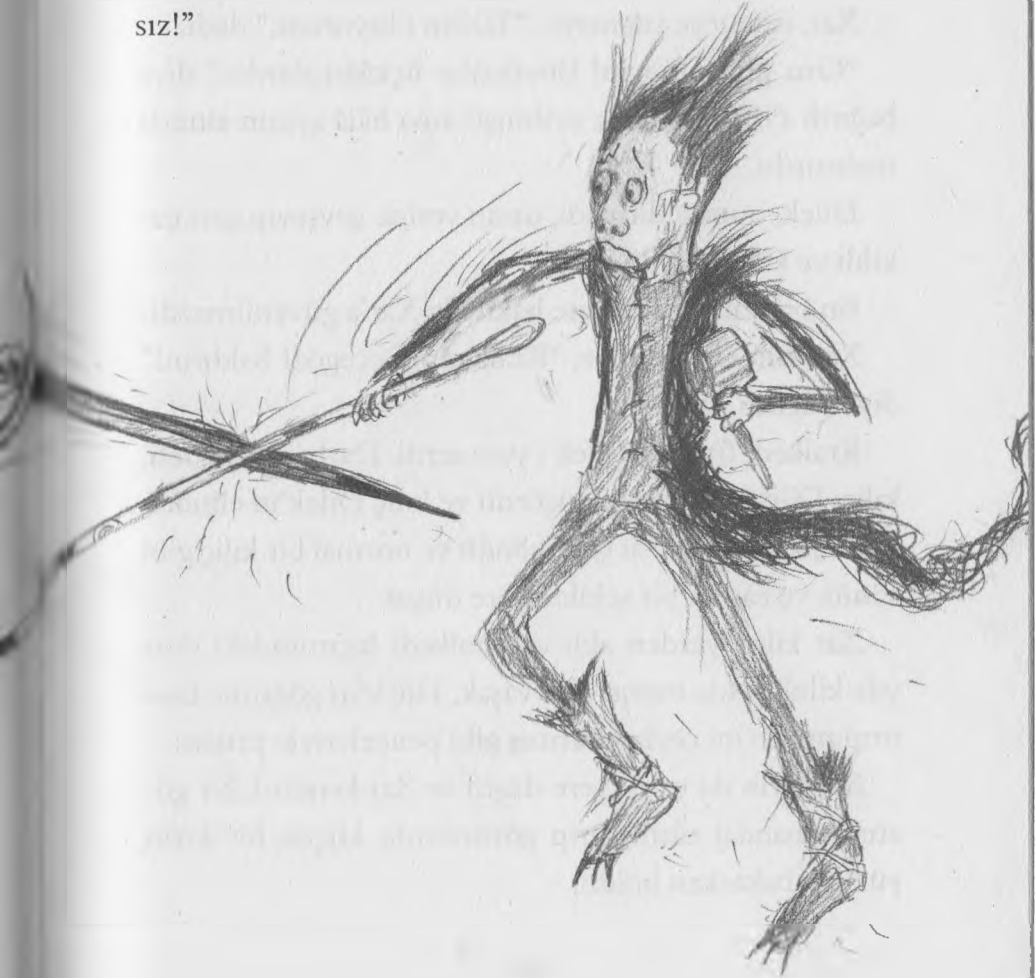
Dilek, bir Efsunlu Kılıç ile dövüşmenin normal bir kılıçla dövüşmekten daha kolay olduğunu keşfetti. Efsunlu Kılıç, sonraki tencere hamlesinin veya asa saldırısının nereden geleceğini öngörebiliyor ve kendini hücumun geldiği tarafa fırlatıp Dilek'i de beraberinde sürüklüyordu.

Dilek onu, vahşi bir boğanın kuyruğunu can havliyle tutuyormuşcasına iki eliyle kavramaya çalışırken, kılıç onu bir o yana bir bu yana çekiştiriyordu.

Caliburn endişeden kudurmuş bir şekilde, dövüşçülerin kafalarının üstünde kanat çırparken, “Efsunlu Kılıç! O Efsunlu Kılıç’a dikkat et! Sana dokunmasına izin verme! Onunla ilgili ters bir şey var!” diye ciyaktıyordu.

“Bir Efsunlu Kılıç,” dedi Xar nefes nefese. “İmkânsız!”

Bir *Savaşçı* nasıl olur da bir Efsunlu Kılıç'la dövüşebilirdi? Savaşçılar Sihir kullanmazdı.

Efsunlu Kılıç, ileriye doğru atik bir hamle yaptı ve bu saldırı sonunda Xar'ı silahsız hale getirdi. Asası ağaçların altındaki çahlıklara doğru fırladı, onu tenceresi takip etti.

"Teslim oluyor musun?" dedi Dilek, Efsunlu Kılıç'ı Xar'ın kafasının üstünde tutarak.

Xar, istemeye istemeye, "Teslim oluyorum," dedi.

"Ona güvenmeyin! Büyücüler üçkâğıtçılardır," diye bağırdı Firkete, henüz ayılmıştı ama hâlâ ayının altında mahsurdu.

Dilek, buna aldırmadı, onun yerine gevşeyip geri çekildi ve kılıcını indirdi.

Bu bir hataydı. Firkete haklıydı. Xar'a güvenilmezdi.

Xar kılıç iner inmez, "Kralkedi! Gecegöz! Saldırın!" diye bağırdı.

Kralkedi fırlayıp Dilek'i yere serdi. Darbenin şiddeti, kılıcı Dilek'in elinden düşürdü ve kılıç Dilek'in elinden çıkar çıkmaz büyüğü gitti, söndü ve normal bir kılıç gibi sönük ve cansız bir şekilde yere düştü.

Xar kılıcı yerden aldı ve Kralkedi biçimindeki dört yüz kiloluk toz mavisi dev vaşak, Dilek'in göğsüne bastırıp miğferini ceviz kırarmış gibi pençeleriyle patlattı.

Miğferin iki yarısı yere düştü ve Xar kendini, bir gözünde bandaj olan, garip görünümlü küçük bir kızın yüzüne bakarken buldu.

“Bu bir kız!” dedi Xar şaşkınlıkla.

Periler buna gürültüyle güldüler. “Xar, bir kıza yenildi...”

Dilek kendini, hırlayan bir karkedisinin ve Efsunlu Kılıç’ı kafasının üzerinde ehemmiyetli bir şekilde tutan bir Büyücü oğlanının yüzüne bakarken buldu.

“Şimdi de,” dedi Büyücü oğlan, “*sen* teslim oluyor musun?”

3. Kötü Yıldızlar Çarpışıp Dünyalar Kesişince

"**K**esinlikle teslim olmayacağım!" dedi Dilek. "HİLE yaptın!"

"Büyücüler, Savaşçıların kurallarına göre oynamazlar," dedi Xar.

"Hilekâr Büyücü!"

"Şeytani Savaşçı!"

"Lanet-okuyan!"

"Orman-zehirleyen!"

"Çocuk-yiyen!"

“Sihir-yıkan! Büyük gri ogrenin dişleri, seni bir sineğin üzerindeki bitlerin gözlerinden daha küçük parçalara ayırsın!” diye lanet okudu Xar.

Hem Xar hem de Dilek üşümüş ve yorulmuştu, ikisinin de az kalsın ödleri kopuyordu. Sıklıkla olduğu gibi korku öfkeye döndü ve birbirlerine, Savaşçıların denizin ötesinden gelip işgal etmesinden ve yüzyıllar önce bu iki insan grubunun savaşmak için vahşi ormanda buluşmasından bu yana süregelen türde hakaretler ve nahoş sözler söylemeye başladılar.

Xar’ın yüzü öfkeyle kızardı ve kılıcı Dilek’in kafasının üzerinde öyle tuttu ki Firkete şöyle bağırdı:

“ONU ÖLDÜRME! O, KRALİÇE SYCHORAX’IN KIZI. EĞER ONU ÖLDÜRÜRSEN, KRALİÇE SYCHORAX’IN İNTİKAMI KORKUNÇ OLUR!”

Xar, Dilek’e şaşkınlıkla baktı. “Kraliçe Sychorax’ın kızı mı? Ama sen olamazsın!”

Kraliçe Sychorax zalimliğiyle, boyuyla ve amansız Savaşçı kuvvetiyle ormanda bir efsaneydi. Nasıl bu ince kibrit çöpü gibi kız, korkunç Kraliçe Sychorax’ın kızı olabilirdi ki?

“Kraliçe Sychorax’ın kızı! Öldüronu öldüronu öldüronu öldüronu,” diye tısladı periler, yayları en ölümcül lanetleriyle yüklü şekilde yavaş yavaş Dilek’e doğru süzülüyorlardı. Xar’ın tek sözüyle, yaylarını serbest bırakacaklardı.

Xar hep, bir düşmanla karşılaşırsa onu anında öldüreceğiyle böbürlenirdi.

Fakat böbürlenmek bir şeydi.

Tam önünüzdeki, öyle değilmiş gibi davranmaya çalışmasına karşın korkmuş, yaşıtınız, gerçek, canlı bir kızı, ondan hile yaparak aldığınız bir kılıçla, sahiden öldürmek... İşte bu bambaşka bir şeydi ve Xar bunu yapamayacağını anladı.

Atalarım yapardı, diye suçlulukla düşündü Xar. *Çapulcu tereddüt bile etmezdi.*

Ama Xar kararsızca durakladı.

Ve sonra onu daha da şaşırtan bir şey oldu. Kendisini kaşık görünümündeki bir şey tarafından saldırıya uğrarken buldu; kaşık şiddetli hamleler yapıyor, Xar'ın kafasına acı verici şekilde vuruyordu.

"Ayını geri çekersen, ben de kaşığımı geri çekerim," dedi Dilek nefes nefese.

Eşek arıları gibi tıslayan perileri hayal kırıklığına uğratan şekilde, Xar Efsunlu Kılıç'ı indirip ayısına bir işaret verdi, ayı homurdanarak Firkete'yi serbest bıraktı. Efsunlu Kaşık, Xar'ın kafasına vurmayı bıraktı, ona küçük, mahcup bir baş selamı verip sıçrayarak Dilek'in yanına geri döndü.

Büyücü ve Savaşçılar birbirlerine hayretle baktılar, hâlâ düşmancıl ve kuşkuluydular ama aynı zamanda meraklılardı.

"Ben Savaşçıların Kraliçesi Scyhorax'ın kızı Dilek,"

Ben
Büyücüler Kralı
Encanzo'nun Oğlu
Muhteşem Xar

dedi Dilek, “ve bu da Muhafız Yardımcım Firkete. Sen kimsin?”

“Ben Büyücüler kralı Encanzo’nun oğlu Muhteşem Xar,” dedi Xar. “Bunlar benim yoldaşlarım. Kurtlarım, ayım, karkedilerim: Kralkedi, Gecegöz, Ormanyürek. Kuşum, Caliburn. Devim, Öğütücü. Ve perilerim: Ariel, Hardakıl, Fırtfina, Hayhayal, Vakitkayıp.”

Periler, tehditkâr bir şekilde kıvılcımlar çıkarıp yanarak Savaşçıların kafalarının etrafında saldırganca döndüler.

“Bizi unutmaaaaa,” diye ciyakladı Sıkmazu.

“Ah evet, bunlar da peri, ama çok genç oldukları için biz onlara ‘tüyperiler’ diyoruz,” dedi Xar. “Şaşarı, bebek ve...”

Sıkmazu, Firkete’nin kulağına aniden ve ürkütücü şekilde, “Sıkmazu,” diye fısıldadı. Firkete çaresizce onu uzaklaştırmaya çalışırken, uzun anteni Firkete’nin kafa derisindeki tüm tüyleri diken diken etmişti.

Dilek, Xar’ın yoldaşlarına, özellikle de perilerine bakıp kıskanarak iç geçirdi.

Dilek yaban arısı gibi tüylü, komik görünümlü küçük bir şey olan, Xar’ın Sıkmazu dediği şeye elini uzattı.

Ne yazık ki Sıkmazu onu ısırdı.

“Vay bel!” dedi Dilek, parmağını emerek. “Periler düşündüğümünden daha haşinler. Biraz vahşiler... Ve sanırım beni fazla sevmediler.”

“Tabii ki seni sevmediler, seni aptal Savaşçı,” dedi Xar. “Habis annen devlerimizi, cücelerimizi ve perilerimizi o korkunç tuzaklarıyla yakalıyor ve sonra ONLARI BİR DAHA ASLA GÖREMİYORUZ.”

“Ama annem yakaladığı perileri öldürmüyor ki,” dedi Dilek, “sadece zindanlarında sakladığı Sihri-Ortadan-Kaldıran-Taşı var ve tek yaptığı onları taşın üzerine yerleştirerek Sihirlerini merhametli bir şekilde kaldırmak...”

Dilek’in sesi, kaşığın Sihrinin kaldırılmasını ne kadar istemediğini hatırlamasıyla kısıldı.

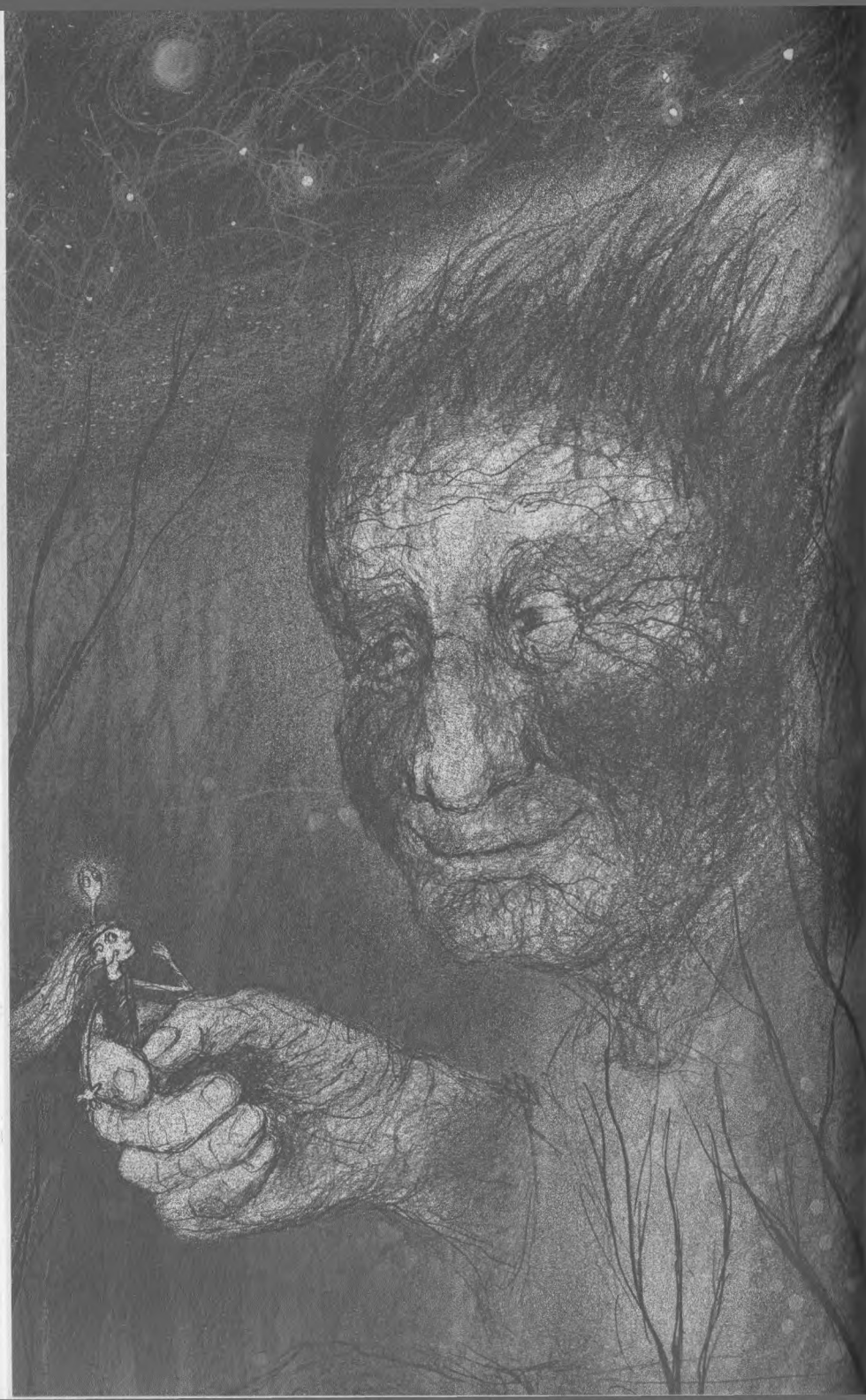
“Tamamen acısız bir işlemle,” diye tamamladı Firkete.

“Ve *bunun* onları öldürmediğini mi düşünüyorsunuz?” diye tısladı Fırtına. “Niye kalplerini sökmüyorsunuz ki? Sihri olmayan bir peri, ruhunu kaybetmiş bir peridir...”

Eyvah... Dilek şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu, tüm bunlar ona çok üzücü geliyordu.

“Ama Sihir onlar için kötü,” dedi bocalayarak, “bizi lanetlemek için kullanıyorlar. Ve periler insan yiyor... Annem bu yüzden onları yakalıyor. Bana böyle söyledi.”

Xar ve periler böylesi bir cehalet karşısında kahkaha-lara boğuldular. “Periler insan yemez!”

Dilek merakla deve baktı.

Ve sonra Firkete’yi dehşete düşüren bir şey oldu, dev eğildi ve gayet nazıkçe Dilek’i dev parmaklarının arasına alıp onu yukarı kaldırdı. Bu korkutucu bir şey olmalıydı. Ama dev öyle yavaş hareket ediyordu ve etrafını saran parmakları o kadar güven verici derecede kocamandı ki ağaç tepelerinin üstüne yükseldikçe Dilek’in tek hissettiği, bu yeni deneyimin getirdiği heyecandı.

“Etrafına ve aşağıya bak,” dedi dev. “Buradan ne önemli görünüyor?”

Dilek, devin parmaklarının ucundan etrafına baktı ve bu tamamen farklı bakış açısından dünyayı görmeyenin heyecanı ile nefesi kesildi. Orman her yönde kilometrelerce uzanıyordu ve gökyüzü sonsuz sayıda yıldızla kaplıydı. Aşağıda, insanlar periler kadar küçüktü ve periler parıldayan toz tanecikleri gibiydi. İnsanlardan biri –Firkete– bir şeyler bağıırıyordu –ONU AŞAĞI İNDİR!– ama bu o kadar uzaktan geliyordu ki Dilek onu duymakta zorlanıyordu ve endişesi, buradan, hatalı ve noksan bir bakış açısından kaynaklanıyor görünüyordu.

“Orman önemli,” dedi Dilek, “ve yıldızlar...”

“Doğru,” diye gülümsedi dev.

“Gözlerime bak,” dedi dev. “İnsan yiyen biri gibi mi görünüyorum?”

Devin yüzü eski bir haritanın üzerindeki patikalar

gibi kırıksıklıklardan oluşan bir ağla kaplıydı, gözleri nazik ve bilgeydi.

“Hayır,” dedi Dilek. “Görünmüyorsun.”

“Yine doğru,” dedi dev. “Ogrelerin aksine, devler vejeteryandır.”

Öğütücü sırtarak küçük bir ağacı yerinden söktü. Ağacın tamamı koca ağzında kaybolup büyük dalları sanki süngermiş gibi ktır ktır çiğnerken Dilek’e kocaman gülümsedi. “Ha-zım için da-ha i-yi,” dedi hülyalı bir şekilde.

Devin nazik suratına bakarken, bu zamana kadar ona Sihirli yaratıklarla ilgili söylenmiş her şey hakkında ilk şüphe tohumu Dilek’in aklına ekildi; kendi kötü şakasına sesli şekilde gülmeye başladı.

“Öğütücü senin için iyi bir isim gibi görünmüyor,” dedi Dilek.

“Problem-Öğütücü’nün kısaltması,” dedi Öğütücü.

“İyi misiniz?” diye bağırdı Firkete endişeyle.

“Elbette iyiyim,” dedi Dilek, dev onu nazikçe yere bırakırken. “Bu dev gerçekten tehlikeli DEĞİL.”

Savaşçıların Sihir ile ilgili görüşlerinin en başından bu yana hatalı olması mümkün müydü? Olaylara bakmanın, Savaşçının yolu dışında, başka yolları olabilir miydi?

Dilek’in dünya görüşü tepe taklak olmuştu, böylesi anlar daima zordur.

“Onları dinlemeyin prenses!” dedi Firkete. “Bize

büyü yapıyorlar! Her şeyi onların bakış açısından görmemizi sağlamaya çalışıyorlar!”

Xar da eşit derecede düşünceli görünüyordu. Kaşlarını çatıp elinde tuttuğu Efsunlu Kılıç’a bakarak, “Savaşçılar Sihri tamamen yok etmek istiyor,” dedi. “Bir Savaşçı prensesinin Sihirli nesnesi olmamalı, öyle değil mi?”

“Hayır, olmaması gerekir,” dedi Firkete. “Ben de ne zamandır bunu söylüyorum.”

“O Efsunlu Kılıç’a dikkat et Xar,” diye uyardı Caliburn. “Onunla ilgili yanlış bir şeyler var. Tüylerimin içinde hissedebiliyorum.”

Kılıca bakarken Xar birdenbire Caliburn’ün haklı olduğunu anladı. Gerçekten de kılıçla ilgili tuhaf, son derece garip, sıradışı bir şey vardı; büsbütün o kadar esrarengizdi ki heyecandan onu neredeyse yere düşürecekti.

“Tanrım, Caliburn,” dedi Xar soluğu kesilerek. “Buna inanmıyorum! Bu inanılmaz! Bu kılıçla ilgili neyin yanlış olduğunu söyleyeyim! Bu kılıç demirden yapılma! Efsunlu Kaşık da öyle! Onlar demir ve Sihir KARIŞIMI!”

İnanılmaz!

Akıl almaz!

“İmkânsız!” dedi Caliburn soluğu kesilerek.

“Bu kılıcı nereden buldun?” dedi Xar, nefes nefeseydi ve kılıcı elinde döndürüp duruyordu.

“Onu koridorda buldum ama bir Efsunlu Kılıç ol-

duğu için bence annemin zindanlarından kendi başına çıktı,” dedi Dilek, yüreği ezilerek. “O senin kılıcın değil Xar. O annemin! Onu HEMEN geri ver!”

Dilek kılıca doğru uzandı ama Xar hemen geri çekildi. Gecegöz hemen araya girip uyarırcasına hırlamaya başladı, böylece Dilek daha fazla yaklaşamadı.

“Bekle biraz,” dedi Xar. “*Bu da ne?*”

Xar, ilk kez, kılıcın üzerinde yazan kelimeleri fark etti:

Bir zamanlar Cadılar vardı...

Xar’ın ensesindeki saçlar dimdik oldu.

Kılıcı ters çevirip diğer tarafında yazanları okudu:

. . . ama ben onları öldürdüm.

“öldürdüm” kelimesinden sonra kılıcın, şimdi *bir şeyin* parıldadığı ucunu işaret eden bir ok vardı.

Tek bir yeşil kan damlası.

Üç insan hafifçe tüten yeşil lekeye baktılar.

“Sakın dokunma!” diye inledi Caliburn.

Sakin dokunma!!

SAKIN

DOKUNMA!!

6. Ne Dilediğine Dikkat Et

Üç genç, kuş, periler ve hayvanlar artan dehşet ve Xar'ın durumunda heyecanla bu tek yeşil kan damlasına bakakaldılar.

“Cadı-kanı!” dedi Xar heyecanla.

“Ne demek ‘Cadı-kanı’?” diye itiraz etti Firkete. “Cadıların nesli tükendi!”

Ama Savaşçı kalesinin yedi hendeğinin arkasında rahatça kıvrılırken yapacağı türden inandırıcı şekilde dudak bükmemişti. Kötüorman'ın, gece çöküp tüy-buzlar* ölü odunların büklüm büklüm olmuş dallarının her bir yanında karıncalanıp bitmeye başladığında, insanı belki de Cadıların neslinin tükenmemiş olabileceğinden endişe ettiren bir yanı vardı.

“Bu *Cadı-öldüren* bir kılıç,” dedi Xar. “Bak! Üzerinde öyle yazıyor. Sizin Savaşçı zindanlarınızdan çıktı çünkü Cadıların ormanda yeniden uyanmaya başladıklarını hissetti.”

“Bu mümkün değil,” dedi Firkete.

“Yine de DOĞRU,” dedi Dilek ağır ağır, “Xar'ın tuzağına yakalanmadan hemen önce, bir şeyin saldırısına uğradık ve bence ben o şeyi kılıçla yaralamış olabilirim.”

*Perilerin, dondurucu koşullarda ölü odunların üzerinde oluşan ince buz iplikleri için kullandığı kelime.

“Bir Cadının saldırısına uğradınız ve bu da Cadı-kanı,” dedi Xar gülümseyerek.

“Hayır değil! Kanı yeşil olan birçok canlı var,” dedi Firkete. “Kedi-canavarlar! Rogrenefesler! Yeşildiş goblinler! Yeşildiş ogreler! Cadı olamaz çünkü Cadıların nesli tükendi.”

“*Muhtemelen* tükendi,” diye düzeltti Caliburn.

Xar, açıklığın merkezini işaret ederek, “Kesinlikle TÜKENMEDİ,” dedi.

Orada, Xar’ın Cadı-kapanı’nın hemen yanında, karganinkine benzer ama kayda değer cerecede daha büyük başka bir siyah tüy vardı.

Xar onu yerden aldı.

Tüy, Xar’ın kemerinden sarkan diğer tüye yaklaştıkça, ikisi birden donuk yeşil renkte, kötü Sihrin parıltısıyla parlamaya başladılar. Xar tüyü kılıcın uç kısmına yaklaştırdığında, lekenin de ateşböceğinin daha ürkünç bir yeşile çalan ışıldamasını andıran bir şekilde parladığını gördü.

“*Cadılar!*” dedi Xar sırtarak.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Cadılar Kötüorman’a geri dönmüş olabilirlerdi.

Dünyaya ayak basmış en tüyler ürpertici yaratıklar, bir kez daha canlıydı.

İki düşman grup, hayvanlar ve periler, bir adım daha yaklaştılar, etraflarındaki karanlık ormana bakıyor, *ora-*

larda olabilecek şeyin yarattığı ortak dehşette birleşiyorlardı.

“Bu GERÇEKTEN Cadı-kanı ise –muhtemelen de-
ğil, ama öyleyse– tek bir damlası bile çok ama çok teh-
likelidir,” dedi Caliburn titreyerek. “Kimsenin canını
yakmadan önce, onu şu ağacın kabuğuna sil Xar.”

“Ah, onu ziyan etmeyeceğim,” dedi Xar. “Cadı-kapa-
nı’mda ‘Dilek’ isminde birini yakalamamın bir sebebi
olmalı. Bunun gerçekleşme ihtimali nedir ki? Sihirlen-
meyi diledim ve evren bana dileğimi gerçekleştirdiğini
söylemeye çalışıyor!”

“Başka bir şey de söylüyor olabilir! Evren karmaşık-
tır!” diye haykırdı Caliburn. “Seni sınıyor olabilir! Seni
bu seferki kadar aptalca şeyler dilememen konusunda
uyarıyor olabilir.”

Ama Xar Caliburn’ü dinlemiyordu.

Kaderi buradaydı, ona bir Cadıdan Sihri almanın yo-
lunu gösteriyordu.

“ONA DOKUNMA XAR!!!” diye avazı çıktığı kadar
bağırdı Caliburn, öyle gergindi ki tüyleri vücudundan
kara yağmur gibi dökülüyordu.

“Ona dokunma... Ona dokunma... Ona dokunma,”
diye tısladı periler.

Ama Xar avucunu uzattı ve kılıcın, yeşil kan damlası-
nın ışıldadığı uç kısmına sertçe bastırdı.

İsminin ilk harfinin, “X”, şeklinde iki çizik attı.

Çok geç. "X" hazinenin yerini gösterir.

Xar, kendinden emin bir şekilde, "Cadı-kanı'nı Sihir yapmak için kullanacağım," dedi.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Dilek.

"Kesinlikle hiçbir fikri yok!" dedi Caliburn.

"Sence Xar bir şeyleri enine boyuna düşünen biri gibi mi görünüyor??? O yeşil şeyin ne OLDUĞUNU bilmi-

yoruz! Dua et o şey Cadı-kanı olmasın Xar, çünkü Cadı-kanı fevkalade tehlikelidir! Onu Sihir icra etmek için kullanabilirsin ama seni karanlık tarafa geçirebilir.

Cadıların yaratıklarından birine dönüşebilirsin. Baban hükümdarlığını kaybeder."

Caliburn normalde olduğundan bile daha tedirgindi. "Ama kabul etmeliyim ki," dedi

biraz neşesi yerine gelerek, "Cadı-kanı olmaması daha muhtemel. Kötüor-

man'da yeşil kanlı çok sayıda yaratık var. Bu bir kurtadam kanı olabilir ve bu durumda sen yalnızca bir kurtadama dönüşmüş olursun.”

“Tüh,” dedi Xar, elini daha da sıkıntıyla sallayarak, “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Bu da uygunsuz olur,” diye konuşmaya devam etti Caliburn. “Bütün o gece yarısından sonra dışarı çıkmamalar, aya karşı

ulumalar, fazladan vücut kılı falan filan ama tabii bu dünyanın sonu olmaz.”

“HARİKA olur!” diye ciyakladı Sıkma. “BENİM gibi her yanın tüylü olur! Lütfeen! Kurt adama dönüş Xar! Kurt adama dönüş!”

Ama Xar kurtadama dönüşme fikrinden memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Dilek ve Firkete, ne olur ne olmaz diye bir adım geri attılar.

“Ve yalnızca Rogrenefes kanı da olabilir. Onun herhangi bir etkisi yok. *Bildiğimiz kadarıyla*. Haklısın,” dedi Caliburn. “Olaya olumlu taraftan bakmalıyım. Umalım

da yalnızca Rogrenefes kanı olsun. Ki o durumda, burarlarda oyalanmamamız gerekir, çünkü unutma, yaraladırlarsa, kanlarını geri almak için Rogrenefesler seni takip eder.”

Firkete, dehşet içinde, “Onu nasıl yaparlar?” diye sordu.

“Bilmek istemezsin,” dedi Caliburn. “Yalnızca, kanlarına bir tür bağılıkları vardır ve kaybettiklerini geri kazanma yöntemleri pek hoş değildir diyelim.”

“Ne dersen de, *ben* hâlâ bunun Cadı-kanı olduğunu umuyorum,” dedi Xar inatla. “Hem, öyle değilse bile, yine de kılıç bende, öyle değil mi?” Xar kılıcı kuşağına astı.*

“O senin kılıcın değil!” dedi Dilek. “Bize kılıcımızı geri ver!”

“Kılıç?” dedi Xar, gözlerini masumca kocaman açarak. “Ne kılıcı?”

Anneme ait olan ve şu an kuşağına asılı duran Efsunlu Kılıç,” dedi Dilek.

“Ah o kılıç,” dedi Xar, Kralkedi’nin sırtına atlayarak. “O kılıç bana kaderim tarafından, kaderin oğlu olabileyim ve siz Savaşçılara karşı savaşta halkıma önderlik edebileyim diye gönderildi. Kadere karşı koyamazsın.”

“O sana kader tarafından verilmedi!” diye bağırdı

*Bunun yapılması tavsiye edilmez. Bir kılıç her zaman güvenli bir şekilde kınında saklanmalıdır ama Xar sağlık ve emniyet konularında endişelenecek birisi değildi.

Dilek. “Onu ÇALİYORSUN! Kılıcımızı geri ver, seni hırsız!”

Xar ona aldırmadı. Diğerlerine dönerek, “Hadi millet!” diye bağırdı. “Çapulcu’yu Büyü Müsakabası’nda yenebilmem için geri dönmemiz gerekiyor.”

“Dur bir saniye, peki ya biz ne olacağız?” diye sordu Dilek. “Eve *gidemeyiz*, değil mi! Perilerinin büyüleri midillimi uykuya gönderdi.”

Midilli, gerçekten de açıklığın ortasında huzurlu bir şekilde horluyordu.

“Başınıza kötü bir şeylerin gelmesini istemiyorsanız, karanlık çöktükten sonra Kötüorman’da dolaşmamalısınız,” diye öğütledi Xar, katışıksız, şaşırtıcı, Xar’a özgü bir küstahlıkla.

Tam o anda, uzaktan at sesleri ve köpek bağırısları duyuldu ve periler panikle tısladılar: “**SAVAŞÇILAR!**”

Kraliçe Sychorax’ın demir Savaşçıları, kendi Kötüorman topraklarındaki devi fark etmiş (Xar derin düşünceler ve duman konusunda haklıydı) ve tahkik etmek üzere demir Savaşçı kalesinden dörtmala geliyorlardı.

Xar, Dilek’e, “Al işte, sorunun çözüldü,” dedi. “Halkın geliyor, seni evine götürebilirler.”

“Ama izin almadan, gizlice çıktığımız için başımız büyük belaya girecek!” dedi Dilek. “Onlar bizi bulmadan kalemize geri dönmemize yardım eder misiniz lütfen?”

“Müsabaka başlamadan önce onu yapacak zamanım yok,” dedi Xar, “ama benimle gelmenize ve Büyücü

kampındaki odamda geceyi geçirmenize müsaade edebilirim.”

“Bu HIRSIZLIK *ve* ADAM KAÇIRMA!” dedi Dilek öfkeyle. “Bizi demir Savaşçı kalesine geri götür ve kılıcımı bana geri ver, seni korkunç Büyücü!”

“Bunun benimle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum?” dedi Xar şaşkınlıkla. “Neden birkaç düşman Savaşçının sorunları umrumda olsun ki? Ben elimden geleni yapıyorum ama sen fazla zorluyorsun.”

Dilek, Büyücülerin herkesin söylediği kadar kötü olduğundan şüphe ediyorduyorsa bile, o anda fikrini değiştirdi.

“Annem siz Sihirli insanlar konusunda haklıydı!” diye patladı Dilek. “Siz üçkâğıtçısınız, hainsiniz, sizde hiç ahlak yok, siz kontrolden tamamen çıkmışsınız, siz...”

“O haklı Xar!” diye ciyakladı Caliburn. “Evrene ne verirsen, onu alırsın. Bu kızı kaçırmak ve kılıcını çalman, evrenden geriye gerçekten berbat bir şeyin geleceği anlamına gelir: Kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma, işin tastamam biter yoksa.”

“Evren, onları burada Cadıların gazabına terk etmediğim için epey memnun olmalı. Benimle ilgili niye bu kadar memnuniyetsiz olduğunuzu anlayamıyorum,” dedi Xar kaşlarını çatarak. “Son derece bencilsiniz. BEN KADERİN OĞLUYUM, SEÇİLMİŞ KİŞİYİM!”

Hayvanlarına ve deve döndü.

“Gecegöz! Ormanyürek! Öğütücü! Bu aptal Savaşçıları ve midillilerini ardımdan kaleye getirin!”

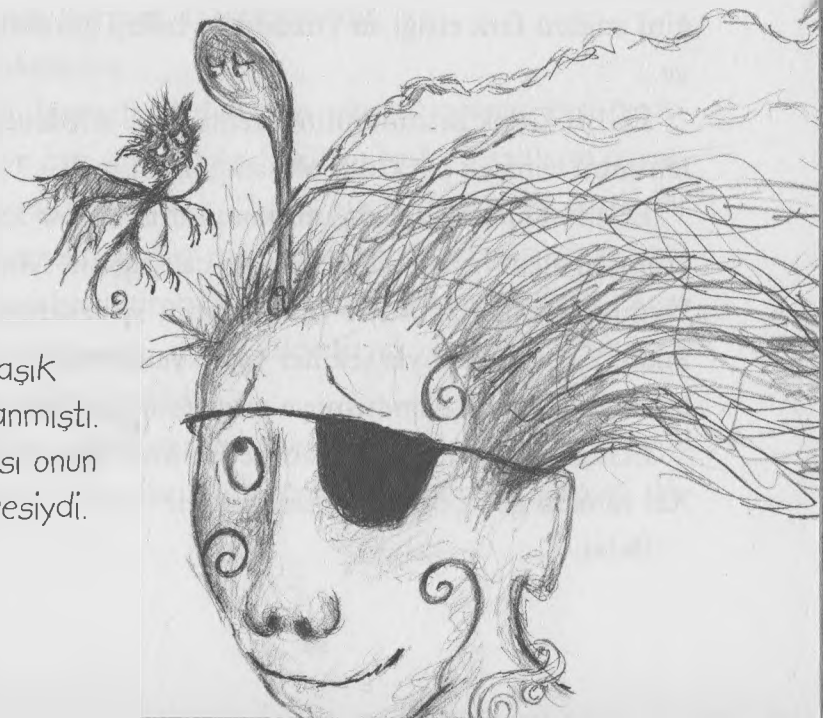
“Ben de Savaşçılarla birlikte uçacağım!” diye ciyakladı Sıkma. “Onlarla kalıp jagularlar için gözcülük yapacağım!!!”

“Bunu yapmak zorunda hissetme Sıkma,” dedi Xar alınmış bir şekilde.

“Yapmak İSTİYORUM!” diye neredeyse şakıdı Sıkma, daha büyük bir coşkuyla. “Onu sevdim! Biraz komik görünüyor. Ve sadece tek gözü var. Ama insandan çok kayısı gibi kokuyor. Ve saçını çok sevdim!”

Sıkma, Dilek’in saçına uçtu ve arka kısmını kabartarak, içine girebileceği küçük bir kuş yuvası oluşturdu.

Kaşık
kıskanmıştı.
Burası onun
bölgesiydi.

“Zevkler tartışılmaz,” dedi Xar biraz g cenererek, “Ben, kaderin oğlu ile takılmak istersin diye d ş n m ş t m ama bu zavallı tuhaf tipler için  z ld ysen, sen bilirsin Sıkmazu.

“Hadi millet!” diye bağırdı Xar. “Kaleye geri dönüyoruz!”

Kralkedi yeşilimsi gri bir sıçrayışla ileri atıldı ve hayvanlar vahşi, çılgın bir sürü halinde onu takip etti.

Zamanı geri çevirmek imkânsızdır.

Muhtemelen.

Ama... EğER Xar, onu açıklıkta bıraktıktan sonra Dilek’i görebilseydi ve...

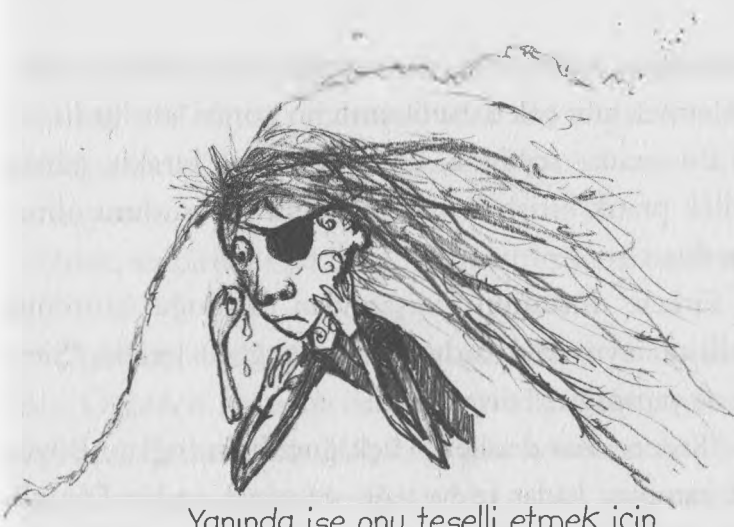
EğER kılıcı yerine geri koyarak işleri yoluna koymayacağını ve annesinin eninde sonunda itaatsizliğini, annelerin uyguladığı o esrarengiz yöntemle keşfedeceğini aniden fark ettiği an yüzündeki bakışı görebilseydi ve...

EğER Dilek’in annesinin, kızına, onu affedeceği izlenimini verecek bir kadın olmadığını bilseydi...

EğER Dilek’in ağladığını, konuşamayan bir kaşığın konuşamadan onu rahatlatmaya çalıştığını, Muhafız Yardımcısı’nın üzüntüyle onun sırtını sıvazladığını ve Sıkmazu’nun suratıyla şekiller yapıp yanlamasına takla atarak onu neşelendirmeye çalıştığını görebilseydi...

EğER bütün bunları görebilseydi, imkânsız olsa bile, Xar zamanı geri çevirmeyi ister miydi?

Belki.

Yanında ise onu teselli etmek için
kavuşamayan bir kaşık vardı.

Ama...

Tam önünüzde değilken başka insanların hayatları-
nın içine bakmak da imkânsızdır.

Muhtemelen.

“Muhtemelen” diyorum çünkü zamanı geri çevir-
mek ve tam önünüzde değilken başka insanların hayat-
larının içine bakmak, “hayal gücü” dediğimiz türde bir
Sihir gerektirir. Xar nasıl ki sadece zihin gücüyle nesne-
leri hareket ettiremiyor veya kanatların yardımı olma-
dan uçamıyorsa, aynı şekilde hayal gücü denen Sihre de
henüz sahip değildi.

Dilek görüş alanından çıkar çıkmaz, Xar onu derhal
unuttu ve Kralkedi’nin sırtında Büyücü kampına dö-

nerken, ne kadar zekice davrandığıyla ilgili kendini tebrik etmek gibi çok daha önemli bir görevi sürdürdü.

Bu sırada, açıklıkta, Dilek ağlamayı bıraktı, çünkü Dilek pratik birisiydi ve ağlamanın bir yardımı olmayacaktı.

Firkete durumun gidişatından duyduğu üzüntüyü belli eden yuvarlak, ardına kadar açtığı gözleriyle, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Sadece, Xar denilen o üçkâğıtçı hırsız oğlanı Büyücü kampına kadar izleyeceğiz ve sonra ondan Efsunlu Kılıç’ı geri çalacağız ve sonra gündüz olmadan kalemize geri sızacağız,” dedi Dilek. “O kılıç Sihir ve demir karışımı, Büyücülerin eline düşmesine izin veremeyiz.”

“Ah, yapmamız gereken sadece bu mu?” dedi Firkete kasvetli bir sesle. “Ben de burada bir sorunumuz var sanıyordum.”

“İşin güzel yanı, bu karkedilerini SÜRECEK olmamız,” dedi Dilek.

Firkete, onlara rahatsız edici yakınlıkta duran vahşi, devasa hayvanlara dehşet içinde bakarak, “Bu iyi yanı mı?” dedi. “Ama onlar yasaklı hayvanlar! Bu kurallara aykırı!”

Savaşçılar
pes etmez Firkete!

Dilek, elini çekine çekine uzattı ve Ormanyürek'in kafasının akıl almaz yumuşaklığına dokundu. Onları gördüğü andan beri, karkedilerinden birine binmek için can atıyordu.

Dilek, tedbirli bir şekilde Ormanyürek'in sırtına bindi.

“Öğütücü, bizi takip edecek misin?” diye seslendi deve. Öğütücü hislerine danışılmasından hoşnut görünüyordu. Çatlamış bir balkabağı gibi kocaman gülümseyerek, “Ben o karkedilerinden biraz daha ya-va-aşımdır,” dedi. “Ama hemen arkanızda olacağım. Başımın çaresine bakarım. Ben bir devim!”

Tabii ya, ne sanıyordu ki? Bir dev başının çaresine bakabilirdi. Her ne kadar vejeteryan *olsa* da, muhtemelen korkunç bir Savaşçıydı.

“Lütfen Xar'ı takip et, karkedisi,” dedi Dilek.

Ormanyürek, sıçradı ve yumuşak bir anilikle ileri atıldı. *Sahiden bir karkedisine biniyorum, GERÇEK HAYATTA*, diye düşündü Dilek, inanmadığı bir heyecanla. Vaşak ağaçların içinden sarsıntısız bir şekilde ilerledikçe, gece rüzgârı Dilek'in saçlarını geriye savuruyordu. Dilek anın vehametini unuttu ve neşeyle çığlıklar attı.

Çobanpüskülü, ökseotu, Cadıların ayak tırnağı ve Şaşı Gözlü Zıplayangoblin'in kötü kokan nefesi aşkına! diye düşündü Firkete açıklıkta bir başına. *Şu küçük prenses, annesine görüldüğünden daha fazla benziyor. İnatçı! Pervasız! Dikkafalı! Büyücü oğlansa daha beter! Kraliyetle ilgili derdi*

ne? Belki de yedikleri bütün o zengin gıdalar kafalarına gitmişti.

Ama zavallı Firkete ne yapabilirdi? Burada, muhtemelen kurt adamlarla dolu bu ormanda bir başına kalıp serin gece havasının tadını çıkararak Rogrenefes mi bekleyecekti?

Hem zaptedilemez küçük prensesi koruyup gözetmesi gerekiyordu, bu onun işiydi. Böylece, istemeye istemeye, üzerine binilmesine karşı eşit derecede isteksiz ikinci yasaklı hayvana bindi ve Dilek'in ardından yola koyuldu.

Öğütücü, eğilerek uyuyan midilliyi, dev ellerinden biriyle dikkatle yerden aldı. Midilliyi ceplerinden birine nazıkçe koyup Firkete, Dilek ve karkedilerinin ardından ço-ok yavaşça yürümeye başlamadan önce, midillinin yelesini dev parmaklarından biriyle, bir insanın bir fareyi nasıl severse öyle okşadı.

Gecegöz Ormanyürek'e yetiştiğinde, "Endişelenme!" diye bağırdı Dilek, Firkete'ye. "Her şey yoluna girecek!"

"Endişelenme mi?" dedi Firkete, alaylı bir üslupla. "Her şey yoluna mı girecek? Bu gece şu ana kadar: Savaşçı kalesinden izinsiz kaçtık. Bir Efsunlu Kılıç'ı evcil hayvan olarak yanımıza aldık. Annenin aşırı değerli ve öğrendiğimize göre fevkalade tehlikeli kılıcını çaldık. Aynı kılıcın Büyücülerin ellerine düşmesine göz yumduk, böylece tüm Sihre Karşı Savaş'ı riske soktuk. Ve ŞİMDİ düşman toprağının kalbine, yasaklı hayvanların sırtla-

rında, her an kurt adama dönüşme ihtimali olan kaçık bir Büyücü oğlanı tarafından kaçırılmış şekilde seyahat ediyoruz...

“Ne diye endişeleneyim ki?”

Firkete’nin midesi sesli bir şekilde guruldadı.

“VE akşam yemeğini kaçırdık. Geyik etinden hamburgerler. En sevdiğim.”

Sıkmažu küçük, beyaz bir şımşek gibi öne fırlayıp çışlık atmaya başladı. “Ben gözcüyüm! Ben gözcüyüm! AAAAAAGHHHH! Orada bir jaguar var! Jaguar! Ahh-hh... Hayır, üzgünüm, benim hatam, ağaç gövdesiymiş. ÜZGÜNÜM millet.”

Vahşi ormanda gitgide bilinmeyenin içine doğru, ağaçların arasından garip gözlerin parıldıyor gibi göründüğü, jaguar, kurtadam veya daha kötüsü olabilecek

gece hayvanlarının dehşet verici çığlıklarının her yanlarını sardığı derinliklere doğru Xar'ı takip ettikçe sessizlik çöktü.

Neyse ki, Firkete, açıklıktan ayrıldıktan sonra gerçekleşen iki şeyi görmemişti, yoksa halihazırda olduğundan daha da çok endişelenebilirdi.

İlki, Öğütücü'nün Sychorax'ın demir Savaşçıları tarafından yakalanmasıydı.

Dilek onun için endişelenmekte haklıydı. Devler derin düşünürlerdi ama ne yazık ki, daha yavaş bir zaman diliminde hareket etmeleri, çok daha küçük düşmanlarla karşılaştıklarında onları ciddi bir dezavantaja sokuyordu. Öğütücü'nün, Savaşçılar atlarıyla açıklığa dalıp demir zincirlerle daireler çizerek ayaklarını yaralamadan önce sadece şunu düşünecek zamanı olmuştu: "N-E-L-E-R O-L-U-Y-O-R B-Ö-Y-L-E..." Savaşçılar, ses çıkarırsa midilliği öldüreceklerini söyleyerek onu uyardılar, böylece dev, demir Savaşçı kalesine doğru sürüklenirken sessiz kaldı, kızgın, karıncamsı Savaşçıların ardından sendeleyip tökezleyerek giderken ağaçların tepeleri sallandı. (Bu kadar AKSİ olmalarının nedeni neydi ki? Devler aksiliği anlayamazlardı, bu onlara zaman kaybı gibi gelirdi.)

Ve sonra sessizlik oldu. Ama açıklıktaki hava öncesinde olduğundan birkaç derece daha soğuk gibiydi. Bu açıklığa çöken bir şey miydi? Bir şey olan biteni mi izliyordu? Bu şey Efsunlu Kılıç'ı arıyor olabilir miydi?

Evet, *bu* Firkete'yi endişelendirirdi.

Ama eğer o şey bir Cadıysa, her ne kadar pek mümkün görünmese de, Firkete'nin gerçekten de epey gelişmiş muhafızlık hünerlerine ihtiyacı olacaktı.

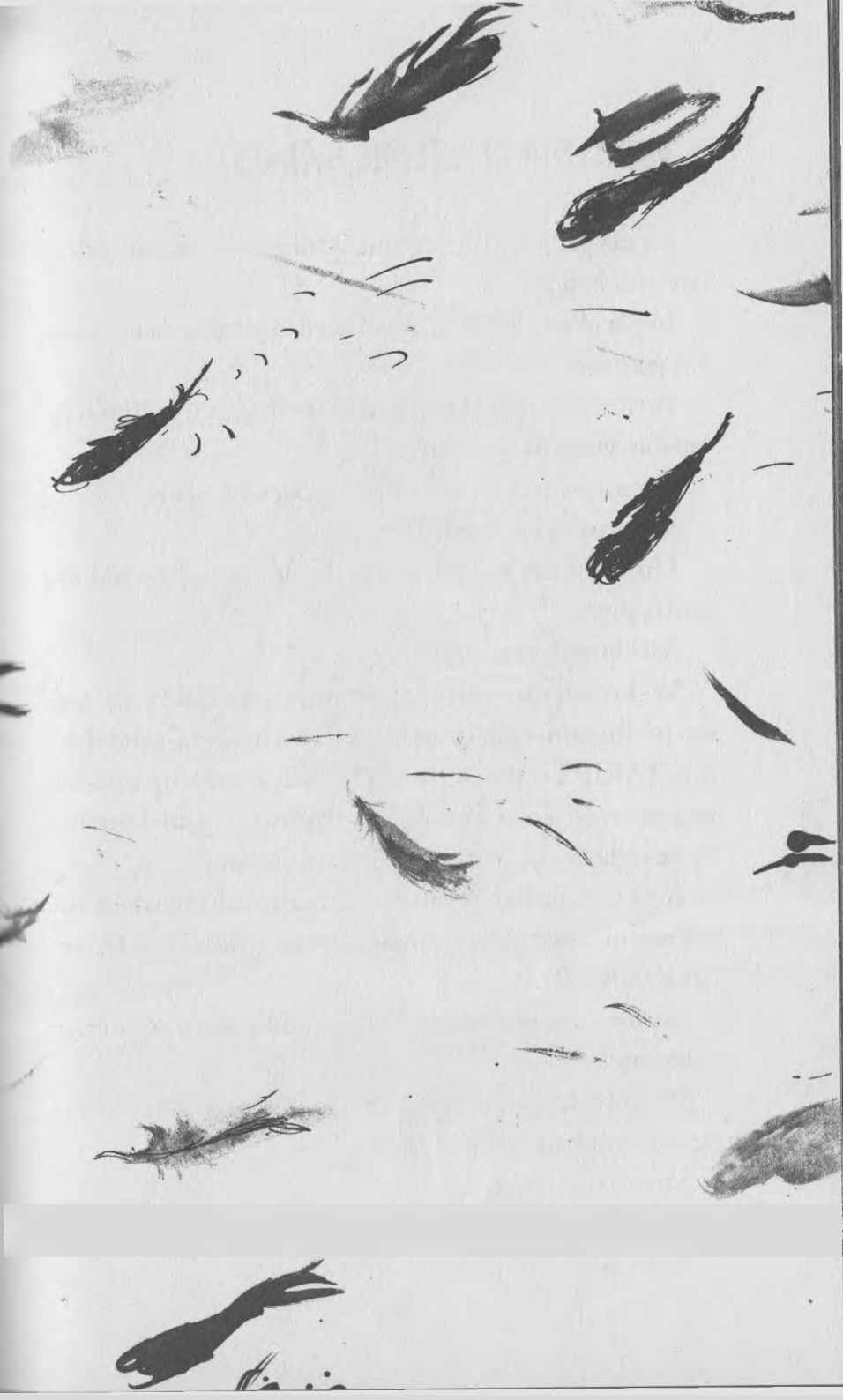
Cadıların ayakları iz bırakmaz.

Cadıların bedenlerinin gölgesi olmaz.

Ama onlar geçince yanlarından,

Birazcık soğur ağaçlar, toprak, bataklık.

PERİLERİN LANETLEME ŞARKISI

Orada değiliz, bir an için gördüğün o kanat sadece havanın kendisi,

İneğin ölmesi bizim suçumuz değil, o yüzden sövme ve sakın yeltenme!

Perilere-karşı-çıkmaya-ve-lanet-okuyup-elini-taş-tan-bir-yumruk-yapma.

Vuramazsın bize, yokuz biz, sadece bir sisiz,

Ve şu tıslayan rüzgârdı sadece.

Umurumuzda değil, orada değildi ve sadece iddiaya girdik diye,

Asla kırmayız o sandalyeyi.

Ve-kırılmamış-gibi-bırakmayız-ortalıkta-ve-şiş-ko-iri-birinin-koca-poposuyla-oturmasıyla-sandalye-nin-TAKIRT-HOOOP-ÇAT!!!-diye-paramparça-ol-masını-ve-şişko-adamın-yere-düşüp-çenesini-kırması-nı-ve-ağlayıp-çağırmasını-beklemeyiz-tabii...

Ayrıca bağırdıkları zaman perilerin kahkahasının tuhaf sesini duymazlar. Duyduklarını söyleseler bile, yalan söylüyorlar.

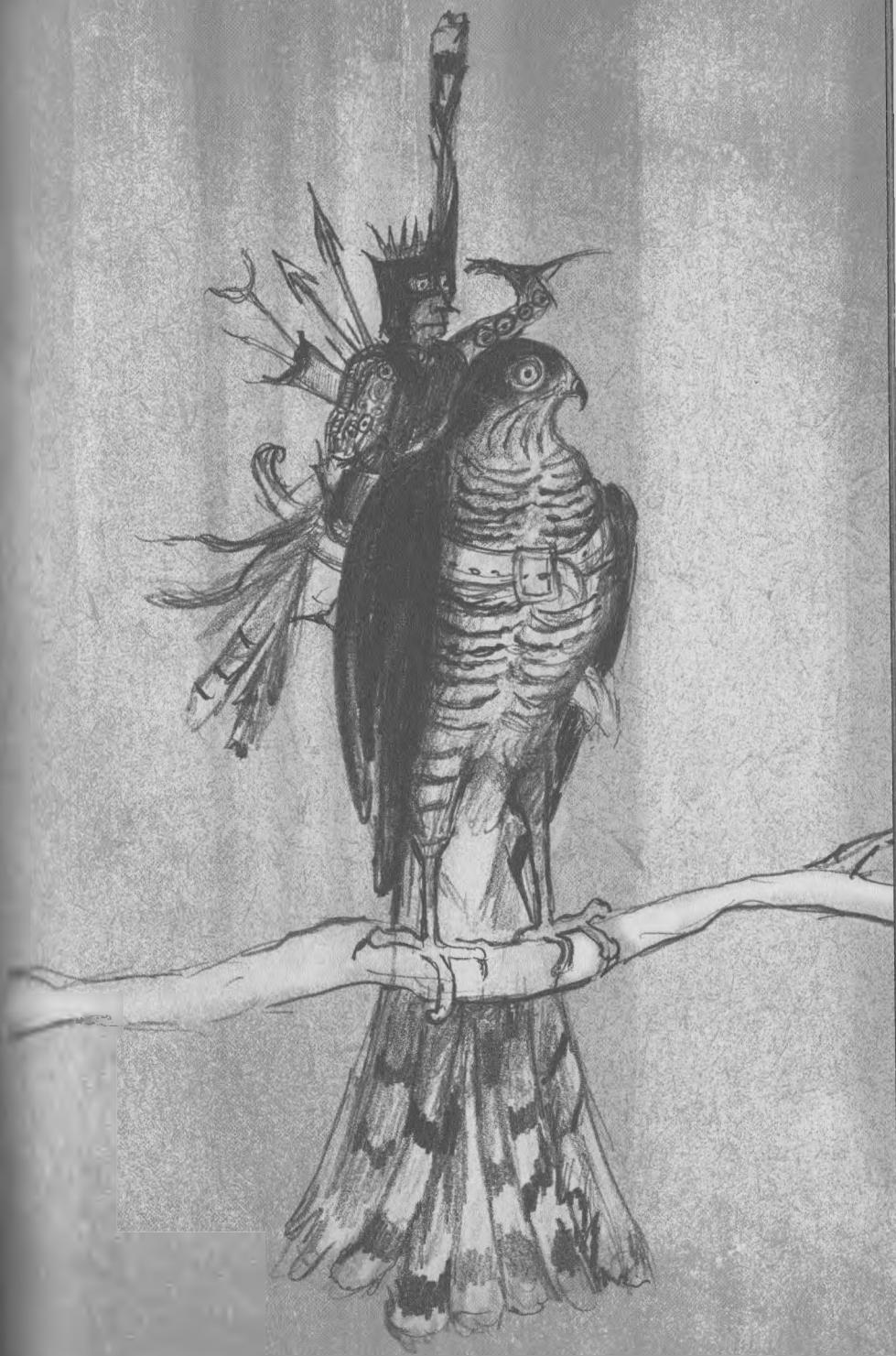
Şu ölen çocuk, sebebi biz değildik, sakın sövme ve yeltenme!

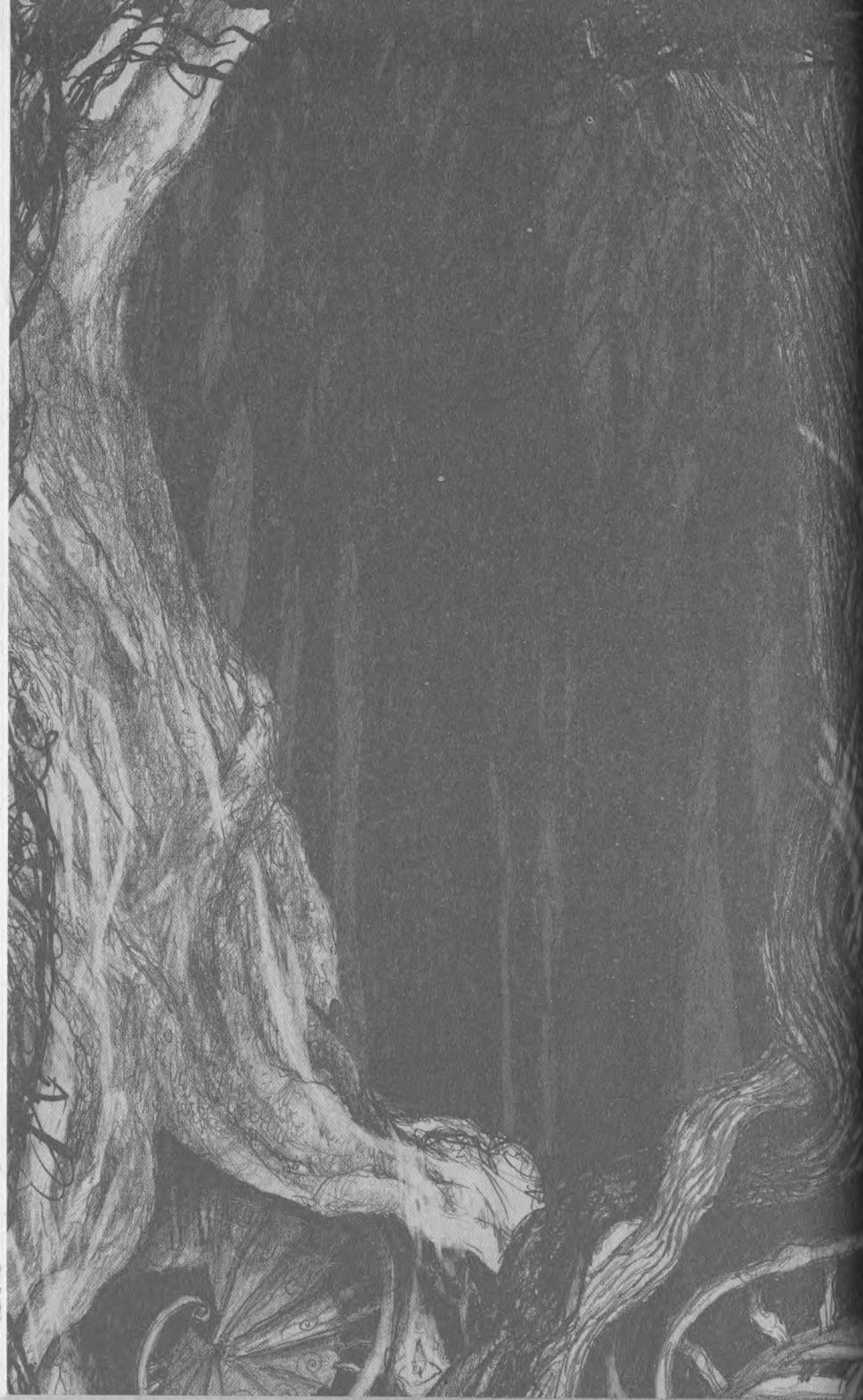
Perilere-karşı-çıkmaya-ve-lanet-okuyup-elini-taş-tan-bir-yumruk-yapma.

Vuramazsın bize,

Yokuz biz, Sadece bir sisiz,

Ve şu tıslayan rüzgârdı sadece.

Büyücü
Kalesi

7. Büyücü Kampı

 ayvanlar, Karaorman'ın labirentimsi yollarından, saatler sürmüş gibi gelen bir zaman boyunca hızla ilerlediler. Dilek, Xar ve Firkete donmuş nehri ve Savaşçı topraklarının sınırını çizen yıkık durumdaki Hayalet Duvar'ı geçtiler ve sonunda ormanın süpürgeotları, asmalar ve düşmüş ağaçların devam etmeyi imkânsız hale getirircesine iç içe geçtiği bir bölgesine ulaştılar.

Ay bulutların arasından çıktı ve Xar, önlerindeki boğucu bitki örtüsünün oluşturduğu dikenli yığının ucuna Ariel'i çıkarttı. Dilek ve Firkete'nin afallamış gözleri önünde, dikenli çalılar ve dallar birbiri içinden ve üzerinden, görünmez parmaklar bir düğümü oltadan çözüyormuş gibi kaymaya başladılar. Ağaçlar çok yaşlı dizlerin kütürdemesini andıran bir sesle sağa sola sallanıp büküldü, bitki örtüsü düzleşti ve böylece önlerine bir açıklık serildi.

Açıklığın içini gördüklerinde, Dilek ve Firkete'nin enselerindeki kıllar, kirpi dikenleri gibi dimdik oldu. Çoğu dev boyutlarda olan kadim ağaçların oluşturduğu tam anlamıyla devasa bir halka. Porsuk ağacı, huş ağacı, üvez ağacı, kızılâğaç, söğüt ağacı, dişbudak ağacı, alıç ağacı, mürver ağacı, elma ağacı, kavak ağacı –aklınıza gelebilecek her türden ağaç– ve elbette en önemlisi meşe

ağacı. İnsan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu, bunun yerine bir müzik sesi ve baca dumanı kokusu vardı.

Artık evlerinden çok uzakta, düşman toprağının epey derinlerinde olduklarından, Dilek çok ama çok korkmaya başlamıştı. Ya Xar onları fidye için tutarsa? Xar, onları ertesi sabah bırakacağını söylemişti ama pek de sözüne güvenilir birisi gibi görünmüyordu.

“Kaleniz nerede?” diye sordu Dilek huzursuz bir şekilde.

“Yer altında,” dedi Xar.

Yerin altına gömülü bir kamp hayal edin. O devasa ağaçlardan her biri oyuktu ve altında gizli odalara ışık veriyordu. Xar onları kendi odasının olduğu ağaç-kuleye götürdü, bu, öylesine kendi etrafında dolanmış büyük, kadim bir porsuk ağacıydı ki sanki ağaç gençken, devin biri en üstteki dallarından tutmuş da gövdesini, porsuk ağacı bir kil parçasıymışcasına bükmüş gibi görünüyordu. Bir dizi merdiven ve rampa tırmanarak Xar’ın odasının penceresinden içeri girdiler.

Dilek daha da üzgündü şimdi. Artık buradan çıkış yoktu. Burada, etrafları düşmanlar tarafından kuşatılmış halde mahsur kalmışlardı. Ya Xar diğer Büyücülere ondan bahsederse? Ya Xar’dan daha kötü, insanı gerçekten yavaş bir ölüme terk edecek Büyücüler varsa?

Biraz midesi bulandı.

Xar’ın odasının tavanı yoktu, bu yüzden gökyüzü ve yıldızlar tam üstlerindeydi. Zemin, içinden on metre

aşağıdaki ana salonu görebileceğiniz kocaman çatlaklarla doluydu. Caliburn, yer yer havadan ibaret görünen bir zeminde gezinen Xar'ı afallamış gözlerle izleyen Dilek ve Firkete'ye, "Merak etmeyin," dedi rahatlatıcı şekilde, "zemini Sihir bir arada tutuyor."

Xar sırt çantasını açtı ve içinden, insanı solucana dönüştüren büyüü bulmak üzere Büyü Kitabı'nı çıkardı. Bu büyü, İnsanı Kediye Dönüştürme (kolay) ve Kediye Tekrar İnsana Dönüştürme (daha zor) büyülerinin olduğu sayfanın tam yanındaydı.

Xar, ilk başta, Çapulcu'yu, onu Cadı Sihriyle solucana çevirerek cezalandırmayı düşündü. Sonra, dramatik bir şekilde, kılıcı çekerek demir üzerinde işleyen Sihri nasıl kullanabildiğini herkese gösterecekti. Ve elbette sonrasında, herkes onu alkışlayıp tezahürat yapmaya başlayacak, ismini haykıracaklardı, kendi babası önünde eğilip, "Xar, senden şüphe ettiğim için çok üzgünüm. Her zaman sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Hepimizin geçmişte yaşadığı yanlış anlamalar olduğunu biliyorum ama sen hepimizin beklediği o kahramansın," diyecekti.

Her şey ÇOK tatmin edici olacaktı.

Xar büyüü ezberledi ve kitabı çarparak kapattı.

"Hadi periler!" dedi Xar canlı bir şekilde. "Müsabaka birkaç dakikaya başlayacak ve Çapulcu'yu REZİL EDE-BİLMEM için aşağıya inmemiz gerekiyor. Herkes beni izlesin. Ormanyürek, Gecegöz, Kralkedi, ayı ve Sıkma-zu hariç..."

“Of, neden ben geride kalmak zorundayım?” dedi Sıkmazu.

“Savaşçılar çok seviyor gibi GÖRÜNÜYORSUN,” dedi Xar, manalı manalı, biraz kıskanç hissederek. “O yüzden burada kalıp onları gözetleyebilirsin.”

“Merak etme Patron. BEN onları korurum.”

“Onları KORU demedim Sıkmazu. GÖZETLE dedim, onlar düşman esiri...”

“Ama BEN seninle gelip kurtadama dönüşmeni görmek İSTİYORDUM!” dedi Sıkmazu hüsrân dolu bir ifadeyle.

“Kollarında şimdidennnnn fazladan birkaçççç kıl gördüğüme eminimmmmm,” diye tısladı Fırtına, gözleri kötücül bir hazla ışıldıyordu.

“Kesin sesinizi!” diye parladı Xar. “Kurtadama dönüşmeyeceğim! Bu Cadı-kanı ve ben onu Sihir icra etmek için kullanacağım!”

“Ama çalışıp çalışmayacağını bilmiyorsun,” dedi Caliburn. “Bir sürü insanın önüne çıkıp bir ihtimal onların önünde kurtadama dönüşmeden önce lekenin ne olduğunu öğrenmen gerekmez mi?”

Xar ona, sanki tamamen delirmiş gibi baktı.

“Ama bu BEKLEMEK demek,” dedi. “Ve Büyü Müsabakası ŞİMDİ başlıyor. Her neyse, Cadı-kanı işe yaramazsa, kılıcın işe yarayacağını biliyorum.”

“DEMİR kılıçlar bir yana, Büyü Müsabakası’na herhangi bir kılıç götürmek yasak Xar,” dedi Caliburn.

“Ve o kılıç bizim!” diye itiraz etti Dilek.

“Şunu söylemeyi bir bıraksan. Bu Sihirli bir kılıç,” dedi Xar. “Yani bana ait ve bütün o kasvetli ‘evrene ne verirsen evren de sana onu verir’ lafların için de şunu diyebilirim ki Caliburn, bu kılıcı bana getirdiği için evren açıkça benim epey özel olduğumu düşünüyor.”

“Ve evren HAKLI!” diye ciyakladı Sıkmazu.

Xar böylesi bir ruh halindeyken, onunla konuşmanın pek faydası olmazdı.

Büyük yağmur damlaları omuzlarına düşerken, “Evren şimdi gerçekten bardaktan boşanırcasına yağıdırıyor,” dedi Caliburn kasvetle.

Aşağıda, ana salonda, dans eden devlerin neşeli sesleri duyuluyordu. Yukarıda, asmalarla dolanmış, rüzgârla sallanan, denizdeki bir tekne gibi sarsılan küçük odaya, şimdi sırlıslık eden bir yağmur yağmaktaydı.

“Niye tavanı olmayan bir oda tasarladınız ki?” diye merak etti Firkete. “Hiç pratik değil.”

“Fırtına!” dedi Xar, “hepimiz sudan boğulmadan bir hava durumu büyüğü yap. Ve esirlerin ıslanmaması için büyüğü tutmak üzere senin burada kalman gerekecek.”

Fırtına hem öfke, hem de kırgınlıkla, “NedenherşeyiBENyapmakzorundayım? Büyü Müsabakası’nı görmek istiyordum!” dedi, sonra surat asarak asa çantasına baktı ve içinden bir dört numara çıkardı. Bir büyü seçip esasını hareket ettirdi ve büyüünün sonunda rüzgârdan küçük, görünmez bir şemsiye ortaya çıkarak yaklaşık bir

metre yukarılarında durdu, böylece yağmur köşelerinden bir çağlayan gibi dökülmeye başladı.

“Tanrım, bu inanılmaz!” dedi Dilek hayretle.

“Etkilenmeyin!” diye uyardı Firkete. “Unutmayın, Sihir dışarıdan çekici görünebilir fakat tehlikelidir, kaostur.”

“Kabul etmelisin ki, ıslanmak istemiyorsan aşırı derecede kullanışlı,” dedi Xar.

“Bir *tavan* da aynı işi görür,” dedi Firkete.

Xar kapıyı çarparak çıktı ve kilitledi.

Dilek, epey hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, “Kılıcı yanında götürdü,” dedi. “Sadece o geri gelene kadar beklememiz gerekiyor. Sonra

uyurken kılıcı ondan çalabiliriz.”

“Tamam, diyelim ki kılıcı Xar’dan çalmayı başardık,” dedi Firkete. “Kendi kalemize nasıl geri döneceğiz? YÜ-RÜYEMEYİZ, kale kilometrelerce ötede.”

“Eyvah, Xar haklıydı, biz esiriz!” dedi Dilek, pencereden gecenin karanlığına ba-

karak. Kulenin altına inmek başlı başına uzun bir yoldu ve etrafta ne dev ne de midilliye dair bir iz vardı. “Zavallı Öğütücü”yü annemin Savaşçıları yakalamıştır diye çok endişeleniyorum.”

“Zavallı Öğütücü mü! O bir DEV, Dilek!” dedi Firkete, şaşkınlık içinde. “Kimin tarafındasın sen?”

Dilek, derin bir iç çekerek pencerenin yanından ayrıldı ve Xar’ın masanın üzerinde dikkatsizce bıraktığı Büyü Kitabı’nı eline aldı.

“Firkete, bu kitabı görmen LAZIM, bu inanılmaz!” dedi Dilek, korku ve endişesini unutmuş, heyecandan neredeyse kitabı yere düşürüyordu.

Büryü Kitabı

Sihir Dünyasının
Tamamı için
Eksiksiz Bir Rehber

Bu Kittap Kaderin Oğlu
Muhteşsem Xar'a aittir.

Büyü Kitabı

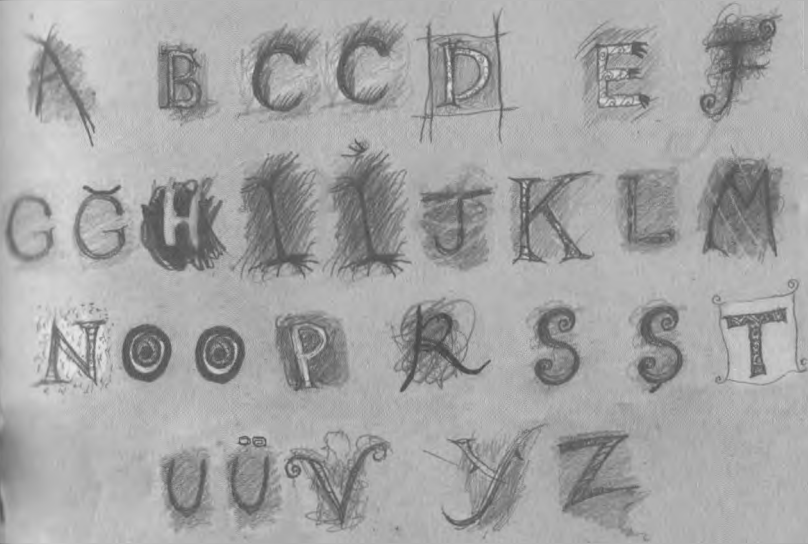
Merhaba! Büyü Kitabı'na Hoş Geldiniz.

Kullanmak için, tek yapmanız gereken, aşağıdaki harfleri kullanarak sorunuzu tuşlamaktır.

Seçili sorunuz:

Bir Büyücü kalesindeki Sihirli bir ağaçtan halat,
ulaşım aracı, pusula veya nerede olduğunu bilmeni
sağlayan herhangi bir araç olmadan nasıl kaçıp

Kötüorman'a gidilir?

Unutmayın: Büyü Kitabı arızalanırsa, maalesef
6.304.560 sayfayı kendiniz çevirmek durumundasınız.
Bunun için üzgünüz.

Büyü Kitabı

FIRFIR KULAKLI HAYALPEREST JUMBO DEV

Çok sayıda farklı dev türü vardır: Don Devleri, Ayak-sürüyenizbandutlar, Hayalperestler, Abideciler... İsimleri-ne karşın devler çok çeşitli ebatlardadır. Bu gördüğünüz, birisinin evini kazara çığnemiş bir utangaç Gargamka-banlı Mammüt Devi.

FIRFIR KULAKLI HAYALPEREST JUMBO DEV
bir şeyler düşünüyor...

Bunun gibi kısa bacaklı devlerin çok uzun kolları vardır, bu nedenle çok iyi tırmanıcıdır.

Bir Kısa Bacaklı Fırfır Kulaklı Hayalperest Dev kollarını kullanarak bataklık boyunca sıçırıyor.

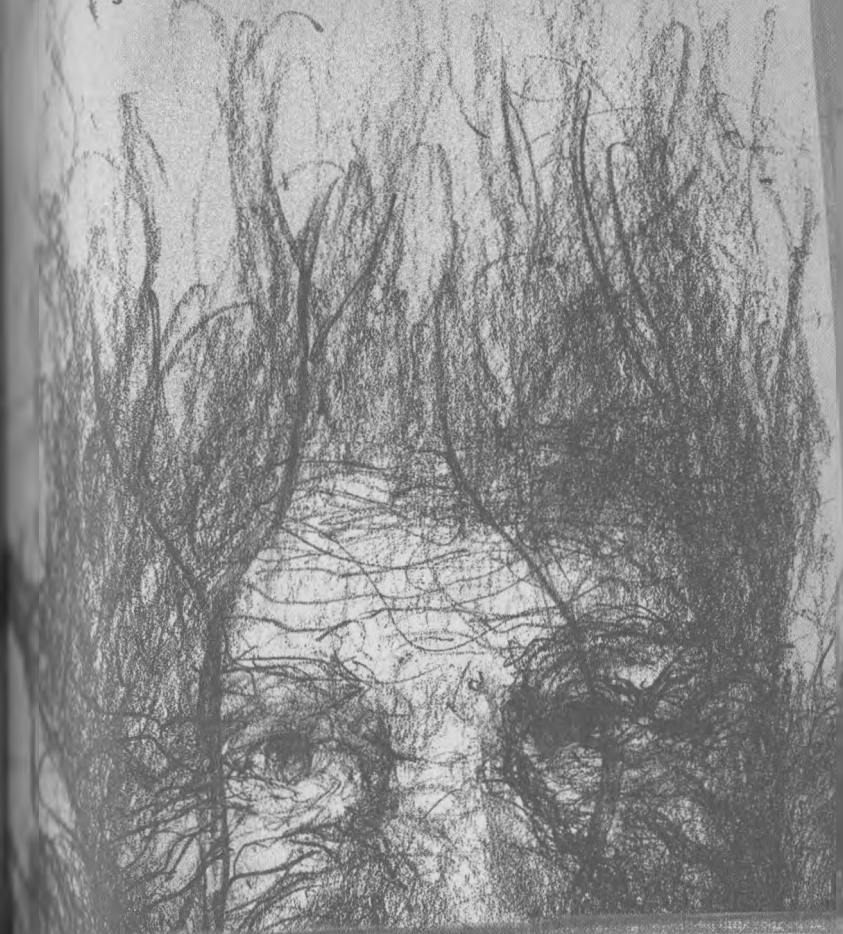

Devlerin çoğu otçuludur ve bayır ağaç tepelerini varabilir, böylece vahşi orman üstünde uçan Vahşiğin sürülerinden saklanabilirler (Bakın sayfa 2.000.041)

Büyük Kitap

UZUNADIMCI YÜKSEK YÜRÜR DEV

Uzunadımcı Yüksek-Yürür devler vahşi ormanı
boyunca dolanıp dünyadaki yaşam ve evrenin gi-
zemleri hakkında düşündükçe devasa patikalar
açarlar.

Büryü Kitabı
SIRTI KILLI ROGRE

Büyü Kitabı

HOMURTUCU ROGRENEFES

TANIDIĞIM ROGRENEFESLER

KOLTUKALTI KOKMUŞ HOMURTUCU ROGRENEFES

(Sırtı Kılıklı model)

Homurtucu Rogrenesler dişileri etkilemek için çekici bir parfüm olarak koltukaltlarına inek tezeği koyarlar. İğrenç ama gerçek.

**DİKKAT: BU ADAMLA
KONUŞARAK ANLAŞMAYA ÇALIŞMAYIN.**

PEK MAKUL BİRİSİ DEĞİLDİR.

Sayfa 1.230.494

Büyü Kitabı

BÜYÜ YAPMAK

*Nasıl Çalıştığına Dair Kullanışlı
Sihir Kılavuzunuz*

Çoğu peri, Sihirlerinin kendilerinden daha büyük yaratıklara etki etmesi için fazla küçüktür. Bu nedenle Sihirleri küçük toplar veya "bombalar" gibi perilerin bel hölgelerinde tuttukları büyü çantalarında saklanan küçük "büyülerde" konsantre edilmelidir.

Perilerin ayrıca asa kılıfları vardır ve ne zaman bir büyü yapmaları gerekse, büyü için gereken doğru asayı seçerek onu kurbanına doğru FIRLATIR.

İçinde büyüler olan bir büyü çantası

Sayfa 1,233495

Büyü Kitabı

① Uçma Büyüsü

② Su Büyüsü

✱ Ateş Büyüsü

✱ Aşk Büyüsü

■ Büyüme Büyüsü ✱ Unutturma Büyüsü

③ Görünmezlik
Büyüsü

④ Yıldırım Büyüsü

İMKANSIZ KAVRAMLAR

No. 34721:

İMLA

İlk ve son harfleri doğru yere
kyoudğunuz srüce harf
dzilimiiinn çok da önemli om-
ladingi frak ettitinz mi?

KAYIP KELİMELER

Uzunadımcı Yüksek-Yürür devler Albion'un ormanları boyunca kafaları tüter bir halde dolanırken aynı zamanda KAYIP ve SOYU TÜKENMEKTE OLAN kelimeleri topluyorlar. Devlere göre, bir şeyleri TANIMLAMAK için kullandığınız kelimeleri kaybederseniz, onları nasıl DÜŞÜNEBİLİRSİNİZ ki?

İşte kaybolma tehlikesi altındaki peri kelimelerinden bazıları:

FIZMER: Çimlerin çıkardığı hışırtı sesi.

EJDERSOĞUĞU: İnsanların nefeslerinin tüttüğü, böylece ejderhalar gibi göründükleri soğuk hava.

KIBUZ: Ölü odunların üzerinde mantarlar gibi biten don.

İLGİM: Ormanın karanlığında hareket eden perilerin arkalarında bıraktığı ışık izleri.

BAGYOL: Vahşi ormanda dolanan devlerin açtığı patikalar.

İNEKGÖBEĞİ: Nehrin tabanındaki çamur için kullanılan kelime.

Bürjü Kitabı

ELF KAPANI: Uyuyan kişilerin dolanan saçları.

HAYALET YOLU: Perilerin gece vakti yaptığı ışık yolu (ayrıca bakınız, ılgım).

SÜMÜKLÜBÖCEK ÇAMURU: Rogrenefeslerin arkalarında bıraktıkları tiksindirici sümük izi.

ÇIRPINAMA: Ev değiştirme, gezintiye çıkma.

Don perileri
yumurtalarını
kıbuzların içine
bırakıyor

Büyü Kitabı

KAYIP KELİMELE

SİHİR dünyasında, kelimelerin GÜÇLERİ vardır, bu nedenle LANETLEME çok güçlü bir silahtır. Bu işin sanatkârları Druid'lerdir.

“Burnunun BEŞ HATFA boynuca akmısına neden olacak bir gribe yakalanasın ve kotluklaltların fareadmalar tarfanıdan ısırlmış gibi kaşnısın.”

“Sonsuz ve dipisz okyansunun en kruu derniliklerine yol alan bir balinanın yediği bir inek tarfanıdan yutulassın.”

(LÜTFEN DİKKAT: Perilerin yazmakla ilgili SANATÇI yaklaşımları vardır, anlaşıldıkları sürece harflerin sırasının bir önemi olmadığını düşünürler)

Bürü Kitabr

CADILAR

Cadıların nesli tükenmiş olduğundan burada size bir Cadı resmi gösteremiyoruz, çünkü yaşayan kimse onlardan birini görmedi.

*Cadıların Korkunç Bir Şekilde Nesli
Tükenmediyse Yapılacaklar:*

- 1) Hiçbir fikrimiz yok.
- 2) Kaçmaya çalışmayın. Yakalanırsınız.
- 3) Demir kullanabilirsiniz ama Sihirli halk demire alerjiktir.
- 4) Birinci maddeye bakın. Bu arada sakın onlara bakmayın. Bir Cadıya sadece bakmak bile korkudan ölmenize sebep olabilir.

Sayfa 1,391,604

Büyük Kitabı onu okudugunuz için size teşekkür eder,
VE EN NİHAYETİNDE
işlerin genelde yoluna girdiğini sizlere hatırlatır.

ÖLÜ!

Gecceyöz Çapulcuğu yiyor.

Yaşasın karkedileri

SİHRİM geldiğinde
EVRENDEKİ EN SİHRİLİ
insan ben olacağım

“Bu şeylerin hiçbirleriyle ilgimiz olmaması gerekiyor, Dilek...” dedi Firkete endişeyle. “Onlar Sihirli... Bakmamalıyız... Dinlememeliyiz... Onları elimizde tutmamalıyız...”

“Ama bu kitap, altı milyon sayfası olduğunu söylüyor!”

Firkete kitapları sevdiğinden ve altı milyon sayfalı bir kitap gerçekten görmesi gereken bir şey olduğu için, her şeye rağmen omuzlarının üzerinden bakarak, “Bu imkânsız!” dedi.

“Bak!” dedi Dilek. “Sihir dünyasına dair bilinmesi gereken her şey için eksiksiz bir rehber olduğunu söylüyor. Haritalar, tarifler, Sihirli türler, Büyücüler, Cadılar, cüceler, goblinler, vaşaklar, cüceler, periler... Ve sonra bütün türlerin analizi. Sonra kayıp kelimeler üzerine bir bölüm. Bu ilginç geliyor kulağa. Diller: Cücece, Elfçe, Devce, Kapıca... Kapıca nedir? Kapıların konuştuğunu bilmiyordum.”

Kitabı okumak epey kafa karıştırıcıydı çünkü birçok sayfa dökülüyordu ve süzülerek geri geldiklerinde farklı bir sırada diziliyorlardı. Kitabı kim yazdıysa, epey düzensiz biri olmalıydı ve bazen bir yerlere gidecek, bazense çıkmaza girecek şekilde daldan dala atlıyordu.

“Bu kitabın bazı kısımlarındaki yazım yanlışları neredeyse benimkiler kadar kötü!” dedi Dilek zafer kazanmışcasına.

“Bu iyi bir şey değil Dilek,” dedi Firkete. “Bildığın

gibi, annen yazmanın TEK yolu olduğunu, onun da DOĞRU yol olduğunu söylerdi. Onun dışındaki her şey kaos... Kargaşa... Anarşi demektir.”

Ama Dilek onu dinlemiyordu.

“Tanrım! BEN bu kitaptayım!” dedi Dilek şaşkınlıkla, devler bölümündeki bir resmi göstererek. “VE Öğütücü! Bu nasıl mümkün olabilir?”

Firkete, gözlerini kısarak Dilek’in omuzları üzerinden baktı. “Bu sadece bir kız resmi, değil mi? Sen olmak zorunda değil.”

“Kızın kafasının üzerinde bir kaşık var!” diye dikkatini çekti Dilek.

“Evet, öyle,” dedi Firkete iç çekerek. “Sanırım bu sen olabilirsin çünkü bu kitap Sihirli.” Firkete titredi çünkü bir kitabın birisini o kişinin haberi olmaksızın içine yazabilecek kadar Sihirli olduğu düşüncesi gerçekte epey tüyler ürperticiydi. “Bu yüzden GERÇEKTEN AMA GERÇEKTEN onu okumamamız gerekir.”

“Sadece bize kaçmamıza yardımcı olabilir mi diye bakıyorum.”

Sıkmažu, Fırtfına ve karkedileri Xar’ın esirlerini gözetlemekte çok iyi bir iş çıkarmıyorlardı. Uzun, yorucu bir gün olmuştu ve hepsi uyuyakalmışlardı, bu yüzden belki KAÇABİLECEKLERİNİ düşündü Firkete, heycanla.

Bürü Kitabi

KAŞIK RUH HALLERİ

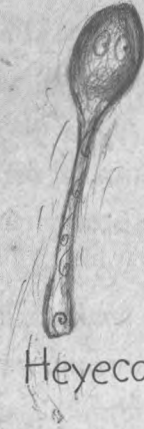
Endişeli

Üzgün

Heyecanlı

Kızgın

Uykulu

Korkmuş

Sayfa 2,531,294

“Şimdi, Xar nasıl yapıyordu?” dedi Dilek kaşlarını çatarak. “İçindekiler saydاسındaki harflere basıyordu ve sayfalar sihirli bir şekilde dönerek doğru yere geliyordu. Benim dilbilgim çok iyi değil. Firkete, yardımcı olabilir misin?”

Firkete, Dilek’in omzunun üzerinden eğildi ve kâğıda dokundu: “Bir Büyücü kalesindeki Sihirli bir ağaçtan, halat, ulaşım aracı, pusula veya nerede olduğunu öğrenmeni sağlayan herhangi bir araç olmadan nasıl kaçıp Kötüorman’a gidilir?”

Gelgelelim, cevapların hepsi uçan halılar veya kanatlı ayakkabılar gibi bir tür özel araç içeriyor ve çoğu Kötüorman’ın dev kediler, kurtadamlar, dişli mantarlar gibi tehlikelerini dehşete düşürücü şekilde gerçekçi detaylarla anlatıyordu, Firkete özel olarak bunların hatırlatılmasından hoşlanmamıştı.

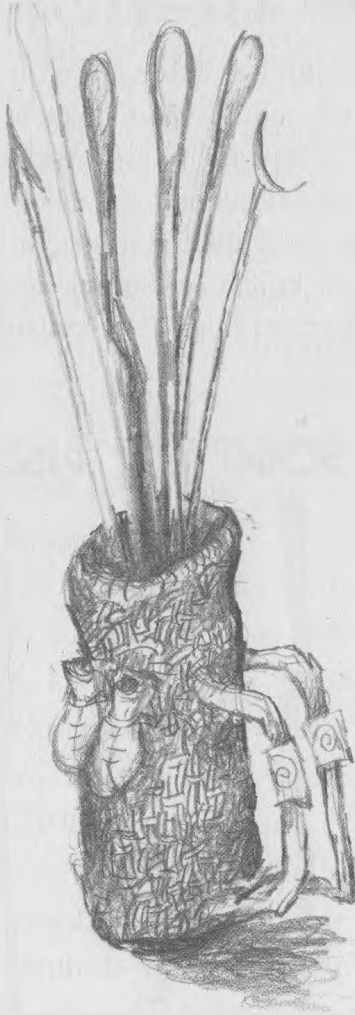
İkisi birden, Xar’ın kilitli odasının altından gelen inanılmaz gürültü nedeniyle gerginlikle zıpladılar. Bu ses yirmi gökgürültüsünün aynı anda gürlemesini andırıyordu ama aslında ana salonda birbiriyle kavga eden bazı Büyücülerin gürültüsüydü.

“Aman aman, o neydi?” diye çığlığı kopardı Firkete.

Dilek, Xar’ın duvarlarındaki çatlaklardan dikkatlice bakınca, ana salonda olanları gördü.

Büyü Müsabakası başlıyordu.

Büyücü Asaları

Büyü Kitabı

BÜYÜ ASALARI

Xar gibi bir acemi Büyücü, sadece huş ağacından yapılmış bir asa kullanabilir. Meşe çoğu büyü için iyi bir seçimdir, söğüt ise şifa için iyidir. Alıç ise dönüşüm ve efsun büyüleri için kullanılır ama kontrol etmek zor olabilir. Karaçalı ise tehlikeli bir ağaçtır, büyü savaşları ve kara Sihir için kullanılır. Porsuk ağacından yapılan asaları ise sadece en iyi Büyücüler kullanabilir.

PORSUK

HUŞ

MEŞE

SÖĞÜT

ALİÇ

DİŞBUDAK

Sayfa 4, 905, 632

8. Büyü Müsabakası

Bu bir ATEŞ festivaliydi, bu yüzden şenlik ateşleri ana salonun tüm köşelerinde yükseliyordu, tam da tertipsiz ziyafetin uğultulu merkezinde kocaman bir atlama ateşi vardı.

Salon her yaşta ve boyda Büyücüler, odanın köşelerinde dans eden veya hareketsizce kestiren mutlu mahmur devler, uluyan kurtlar, hantal hantal hareket eden ayılar, yukarıdaki dallarda, gölgelerin içinden kuyruklarını sallayarak dikkatlice izleyen karkedileriyle tıklım tıklım doluydu. Kemanlar ve klaksonlar havada dans ederek, görünürde bir müzisyen olmadan, gayet bağımsız bir şekilde kendi kendilerine çalışıyorlardı.

Odanın bir köşesinde, Efsuncu Encanzo, diğer yetişkin Büyücüler ile derin bir siyasi sohbet içerisindeydi. Rakip kabilelerden bir Büyücü olan Mihveran, Büyücülerin Savaşçılara karşı atalarının geçmişte yaptığı gibi savaşmaları gerektiğini ileri sürüyordu. “SAVAŞ zamanı geldi,” dedi Mihveran, “ve senin yerine yeni bir liderin Kral olmasının –BENİM–, Encanzo...”

Genç Büyücülerin Büyü Müsabakası odasının başka bir köşesinde meydana geliyordu, Xar içeri, arkasında ayı ve kurtlar, önünde şapka çalıp burun çimdikleyip gösteriş yapan perilerle kasıla kasıla girene kadar Çapulcu herkesi yenmekteydi. Ve iki saniye içerisinde:

Ariel, yemek masalarının hepsinin altına girip insanların ayakkabı bağcıklarını birbirine bağladı, böylece ayağa kalkıp yürümeye çalıştıklarında yüz üstü masanın üzerine, YAHNİ gibi süngerimsi ve karman çorman bir şeylerin içine düştüler.

Vakitkayıp yerdeki çatlakları buza çevirdi.

Diğer periler eşit derecede yaramaz bir edayla gördükleri herkesi rahatsız ediyorlardı...

“Burada ne yapıyorsun Xar?” dedi Çapulcu dudak bükerek. “Sen daha Sihirlenmedin.”

“Buraya sana meydan okumaya geldim,” dedi Xar gösterişli bir edayla.

“Neyle?” dedi Çapulcu sırtarak. “Sakın bana CADI yakaladığını söyleme, küçük kardeşim,” diye sözüne devam etti neşeyle. Gülen arkadaşlarına dönüp parmağıyla Xar’ı işaret etti. “Bu ezik kendisine bir Cadı yakalayıp Sihrinin bir kısmını çalacağını düşündü...”

“HA HA HA HA HA!” diye güldü genç Büyücüler.

Xar pervasızca omuz silkti. “Belki o Cadı’yı yakaladım Çapulcu,” dedi. “Neden büyülerinden birini üzerimde deneyip ne olacağını görmüyoruz? Yoksa KORKTUN mu?”

“Dikkati ol Çapulcu!” diye uyardı Karamsı. “Xar bir şey yakaladı. Ne olduğunu bilmiyorum ama...”

“Tabii ki bir Cadı yakalamadın,” diye dalga geçti Çapulcu. “Ve Sihir yapamazsın, küçük bebek. Bu Müsabakaya girmeye cüret edersen seni MAHVEDECEĞİM konusunda uyarmıştım ve öyle de yapacağım.”

Xar, tebeşir çemberine yürüdü ve içeri adım atar atmaz kısa, keskin bir uğultu oldu ve Sihirden bir kuvvet alanı hem kendisini hem de Çapulcu'yu güçle tıslayan ince, saydam bir kubbe şeklinde kapladı.

Ortam, bir şeyler olacağı zaman meydana gelen sükunetle sessizdi. Vakitkayıp, Şaşarı'nın da yaptığı gibi asalarından birini çekmişti. Ama çemberin içine girdiği için artık Xar'a yardım edemezlerdi.

Xar kendi başıyandı.

Xar ellerini Çapulcu'ya doğru uzattı.

"Asa olmadan Sihir yapacaksın demek Xar, öyle mi?" diye alay etti Çapulcu, ve tüm arkadaşları buna sesli şekilde güldüler. Asa olmadan Sihir yapmak ileri seviye bir Büyücülük manevrasıydı ve sadece Xar'ın babası gibi Büyük Efsuncular bunu yapabiliirdi.

"Korksan iyi olur Çapulcu," diye uyardı Xar. "Sadece Cadı'nın Sihrine sahip değilim, aynı zamanda Sihrim demir üzerinde de çalışıyor..."

"HA HA HA HA HA HA HA!" diye alay etti genç Büyücülerin tamamı.

"Yapma ya?" dedi Çapulcu gülümseyerek.

Bundan çooooook keyif alacaktı.

"Aynen öyle," dedi Xar. "*Ben* kaderin seçtiği oğlanım."

Xar, kendinden emin bir şekilde, Cadı lekesinin olduğu elini ona doğru uzattı.

Gücü hisset, diye düşündü Xar. *Gücü hisset*.

"Kafanda hayal et. Parmaklarında gücü hisset."

Öğretmenleri ona hep bunu söylemişti.

Ama Xar'ın yüzü, tıpkı Sihir yapmayı deneyip başarısız olduğu diğer zamanlardaki gibi gitgide kızardı, gitgide daha çok sinirlendi.

Hiçbir şey, ama *hiçbir şey* olmadı.

Çapulcu, çatlak kardeşinin kendisine gerçekten bir tür nesli tükenmiş yaşam formu yakalaması ihtimaline karşılık, çemberin çevresinde temkinli bir şekilde dolanıyordu. Bu her ne kadar imkânsız olsa da, konu Xar olunca bilemezsiniz. İmkânsız şeyleri gerçekleştirmeyeyle ilgili yöntemleri vardı.

Ama şimdi Çapulcu'nun gözleri ışıldamıştı.

"Aman aman," diye mırıldandı Çapulcu, asasını ellerinde sevgiyle tutuyordu, "Aman aman... Evet, kaderin oğlu, seçilmiş kişi. Korkunç Cadı Sihrin nerede bakalım?"

"Kaderin oğlu!" diyerek güldü çemberin dışındaki genç Büyücüler.

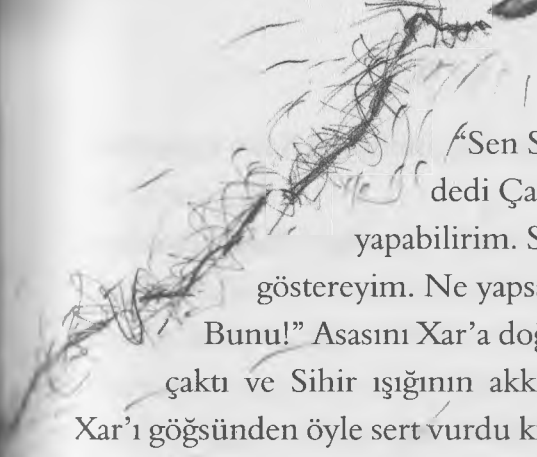
"Anlamıyorum," dedi öfkeyle Xar, afallamıştı, "BEN kaderin oğluyum. YAPABİLİRİM. Sihir yapabileceğimi biliyorum."

Tüh! diye düşündü Xar. O Cadı öldürdüğü yazılı kılıç ve diğer her şeyin kaderden gelen işaretler olduğundan çok emindi. Fakat belki de yanılmıştı... Ama bu Cadı-kanı değilse, o halde neydi?

Lütfen, lütfen herkesin önünde kurtadama dönüşmeyeyim, diye düşündü Xar. *Bu utanç verici olur.*

Xar, bunu ilk kez yaşamıyordu, Caliburn'ün öğüdüne uymuş olmayı diledi. Derisinin her yanının, her an içinden kıllar bitebilecekmiş gibi karıncalandığını hissedebiliyordu.

“Sen Sihir yapamazsın,”

dedi Çapulcu. “Ama ben yapabilirim. Sana nasıl yaptığımı

göstereyim. Ne yapsam acaba? Belki de...

Bunu!” Asasını Xar’a doğru tuttu, bir şimşek

çaktı ve Sihir ışığının akkor ısısı içinden çıkıp

Xar’ı göğsünden öyle sert vurdu ki Xar, Sihirden kuvvet alanının görünmez çemberine çarptı.

Of, diye düşündü Xar sersemlemiş halde yerden kalkarken. *Bu hiç beklediğim gibi...*

“Seni yeşile çevireceğim,” dedi Çapulcu sırtarak, Xar’ı Sihir patlamalarıyla vuruyordu. Xar vurulup çemberin diğer köşesine uçtuğunda ıslıl ıslıl parlayarak yeşile dönmüştü ve karnına yumruk yiyormuş gibi hissettiren darbeler ona çarparken bağırmamaya çalışıyordu. “Ve kırmızı... Ve sarıya... Ve pembeye...”

Xar büyü çemberinin bir köşesinden diğerine savrulup hızla farklı renklere dönüştükçe, gitgide daha çok midesi bulandı ve herkesin önünde kusmamak için cebelleşti.

Çapulcu’nun arkadaşları ve öncesinde Xar’ın şakalar yapıp büyüklük tasladığı Büyücü çocukları, “HA! HA! HA! HA! HA!” diye kükrediler.

“Birinin sana haddini bildirmesi gerek,” dedi Çapulcu gülümseyerek. “Ve ben sana, asla ama asla unutamayacağın şekilde haddini bildireceğim.”

Acıdan iki büklüm olmuŗ, inilleyen Xar’a doğru ilerledi.

“ŗimdi k   ks n,” dedi  apulcu. “Ama ben seni daha küçük yapacağım.”

Asasını Xar’a doğrulttu ve bir büyü fısıldadı. Büyü, “K- - - -L...” idi. “K   l...”

Eyvah... Küçültme büyüsü olmasın, diye d ŗ nd  Xar. Bu gerçekten acı verici. Zaten yeterince k   ğ m. Kılıcı çıkar-sam iyi olacak.

Ama Sihir  apulcu’nun asısından çıkıp iki büklüm haldeki Xar’ı vurup, onu sanki Xar yıldızlardan yapılmamıŗ gibi aydınlatmadan önce bunu yapacak zamanı olmadı.

Xar, o yıldızlar mengenemsi bir kavrayıŗla üzerine saldırdığında ve Sihir onu, bir yumruğun kapanması gibi sıkıŗan bir savaŗ zırhı giyiyormuŗcasına darlaŗtırıp, sıkılaŗtırıp, sıkıŗtırıp, ezdik e alnında baŗlayan kısılma hissi bütün vücuduna yayıldığında gelen acı çığlığını zorlukla bastırdı.

“Kazandığımı söyle!” diye bağırdı çapulcu, bir an geri çekilip Xar’a yenilgiyi kabullenmesi için zaman tanıdı. “Teslim ol!”

Xar’ın ağzı küçülme iŗleminden ötürü ecıŗ b c ŗ olmuŗtu ama yine de bağırmayı baŗarabildi. “Hayır! Olmayacağım!”

Sesi, dudaklarının oluŗturduđu çemberden acayip gıcırılı bir Şekilde  ıktı.

“Peki o halde,” dedi Çapulcu, “o halde daha da küçüleceksin.”

Bu defa Xar, büyü ona sıkıştırma ve baskının ürettiği titrek bir çığlıkla vurup kemiklerini olduklarından daha küçük hale getirdiğinde çığlığı bastı. Tüh. Bu ona muhteşem kılıcını çekmek için süre tanımayacaktı.

“Pes ediyor musun?” dedi Çapulcu.

“Elbette hayır!!!” diye bağırды Xar. “Şimdi beni gerçekten sinirlendirdin Çapulcu!”

Neyse ki bu Çapulcu’yu bir an için Sihir yapmaktan alıkoymuştu, çünkü o kadar gülüyordu ki neredeyse asasını yere düşürecekti. “Ah, seni GERÇEKTEN sinirlendirdim, değil mi? Çok korktum, çok korktum.” Böylece, Çapulcu gülmekle meşgulken, Xar kılıcı çekmeyi başardı. Eğer ki elleri biraz daha küçülseydi, kılıcı tutamazdı.

Ama kabzasını tutup kemerinden çıkarabilecek kadar kavramayı zar zor başarabilmişti.

Ve bir zafer anı yaşadı.

Xar, Efsunlu Kılıç’ı kılıçların çıkardığı o tatminkâr hışırdama sesiyle çekti. Bunu duyduklarında ve kılıcın neyden yapıldığını anladıkları anda, izleyenlerin bakışları küçümsemeden şaşkınlığa, ondan da dehşete döndü. Demir...

Çapulcu bir adım geri attı.

Çapulcu tükürükler saçarak, “Buraya DEMİR bir

KILIÇ getiremezsin,” dedi. “Onu nereden buldun, seni çatlak?”

“Savaşçı kalesine sızdım,” diye yalan söyledi Xar böbürlenerek, “ve Savaşçıların sosyetik, havada küçük burunların dibinden çaldım. Ve buraya getirebilirim, çünkü bu bir Cadı öldüren kılıç. Ve göreceğin gibi hâlihazırda artık gelen Sihrim onu kontrol edip efsunlayabiliyor.”

Çapulcu, kendisine yaklaşan Xar’a huzursuz bir Sihir şimşeği fırlattı ama tatminkâr tek bir kılıç darbesiyle, Xar gelmeden onu yarıya kesti.

“Yoksa o da bir küçültme büyüğü müydü Çapulcu?” diye alay etti Xar. “Bir tane daha denesen iyi olur, çünkü yanına geliyorum.”

Ardından canla başla bir mücadele başladı. Çapulcu asasıdan kızgın, süratli Sihir yıldırımları atıyor ve Xar onları yakalayıp ikiye kesiyordu, böylece Çapulcu’nun onları Xar’a yöneltebildiği kadar hızlıca Xar onları yere düşürüyordu.

Kılıç, Xar’ın ellerinde, yeni yakalanmış bir somon gibi canlanmış hissediyordu ve daha o yapmadan Çapulcu’nun sonraki hamlesini seziyordu.

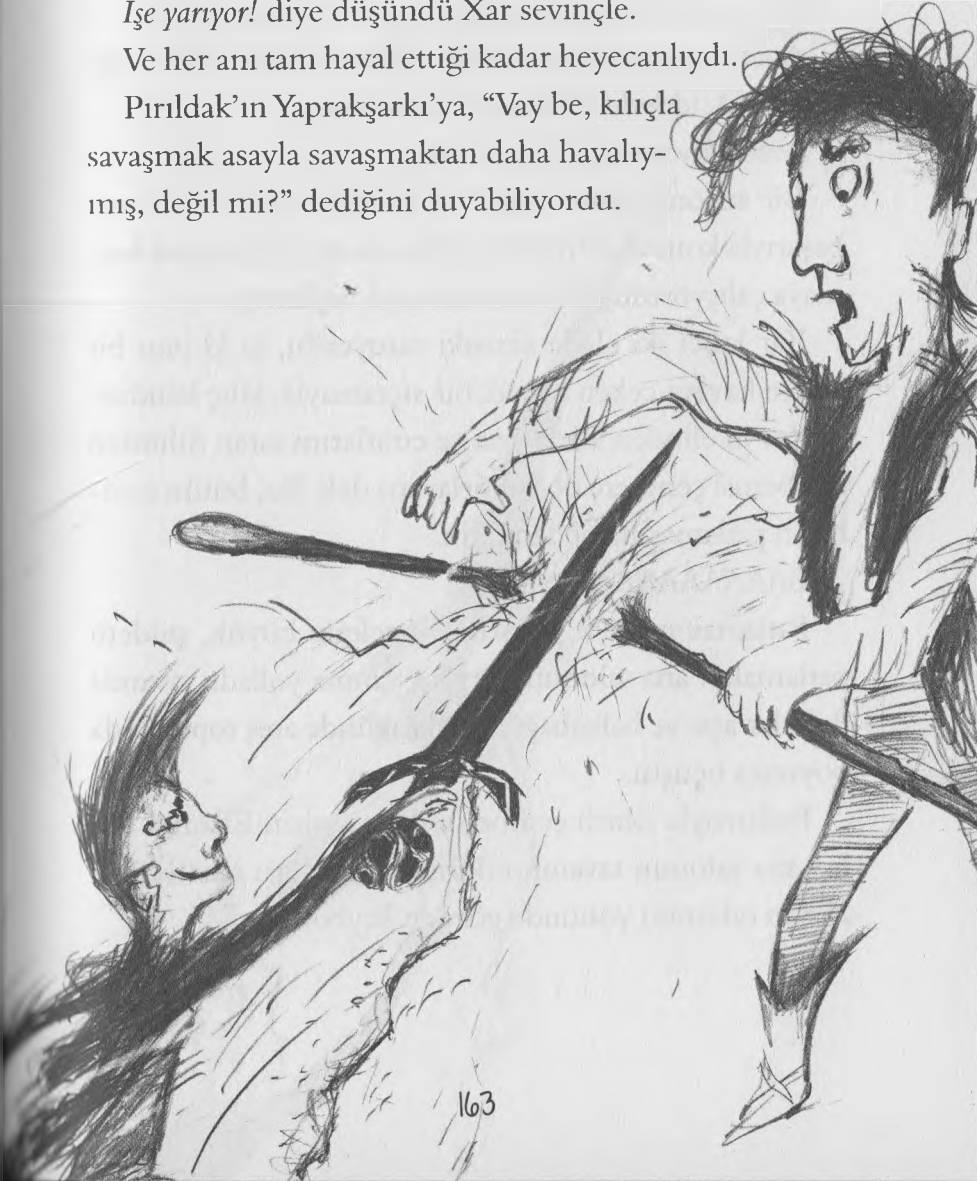
Xar, Dilek kadar zayıf değildi, bu nedenle savaşının Xar’dansa kılıç olduğu o kadar da belli olmuyordu. Sadece, sanki bir anda ve mucizevi bir şekilde Dünyanın En İyi Kılıç Ustası oymuş gibi görünüyordu.

İzleyenler, Xar büyü çemberinin etrafında koşup, Çapulcu'nun yıldırımlarını keserek, "ŞİMDİ Sihrim hakkında ne söylemek istersin Çapulcu?" diye bağırıp, hava attıkça, alay etmek yerine onu gösterip hayranlık besliyorlardı.

İşe yarıyor! diye düşündü Xar sevinçle.

Ve her anı tam hayal ettiği kadar heyecanlıydı.

Pırıldak'ın Yaprakşarki'ya, "Vay be, kılıçla savaşmak asayla savaşmaktan daha havalıymış, değil mi?" dediğini duyabiliyordu.

Yaprakşarkı'nın ona "Sence Xar gerçekten kaderin oğlu mu?" diye cevap verdiğini de.

Ben bir yıldızım, diye düşündü Xar, sevinçten kabına sığmıyordu. En başından bu yana yıldız olduğumu biliyordum! Ve şimdi herkes bilecek!

Ve sonra her şey ters gitti.

Aniden, gizemli bir şekilde, Efsunlu Kılıç, Xar'ı sağa sola fazla şiddetle sürüklemeye başladı.

Neler oluyor, diye düşündü Xar.

Bir an öncesinde kılıç ile bir bütün gibiydi ve onu başarıyla kontrol ediyordu, bir an sonra kılıç ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi davranmaya başlamıştı.

Xar kılıcı iki eliyle sımsıkı tutuyordu, ta ki onu bir metre havaya çeken büyük bir sıçramayla, kılıç kendisini Xar'ın elinden kurtarana ve etraflarını saran Sihirden kubbemsi çembere doğru fırlayana dek. Bu, bütün çemberin patlamasına neden oldu.

BAAAAAAAAAMMMM!!

Patlamanın gücü, Sihirli sekmelerle büyük, şiddetli patlamaları ana salonun dört bir yanına yolladı, tavanda delikler açtı ve balkabağı büyüklüğünde ateş topları oda boyunca uçtu.

Patlamayla sihirli çemberin dışına çıkan Efsunlu Kılıç, ana salonun tavanının kirişlerine doğru süzüldü ve Xar'ın odasının yönünde gözden kayboldu.

Duman ortadan kalktığında, Xar ve çapulcu sırtüstü yerde yatıyor, nefes almakta zorlanarak öksürüyorlardı.

Xar'ın ayaklarının altında büyük bir yarık açıldı ve odanın zeminini ikiye ayırdı.

“BURADA NELER OLUYOR?”

Kral Efsuncu'nun sesi buz gibiydi.

9. Kral Efsuncu Encanzo

Kral Efsuncu, uzun bir adamdı ve Sihir onu olduğundan daha uzun yapmıştı. Ona bakmak, sürekli olarak belli belirsiz şekil değiştirip, yüzünün kenarlarının bir bulanıklaşıp bir netleşmesinden ötürü, ilginç şekilde zordu. Ama Sihrin kıyıdaki dalgalar gibi gelip gittiği yüzünün devamlı değişen hatlarının altında bir uçurum gibi sert ve sarsılmazdı.

O kadar güçlü bir Büyücüydü ki, sadece sessizce orada dursa bile ondan korkabilirdiniz. Sağ elinin bir tırnağı siyahtı ve o tırnağın o renge nasıl büründüğünün bir hikâyesi vardı ama kimse Efsuncu'ya o hikâyeyi sormaya cesaret edememişti.

Çok iri ve çok yaşlı iki karkedisi, Efsuncu'nun iki yanında, bir kapıyı çerçeveleyen heykeller gibi duruyorlardı.

Xar ve Çapulcu, bir çift kömürden korkulukmuşlar gibi sallanıyorlardı.

"Xar!" diye parladı Efsuncu. "Burada ne oldu? Ve Büyü Müsabakası'na katılarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

Efsuncu'nun sesindeki soğuk öfke bir an için söndü, ve sordu, "Yoksa sonunda Sihirlendin mi?"

Xar'un babası
Sihirbaz

Efsuncu'nun sesi sabırsızdı. Oğlunun Sihirlenmesini ne kadar istediğini belli edecek kadar *sabırsızdı*.

“Sihirlendim,” dedi Xar.

“Hayır!” dedi Çapulcu.

“Evet, Xar?” dedi Efsuncu sertçe, bu sefer sesinden yaşadığı hüsrân duyulabiliyordu. “Sihirlendin mi yoksa sihirlenmedin mi?”

“Belki de hayır,” diye kabul etti Xar suratı asık bir şekilde.

“Peki o halde neden bu Büyü...” diye konuşmaya

başladı Efsuncu ama Çapulcu o kadar öfkeliydi ki babasının sözünü kaba bir şekilde kesti.

“Hile yaptı! Tamamen kontrolden çıkmış!” diye kükredi Çapulcu. “Bu akşam Kötüorman’a, aklında Cadı yakalayıp Sihirini kendisi için kullanmak gibi delice bir planla gitti ve sonra bana saldırmaya çalıştı o demi...”

Çapulcu, Efsuncu’ya kılıçtan bahsetmek üzereydi ki, Efsuncu onu, cümlesini tamamlayamadan kabalığı yüzünden dudaklarını Sihirle dikerek cezalandırdı. Efsuncu’nun serçe parmağının bir hareketiyle, Çapulcu’nun ağzı tetanozu varmış gibi kapanmıştı.

Xar’ın Büyücülük ve Gelişmiş Sihirler öğretmeni Palavtor, bu noktada ileri çıktı. Palavtor, asil bir ıstakozaya benzer burnu ve titrek, öfkeli, ayrışık çeneleriyle iri, azametli bir adamdı. Ciddi ve sakin havası, sadece epey büyük ve kadim periler değil, aynı zamanda ona sevgiyle viyaklayan sekiz küçük domuz yavrusu tarafından yakından takip edildiği için bozuluyordu.

“Bunu birçok defa seninle konuşmaya çalıştım, Efsuncu!” diye haykırdı Palavtor. “Ve sen dinlememeyi seçtin! Bu uzun bir itaatsizlik dizisinin yalnızca son parçası! Geçtiğimiz hafta oğlun karkedisini kalenin bayrak direğine sürdü. Büyücü Kabilesi’nin bayrağını, siz ekselanslarının iç çamaşırlarından biriyle değiştirdi. Kampın batı yakasını yakıp kül etti.”

“O bir kazaydı!” diye araya girerek itiraz etti Xar. “Sadece baca perilerine sataşıyordum, onlar şaka kaldıra-

madılar. Ayrıca,” diye ekledi aceleyle, “onu yapan ben değildim ve ben orada bile değildim...”

Ve son suçlamayla, Palavtor’un sesi kısıldı, çenelerinin sallanıp birbirleriyle çarpışmasına neden olan öfkeli bir titreme geçirmeye başladı. “Ve en kötüsü, domuzların yalağına ‘Aşk Asla Yalan Söylemez’ iksiri döktü, bu yüzden domuzlar aşırı UYGUNSUZ şekilde davranmaya başladılar...”

Küçük oğluna duyduğu yoğun rahatsızlığa karşın, Efsuncu’nun dudakları zevkten seğirdi. Palavtor hayranlıkla gözlerini dikmiş olan domuzlara baktı. “Ah evet, ben de domuzları yanına takipçi olarak neden aldığını merak etmiştim Palavtor. Senin konumundaki kıdemli bir Büyücü için pek olgunca değil, diye düşünmüştüm.”

“Domuzlar,” dedi Palavtor tükürükler saçarak, “benim fikrim değildi! Oğlun onları benim üzerime saldı! Ve bunu eğlenceli bulmaman gerekir Efsuncu. Oğlunun itaatsizliği ve Sihir yoksunluğu tüm kabile için bir utanç kaynağı.”

“Bunlarla ilgili ne söyleyeceksin Xar?” dedi Efsuncu.

“Hiçbir kanıtınız yok!” diye bağırды Xar öfkeyle havayı yumruklayarak, “Ben Muhteşem Xar’ım ve adil yargılanma talep ediyorum!”

Bürü Kitabr

Aşk Asla Yalan Söylemez İksiri

Eğer Aşk Asla Yalan Söylemez iksirinden içerseniz, gördüğünüz ilk kişiye âşık olursunuz. Aynı zamanda bir doğruluk ilacıdır. İksiri tutan kişi yalan söylüyorsa, sıvının rengi kırmızıdan maviye dönüşür.

DOĞRU

YALAN

DÜPEDÜZ

BARİZ YALAN

“Elbette,” dedi Muhteşem Efsuncu. “Orada ne olduğunu bana gösterebilir misin Xar?”

Xar’ın yeleşinin ceplerinin birinden dışarı sarkan bir paketi işaret ediyordu.

Xar ço-ok ağırdan alarak, paketi cebinden çıkardı ve Efsuncu paketi açması için ısrarcı oldu.

Paketin içinden, Büyücü Kabilesi’nin yanmış bayrağına sarılı, yarısı dolu bir “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksiri çıktı.

Encanzo bayrağı silkti. “E-v-e-e-t. Ben buna kanıt derim, öyle değil mi? Ve seni... SUÇLU ilan ediyorum.”

“O bayrağı hayatımda ilk kez görüyorum!” diye beyan etti Xar.

Ne yazık ki, Xar hâlâ elinde “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirini tutuyordu.

Ve “Aşk-Asla-Yalan-Söylemez” iksirinin iki niteliği vardı. Birincisi, onu içen veya koklarsanız, ilk gördüğünüz insan veya hayvana âşık olurdunuz. Diğeriyse, onu tutan kişi yalan söylüyorsa, renginin kırmızıdan maviye dönmesiydi.

Encanzo, “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirinin yavaşça vişne çürüğü renginden, çivit mavisine dönüşünü izledi. “Birisi bu bayrağı ve ‘Aşk Asla Yalan Söylemez’ iksirini cebime koymuş olmalı çünkü kesinlikle BANA ait değiller!” dedi Xar, bir umutla yalan söylemeyi sürdürüyordu.

“Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirinin rengi, bu yalanın

büyüklüğü karşısında çivit mavisinden siyaha döndü. Şişe dumanla doldu ve Xar'ın elinde sallandı, mantarı patladı ve Xar hızlıca mantarını yeniden taktı. Ama "Aşk Asla Yalan Söylemez" iksirinin küçük bir dumanı, Palavtor'un ayaklarının altında sessiz ama sevgi dolu bir çember şeklinde oturan küçük domuz yavrularına nüfuz etti ve bu taze çisenti, onları ayağa fırlatarak, Palavtor'un dikkatini çekmek için delice viyaklayıp gitgide daha kaba sesler çıkarmalarına sebep oldu.

"AAAAHHH!" diye kükredi Palavtor, domuzları savuşturmaya çalışarak. "ÇEKİLİN ÜSTÜMDEN! KIŞ! SİZİ SEVİMSİZ YARATIKLAR! KIŞ!"

Yalnızca Xar, bu eğlenceli manzara karşısında gülmeye cüret etti, çünkü Efsuncu keyif almayı bırakmıştı. Acımasız şahin gözlerinin üzerine inen gürleyen kaşlarıyla küçük oğluna bakıyordu. "Yalnızca Palavtor ve Çapulcu'nun seni itham ettikleri her konuda suçlu değilsin Xar, aynı zamanda yalancı ve hırsızsin da," dedi Efsuncu acımasızca.

Ah, o kötü babası! Neden her zaman Xar'ı çok küçük hissettirmek zorundaydı ki?

"Ve artık bu küçük, aptal numaralarını bırakıp BÜ-YÜMEK zorundasın," dedi Efsuncu. "Bütün bu diğer şeyler sadece aptalca ve bebekçe olsa da kötü bir Sihir kaynağını elde etmeye çalışmak, Büyücülerin geçmişte sürgün edilmelerine neden olmuş ciddi bir suçtur..."

"Ve o da SÜRGÜN EDİLMELİ!" dedi Palavtor,

heyecanla araya girerek. “Büyücüler Kralı Muhteşem Encanzo’nun son çocuğunun Sihri yok! Utanç verici! Korkunç! YA HİÇ SİHİRLENMEZSE? Bütün ormanın maskarası oluruz.”

Xar’ın midesi hoşnutsuzlukla altüst oldu.

“Sürgün edilmekten, yalnızca fikrinin düpedüz saçmalığı sayesinde kurtuldun Xar,” dedi Efsuncu, solan bir kayıtsızlıkla. “On üç yaşındaki bir çocuğun bile Cadıların neslinin tükendiğini bilmesi gerekir. Oralarda bir yerde gerçekten bir Cadı varsa, yalnızca bir deli onun yüz metre yakınına yaklaşma girişiminde bulunur.”

Encanzo parmağını Xar’a doğrulttu. Encanzo’nun Sihrini yoğunlaştırmak için bir asaya gereksinimi yoktu. Öyle salt bir yoğunlukla infilak ediyordu ki gözle görünür bile değildi.

Xar’ın kararmış kıyafetleri, etrafını öyle sıkıca sardı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Xar’ın durduğu çamur zeminin üzerinde kıvrılan bir yılan deseni vardı. Zeminin üzerindeki desenli yılanlar birbirlerinin etrafında gezinmeye başladılar ve sonra katılışp kayarak Xar’ın bacaklarına dolandılar. Ve artık canlı olan kıyafetleri onu, bir ağacın dallarından sarkıyormuş gibi havaya kaldırdı ve tıslayan yılanlar, önce etrafında kıvrılan sıvı cıvaya, sonra da katılışarak onu havada asılı bırakan zincirlere dönüştüler.

“BIRAK BENİ!” diye bağırdı Xar öfkeden kudurmuş bir şekilde.

“Benim açık emrime rağmen Kötüorman’a gittin,” dedi Efsuncu. “Büyü Müsabakası’nı kazanmak için karanlık bir kaynaktan Sihir almaya ve bu kaleye getirmeye çalıştın. Cezana karar verene kadar seni bu halde tutacağım.”

“Neden cezalandırılmam gerektiğini anlamıyorum!” dedi Xar burnundan soluyarak, bacaklarıyla havayı delicesine tekmeliyor, zincirlerin içinde çırpınıyordu. “Bu adil değil! Niye hep *bana* bulaştığını anlamıyorum!”

Efsuncu, çileden çıkarak, “Hep sana bulaşıyorum çünkü her şeyi yapan hep sensin,” diye cevap verdi.

Caliburn kanatlarını açtı ve Efsuncu’nun kulağına fısıldadı.

“Sabır tavsiye ederim,” dedi kuzgun. “Çocuklara karşı sabırlı olup, olaylara onların bakış açısından bakmaya çalışmanız çok önemli.”

“Oğlana karşı bu zamana kadar çok sabırlı oldum,” dedi Efsuncu, dişlerini gıcırdatarak, “artık sabrım tükeniyor. Oğlanın bana itaat etmeyi öğrenmesi gerek. Etmiyorsa, cezalandırılmalı.”

“Onu ne kadar fazla cezalandırırsanız, o kadar asice davranacaktır,” diye uyardı Caliburn.

Druid Başkomutanlığı Büyükelçisi Dementor, sakalını sıvazladı ve parmağını havaya kaldırarak, “Sihri olmayan bir oğlan tanrıların memnuniyetsizliğinin bir işaretidir!” dedi.

“Aynen öyle,” dedi daima Encanzo’yu devirmeye

alışan rakip bir Büyücü olan Mihveran (bu başka bir hikâye, size daha sonra anlatacağım). “Ve oğlunu cezalandırma ve etkin bir şekilde kontrol etme konusundaki başarisızlığın, belki bu kabilenin yöneticisi olmaya uygun olmadığının bir işaretidir.”

Bir baba ve bir kral olmak göründüğünden daha zordur.

O anda ebeveyn veya hükümdar kim olursa olsun herkes, daha iyisini yapabileceğini düşünür.

“HEPİNİZ SESSİZ OLUN!” diye bağırdı Kral Efsuncu Encanzo. “Tavsiyenize ihtiyaç duyarsam size söylerim,” dedi Efsuncu. “Xar sadece henüz Sihirlenmediği için çocukça bir şekilde itaatsiz davranıp arkadaşlarının önünde hava atıyor.”

Xar zıvanadan çıkmıştı.

“En azından bir şeyler YAPIYORUM!” diye haykırdı Xar. “En azından HAREKETE GEÇMEYE alışıyorum. Sense baba, hiçbir şey yapmıyorsun!”

Büyücülerle dolu salondaki herkesin, aynı anda nefesi kesildi. Efsuncu’nun hatları hiddetle uğuldadı ve üstünden büyük kıvılcımlar aktı. Yukarıda, odanın yüksek tavanı boyunca süzülen bulutlar gitgide karardı ve büyük yıldırım patlamalarının gmbrtleri oda boyunca yankılandı.

Caliburn kanatlarıyla gözlerini kapadı. Xar gerçekten kendini kovdurmaya mı çalışıyordu?

“Neden ıkıp Savaşçı ordusuyla savaşmıyoruz?” diye bağırdı Xar.

“Söylemeye çalıştığım da buydu,” diye mırıldandı Mihveran, gözleri keyiften parlıyordu. “Encanzo’nun kendi oğlu bile babasının kral olarak iyi bir iş çıkarmadığını düşünüyor.”

Mihveran devam edemedi, çünkü Efsuncu’nun parmağını hafifçe oynatışıyla boynundaki kolye açıklanamaz bir şekilde sıkmaya başladı ve Mihveran tekrar nefes alabilene kadar epey bir süre geçti.

“Savaşçılarla karşılaşmak, ancak savaşı *kazanabilecek* sek iyi bir şey olurdu,” dedi Efsuncu, sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu.

“Neden kazanamayacağımızı düşünüyorsun?” diye bağırdı Xar. “Belki de Savaşçılar, biz burada yavaşça küçülen ormanımızda saklanıp, hiçbir şey yapmadan bir şeylerin olmasını bekleyip, işe yaramaz küçük Sihirlerimizi ve aşk iksirlerimizi yaparken ormanımızı yakıp, devlerimizi öldürüp, yaşam tarzımızın tümünü imha ederek bizi zaten yok ediyorlardır.”

Kral Efsuncu Encanzo’nun gözleri parladı.

“Savaşçılardan korkaklar gibi saklanıyoruz,” diye bağırmaya devam etti Xar. “Niye bize böylesi korkaklar olmayı öğretiyorsun baba? Belki sen de bir korkaksın...”

“Sessizlik!” dedi Efsuncu öfkeyle. “Yoksa seni sessiz hale GETİRİRİM! Dudaklarını sihirle birbirine dikerim!”

“Yap öyleyse,” dedi Xar. “Umrumda değil.”

“Kâfi!” diye bağırdı Efsuncu. “Cezana karar verdim.

Sen, perilerin ve hayvanların üç gün boyunca odanda kapalı kalacaksınız.”

“Bu yetmez,” diye mırıldandı Palavtor köpürmüş bir şekilde.

Xar üzüntüyle baktı. “Hayır! Baba!”

“O halde itaatsizlik etmemen gerekir, değil mi?” dedi babası Efsuncu en müsamahasız sesiyle. “Artık sessiz ol.”

“İtaatsizlik eden bendim! ONLARI cezalandırma! BENİ cezalandır!” dedi Xar kızgın bir şekilde.

“Üç gün,” dedi Efsuncu daha da soğuk bir sesle; öfkeden bembeyaz olmuştu. “Her konuştuğunda bir gün daha ekleyeceğim.”

Xar konuşmak için ağzını açtı... Sonra tekrar kapattı.

“Dört gün,” dedi Efsuncu. “Odandan dört gün boyunca ayrılmayacaksın. Sözümü dinlemez ve daha fazla itaatsizlik edersen, hayvanlarını ve perilerini SONSUZA DEK senden alırım!”

Xar bunu *umursuyordu*. Tanrı aşkına, o bunu umursuyordu.

Hiçbir şey demedi.

“Burada Kral *benim*,” dedi Efsuncu, “Bu odadaki HERKESİN bunu hatırlaması gerekiyor. Ve Xar’ın *benim kim olduğumuzu* hatırlaması gerekiyor...”

Babası devam etti. “Çok iyi olduğun kanaatindesin Xar fakat gerçek şu ki, kendini beğenmiş, kasten itaatsiz, şaşılacak derecede bencil birisisin. Ve bir Cadıdan

kötü Sihir elde etmeye çalışmış olman gerçeği gösteriyor ki Büyücü olmanın ne olduğuyla ilgili en temel prensipleri bile anlamamışsın Xar, Büyücüler iyi Sihrin peşindedir...”

“İyi olmak için son bir şansın var,” diye uyardı Efsuncu. “İyi ol. Yok, bir itaatsizlikte daha bulunursan, seni kovmak ve bütün hayvanlarını ve perilerini almak zorunda kalırım.”

“SENİN UMRUNDA OLAN BEN DEĞİLİM!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Xar. “TEK İSTEDİĞİN SİHİRLİ BİR OĞUL!!”

“SESSİZLİK!!!” diye

kükredi Efsuncu.

Kollarını bir daha oynattı ve büyü çemberinin patlamasıyla tuzla buz olmuş kolonlar, sütunlar ve merdivenlerin bulunduğu salon boyunca, toz gibi küçücük parçalar zeminden yükseldi ve vızıldayan bir arı bulutu gibi havada dans etti.

Efsuncu kollarını görünmez bir orkestrayı yönetiyormuşçasına hareket ettiriyor ve parçacıklar emirlerine tepki gösteriyorlardı.

“Kolay olan yok etmektir,” dedi Efsuncu. “Ama ben bir Savaşçı gibi yıkıma hayranlık duyan biri değilim. Yaratmak çok zordur ve biz Büyücülerin işi yaratmaktır. Çalın kemanlar, çalın!”

Kemanlar havaya yükseldi ve kendiliğinden çalmaya başladılar. Milyonlarca küçük parçacık, devasa salon boyunca orman ateşinin dumanı gibi muazzam bir akıntıyla dalgalanıyor ve öyle coşkunun bir enerjiyle müziğe uygun dans ediyordu ki onlardan gelen sıcaklık hissedilebiliyor ve huşu içinde yukarı bakan meraklı Büyücülerin yüzlerini ısıtıyordu.

Bu, yaratmak yok etmekten çok daha zor bir Sihir olduğu için Efsuncu’nun gücünün epey etkin bir göstergesiydi ve yalnızca o bunun kadar şahane bir Sihir icra edebilirdi. Bunu, oğluna bir şeyleri göstermek ve Mihveran ile orada toplanmış diğer Büyücülere Büyücülüğün ne anlama geldiğini hatırlatmak için yapıyordu.

Ve işe yaradı da. Mihveran’ın bile istemeden huşu içinde soluğu kesildi (gerçi bir yandan bıyık altından lanet okuyordu).

“Yarat Xar, yarat, ancak o zaman beni etkileyebilirsin,” diye bitirdi Efsuncu. Kolları, esinlendiği müziğin tonunda çılgınca ve yüce bir şekilde dönüyordu. “Ve

aynı zamanda, ben sana söyleyene kadar odanda kalacaksın.”

BAM!

Salonu yıldırım gibi aydınlatan, kulak zarı patlatan, son bir gümbürtülü Sihirle, milyonlarca küçük toz parçacığı birbiriyle çarpıştı ve kolon şeklini aldı. Zemindeki çatlak kapandı ve uçan yılan zincirler Xar'ı yukarı, kapının kendiliğinden açıldığı odasına kadar taşıdı. Yılan zincirler onu ileri geri sallayıp sonra bir anda serbest bıraktı.

Efsuncu, Xar'ın hayvanları ve perilerine bir işaret yaptı, böylece hayvanlar salondan merdivenlere doğru fırladılar. Periler ve yavaş, isteksiz kanat çırpışlarıyla Caliburn onları takip ettiler.

Xar'ın odasının kapısı, onların ardından hızla kapandı.

“Bu yeterli olmayacaktır,” diye burnunu çekti Çapulcu, sonunda dudakları çözülmüştü. “Palavtor haklıydı. Onu sürgün etmeliydin.”

Efsuncu, Çapulcu'ya esip gürledi. Bu olağandışıydı, çünkü normalde Çapulcu onun gözde oğluydu. Ve esip gürledi derken, ağzını açtı ve içinden öyle şiddetli bir Sihir patlaması çıktı ki Çapulcu'yu gerçekten yere serdi demek istiyorum.

Ve sonra Encanzo sinirli sinirli yürüdü ve kendini tahtına bırakıp başını ellerinin üstüne koyarak düşündü: *Xar'ın nesi var? Neden hâlâ Sihirlenmedi? Ona bu diyarın en*

iyi devini, en iyi ağacı ve en harika danışmanı olan Caliburn'ü verdim. Peki, neden onu kontrol edemiyorum?

Ah, Hem baba hem kral olmak
göründüğünden çok daha zor...

10. On Beş Dakika Önce, Xar'ın Odasında

Simdi Xar'ın geri döndüğü odanın hali, sadece on beş dakika önce çıktığından çok daha farklı bir vaziyetteydi.

Xar'ın odasında kötü şeyler olmaktaydı. Bu kötü şeyler, hatırlarsanız, odaya Xar tarafından kapatılmış Dilek ve Firkete'ye, perilere ve hayvanlara olmaktaydı.

Çok ama çok kötü şeyler.

Onları açıklayabilmek için, zamanda, tam olarak on beş dakika geriye gitmem gerek.

Elbette, gerçek hayatta, zamanda geriye gitmek imkânsızdır.

Sanırım bundan zaten bahsettim.

Ama öte yandan, ben bu hikâyenin yaratıcısı olduğumdan ve böylece bunun için gerekenden bile fazla Sihre sahip olduğumdan, bunu yapabilirim.

On beş dakika öncesindeki Xar'ın odasını hayal edin.

Aşağıda Büyü Müsabakası yapılıyor, Dilek ve Firkete zeminden bakarak onu izliyorlar.

Tam on beş dakika öncesindesiniz ve şimdiden, tam olarak şimdiden, sırlıslık eden yağmurun ve yabaniliğin içinden *bir şey*, görünmez, tespit edilemez adımlarla kale duvarlarına tırmanıyor.

Yaşlı, karanlık, çok ama çok kötü bir şey.

Bu, kanını geri almak için gelen bir Rogrenefes olabilir.

Bu, Xar'ı sürüsüne katmak isteyen bir kurtadam olabilir.

Ya da...

Başka bir şey olabilir.

Normalde Büyücü kampının tamamı, ormanın çevresinde asılı duran görünmez bir Sihir duvarıyla korunurdu.

Ama Xar kılıcı kaleye getirdiğinde, demir Sihrin içinde bir delik açmıştı. Demir kılıcın yörüngesi ağaç gövdesine ve oradan Xar'ın odasının içine gelmişti. Ve demir öylesine güçlüdür ki demirin yörüngesini izleyen HER KİM veya HER NE olursa olsun, Sihir tarafından tespit edilemez.

Çok kötü... Çünkü Xar'ın odada bıraktığı ceketin içindeki iki tüy, uçlarından çok hafif hafif, ço-ok küçük bir şekilde, soluk, yeşilimsi bir ışıkla parlamaya başlamıştı.

Karkedileri, Sıkma, Fırtına ve ayı açık havada Cadı-kapanları kurup Kö-tüorman'da koşturdukları güzel bir günün ardından derin bir uykuya dalmış vaziyetteydiler.

Ama havada-

ki bir değişim, Firkete ve Dilek'in, Xar'ın odasında diz çöktükleri görünmez zeminden kalkıp paniğin verdiği ürpertilerle etrafa bakınmalarına neden oldu. Efsunlu Kaşık, Dilek'in kafasının üstünde kaygıyla titriyordu.

Aşağıda, Büyü Müsabakası'nın seslerini duyabiliyorlardı.

Ama dışarıda, yağmur, gök gürültüsü, yıldırım ve Xar'ın yatak odasını delinin biri bir beşik sallıyormuş gibi bir o yana bir bu yana savuran rüzgâr şaşırtıcı bir anilikle kesilmişti.

Gök gürültüsü dindi ve yerini tüyler ürpertici bir sükûnet, sanki onları çevreleyen orman, sıkılı yeşil yumruğuyla kapattığı olağandışı ve korkutucu bir şeye bakmak için eğilmiş gibi bir sessizlik aldı.

Tek ses, üstlerindeki görünmez büyü'nün kenarlarından damlayan suyun sesiydi. Tıp... Tıp... Tıp...

Dilek büyü'nün içinden, yukarıdaki yıldızlarla dolu gökyüzünü ve ağaçların kara gökyüzünün üzerine çizilmiş gibi duran hareketsiz dallarını görebiliyordu.

Havada, Dilek'in o akşamdan önce ormanda kovalanırken hissettiği, içine sızan bir serinlik vardı.

Ve onu korkutan bir şekilde, Xar'ın boş ceketinden sarkan siyah tüylerin tatsız, sönük sarımsı yeşil bir renkte, birisinin aldığı nefesle aynı ritimdeymiş gibi durmadan atarak parladığını görebiliyordu.

Dilek nefesini boğazında o kadar yoğun hissediyordu ki boğulabileceğini düşündü.

Saçı karıncalarla dolmuş, her bir saç teli duyduğu dehşetten dimdik olmuş gibiydi.

Üstlerindeki büyü, yağmur damlalarının izler bıraktığı bir cam parçası gibiydi.

Ama bu başka bir şey, camın öte tarafında hareket ettikçe yıldızları karartan, mide bulandırıcı, dalgalı, kaygan bir hareketle düş gibi ilerleyen bir gölge miydi?

Ya da Dilek'in kendi hayal gücünün huysuz bir yansıması, kan çanağına dönmüş gözlerinin, uzun, yorucu ve korkutucu bir günün sonundaki ürettiği bir düş müydü?

Dilek camın ardında yapış yapış hareket eden bir karanlık şeklin olduğuna emindi.

Ya da en azından emin olduğunu düşünüyordu.

Cadılar hakkında dedikleri şey neydi? Hayaletler gibi görünmez oldukları ama saldıracakları zaman görünür hale dönüştükleri mi? Yoksa ellerinin insanın içinden hava gibi zararsızca geçtikleri mi?

Ve sonra katıksız bir dehşetle, bunun bir serap olmadığını anladı.

Acıyla gerilmiş kulakları, yukarıdaki görünmezliğin içinden gelen fısıltıları açıkça duyuyordu.

Tıp... Tıp... Tıp... Tıp.

Fıs... Fıs... Fıs... Fıs.

"O adarub... O adarub... O adarub..."*

Dilek, karkedileri, Sıkmazu ve Fırtfina'ya boğuk bir

*Cadılar bizle aynı dili konuşur ama her bir kelimeleri terstendir. Bunun anlamı, "O burada . . . o burada . . . o burada . . ."

fısıltıyla, “Uyanın!” dedi. “HEMEN uyanın, buradan gitmemiz gerekiyor...”

Rüzgâr tekrar esmeye başladı, bir CADININ acı, yakıcı, eczacıdan alınmış bir zehir kadar ölüm dolu kokusunu, zehirlenmiş sıçan ve engerek dilinin karışımı keskin bir esinti gibi odanın içine üfledi.

Yaprakların içinde yarı baygın halde yatan karkedileri bu kokuya uyandılar. Hepsi birden uykulu gözlerini açıp bir tilkinin kokusunu almış geyikler gibi sessiz olmaları gerektiğini derhal anladılar.

Fırtına gözlerini açtığı anda nabız gibi parlayan tüyleri gördü ve içi doldurulmuş bir hayvan gibi kaskatı kesildi.

Firkete kapıyı denedi.

Ama elbette Xar onu kilitlemişti.

“Burada kilitli kaldık!” dedi Firkete dehşet içinde. Düşüp bayılmadan önce, parmakları kapının kolunda bir şekilde, “Buradan çıkamıyoruz!” diyebilirdi.

“Firkete” diye feryat etti Dilek. “HEMEN uyan!”

Firkete sıçrayarak uyandı, mırıldanarak, “Nerede? Ne? Nasıl?” dedi.

“Xar’ın odası,” dedi Prenses nefes nefese. “Büyücü kampı... Gerçekten acayip bir şey tarafından saldırı altında.”

“O nedirrrrrrr?????” diye fısıldadı Fırtına; yukarı bakıyor, dikenli asasını sıkıca kavırıyordu.

“Kılıç! Tanrılar ve durgun sular aşkına. Efsunlu Kılıç’a ihtiyacımız var!!!!!!!!!!!!” diye bağırdı Dilek.

İşte görüyorsunuz, tesadüf diye bir şey yoktur.
Bu, Efsunlu Kılıç'ın, aşağıda Büyü Müsabakası'nda
tam o münasebetsiz anda, Xar'ın elini terk etmesinin
sebebiydi.

Kabul edelim, o anda Dilek'in kılıca, Xar'ın olduğun-
dan çok daha ciddi nedenlerle ihtiyacı vardı.

KESSSSSSSSSSSSSSSSSS!!!!!!

Dilek'in aklını başından alan, şoktan onu neredeyse
öldüren ve Firkete'yi uyandıran –hâlâ kapının koluna
tutunuyordu– yırtıcı, müthiş büyük bir gürültüyle Ef-
sunlu Kılıç, Büyü Müsabakası'nın olduğu ana salonun
tavanından Xar'ın zeminine kadar önüne çıkan her şeyi
dilim dilim ederek geldi.

Kılıç yükseldi ve titreyip yukarıda, Dilek'ten tam bir
kol boyu uzaklığındaki büyüünün camsı yüzeyini işaret
ederek Xar'ın odasının ortasında havada asılı kaldı.

Tek yapması gereken uzanıp onu almaktı.

Ah, ökseotuna ve sarmaşığa ve her türde durgun suya
binlerce şükürler olsun.

“Bir zamanlar Cadılar vardı.”

Yüzeyindeki mesajı okurken derin nefes aldı Dilek.

“Ama ben onları öldürdüm.”

Uzandı.

Kılıcı aldı.

Gökyüzünden, o şey her neyse dalışa geçmiş gibi yır-

tıcı, dünyadışı, tiz bir çığlık geldi. Dalgalı şekil karardı ve çok ama çok katı bir hâl aldı.

Karman çorman bir hareket meydana geldi.

İnanılmaz güçte bir şey, yukarıdaki görünmez büyüü
PARAMPARÇA ETTİ.

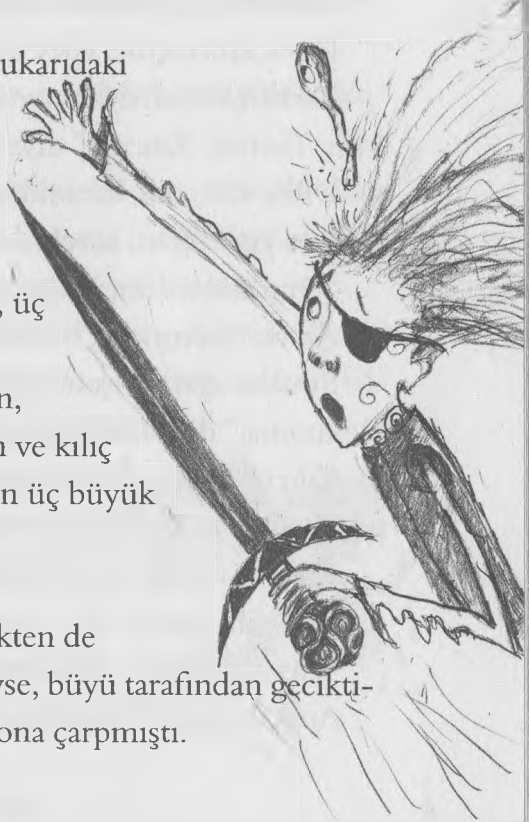
Lanet gibi bir çığlık daha yükseldi.

Dilek'in üzerindeki camı, üç pençe darbesi delip geçti.

Çok ama çok hakiki, uzun, sarımsı yeşil, jilet gibi keskin ve kılıç gibi kavisli pençelerden gelen üç büyük darbe.

Dilek çığlık attı.

O büyü olmasaydı, gerçekten de ölecekti, çünkü o her ne idiye, büyü tarafından geciktirilmişti ve dalışa geçtiğinde ona çarpmıştı.

Kırılmadan hemen önceki buz gibi, büyüünün üzerinde çatlaklar belirdi.

Dilek kılıçla yukarı doğru hücum etti, ve sıradışı kılıç ileri atılıp onu da kendiyile birlikte yukarı sürüklemeye başladı. Kılıcın demiri büyüünün üzerinden yumuşak bir şeyin içine gömüldüğünde bir çığlık daha yükseldi. Ve...

Dilek'in üstündeki kocaman karanlık gölge tekrar çığlık attı ve sonra hareketsizleşti.

Dilek kılıcı çekti, kılıç tiksindirici, ezici bir sesle çıktı. *Lütfen*, diye yalvardı Dilek. *Lütfen ölmüş olsun.*

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Belki de o şey, her ne ise, gerçekten ölmüştü?

Dilek kılıcı içine, epey derine saplamıştı...

Karkedileri kükrüyor ve Firkete, dehşet içinde, "Tanrım. Tanrım. Tanrım," diye tekrarlayıp duruyordu.

Dilek durgun, karanlık şeklin yukarıdaki büyüünün üstüne yığıldığını, hareket etmediğini görebiliyordu.

"Onu öldürdüm," diye düşündü Dilek korkunç bir hüznle. "Gerçekten onu öldürdüm..."

Fırtına ağzı dehşetten açık halde kılıca baktı. "Kılıca dokunma," diye fısıldadı peri.

Kılıcın ucu garip, süte benzer, yeşil bir maddeyle kaplıydı ve tütüyor gibi görünüyordu.

Kılıcın ucunda tek bir damla titreşti ve yavaş çekimdeymiş gibi düştü.

Tam da Dilek'in eline doğru.

Ama Sıkmazu ciyaklıyarak öne fırladı: "Dikkat et,

Dikkat edins Prenses
Dikkat edins!

Dilek, dikkat et!!”

Ve Prenses'i korusuna azmiyle, düşen yeşil damlayla Dilek'in elinin

arasına atıldı, yeşil damla üstüne düşüp cızırdadı ve zavallı peri tüten yeşil kanı silkip atmak için elini salladı.

Sıkma havaya sıçradı, dehşet içinde çığlıklar atıp elini sallamaya başladı. Dilek sakinleştirebilmek için onu yakalamayı denerken, Fırtına, “Dokunma! Dokunma!”

diye tahtaya sürülen tebeşir tizliğiyle kaçık gibi bağırıyordu.

Yukarıdaki büyü'nün yüzeyinin her yanında daha fazla, tam kırılmadan önce donmuş bir gölün üzerinde belirenlere benzer çatlamış çizgi peydah oldu.

“YATAKTAN UZAKLAŞIN!” diye bağırды Dilek, karkedileri ve periler kendilerini son anda odanın köşesine fırlattılar. Bir an sonra çatlamış, kırılmış büyü patladı ve büyü'nün parçaları odanın dört yanına dağıldı. Üstünde duran soğuk yağmur suları şakır şakır yatağın üzerine boşandı ve karanlık şekil de onlarla birlikte yatağa kapaklanıp

yatağı kendiyile birlikte aşağıya... Aşağıya... Aşağıya... Aşağıya çekti. Zeminde parlak yeşil bir delik açarak aşağı gömüldü, böylece, Xar'ın odasının ortasında lavabo deliğine benzer büyük bir delik oluştu.

Dibinde bir Cadı cesedinin olduğu iki metre derinliğinde bir lavabo deliği.

“Sanırım ölmüş,” diye fısıldadı Dilek, titreyerek lavabo deliğinin kenarından aşağıya bakıyordu. “Hareket etmiyor. Sen iyi misin Sıkmazu?”

“DEĞİLİM,” diye fısıldadı Sıkmazu, elini sallayarak. “İyi DEĞİLİM. Bu kötü Sihir. Çok kötü Sihir.”

Konuşurken, koluna, kalbine ve kafasına bir yeşillik çöktü, onu ağaç dalı gibi katı hale getirdi ve Sıkmazu titreyip zangırdarak, taş gibi kaskatı kesilip yere düştü.

Söylediğim gibi.

Xar'ın odasında çok kötü şeyler olmaktaydı.

Çok ama çok kötü şeyler.

On beş dakika içinde çok fazla şey meydana gelebilir.

11. Xar Dilediğinden Fazlasını Elde Ediyor

Efsuncu'nun Sihri kilitli kapıyı açıp da uçan zincirler onu yere bıraktığında ve kapı sihirli bir şekilde arkalarından kapanmadan önce Caliburn kanat çırparak içeri girdiğinde, Xar odasında bir farklılık olduğunu anlamadı.

Xar niye bir farklılık olduğunu düşünsündü ki? Odayı terk edeli yalnızca on beş dakika olmuştu.

Yine de kapalı kapıya sesli, uzun ve aşırı yaratıcı şekilde sövmekle ve onu ayağıyla tekmelemekle o kadar meşguldü ki arkasındaki odanın garip biçimde sessiz, gergin ve açıkça söylemek gerekirse, savaş kokan havasını fark edemedi bile.

"Eee... Xar," dedi Caliburn, "Sanırım bir sorunumuz var."

"Bir sorunumuz olduğunu biliyorum!" diye uludu Xar. "Babam ve kardeşim ne kadar önemli olduğumun farkında değiller! Kimse değil!"

"Hayır, gerçek bir sorun demek istedim Xar."

Xar arkasını döndü.

Ağzı bir karış açık kaldı.

Dilek, elinde Efsunlu Kılıç'la üzüntüyle ayakta dikiyordu.

“SEN kılıcımı aldın!” diye vahşice haykırdı Xar. “Hepsi SENİN suçun, seni sevimsiz hırsız Savaşçı! Çapulcu’yu yeniyordum ki SEN araya girdin! Bunu nasıl yaptın, seni Kraliçe Sychorax’ın hain kızı?”

Xar kılıca doğru bir hamle yaptı ve periler aynı anda tiz bir çığlık kopardı:

“Kılıca dokunnnnnmaaa!!!!”

Ve Xar o anda, işlerin düşündüğünden de kötüye gittiğini anladı.

Odası, elbette, her zamanki gibi karman çormandı.

Ama şimdi, yatağın olması gereken yerde, iki metre derinliğinde muazzam bir delik vardı.

Dilek ve Firkete deliğin iki yanında üzüntüyle dikilmekteydiler.

“ODAMA NE YAPTINIZ???????” dedi Xar nefesi kesilerek. “Tanrım, sizi sadece on beş dakika yalnız bırakıyorum ve odama yaptığınıza bakın!!!!”

Firkete deliğin tabanını işaret etti. “Cadının teki bize saldırdı. Biz de öldürdük.”

“Sarmaşık, ökseotu ve uzun fırça kıllı yeşil şeyler aşkına!” dedi Xar gözlerini ardına kadar açarak. “Cadı olduğuna gerçekten

emin misiniz? Sadece kanını geri isteyen bir Rogrenefes olmasın?”

“Gel kendin bak,” dedi Firkete.

Xar delikten aşağıya dikkatlice baktı ve orada, dipte, kolları yerine uzun tüylü kanatları, gagamsı bir burnu olan, kocaman, karanlık ve ölü bir şeyin olduğunu gördü, hareket etmese bile, bu buruşuk tüylü şeyden gelen kara Sihir öyle pis kokuyordu ki Xar geriye doğru sendeledi.

Evet.

Daha önce hiçbir Cadı görmemişti ama şüphesiz ki bu bir Cadıydı.

Gaddar Nemrut Homurtuogre’nin burun kılları aşkına...

Babası daha az önce karanlık bir kaynaktan Sihir elde etmek hakkında ne demişti?

Bazen bir durumun gerçekliği onu hayal etmekten biraz daha farklıdır ve az önce babasıyla yaşadığı sahne, belki de Encanzo’nun Cadılar ve kara Sihir hakkında Xar’ın düşündüğü kadar açık fikirli olmayacağını fark etmesini sağlamıştı.

Peki ya Xar’ın sevgili hayvanları ve perilerini ondan almayla ilgili tehdidinde ne demeliydi?

“İyi ol,” dedi Xar beyaz dudakları arasından. “Babam az önce sadece, iyi ol, dedi. Bence bu tam anlamıyla iyi olmak sayılmaz, değil mi?”

Büyülenmiş gibi deliğe bakıyordu.

“Yani... ODAMIN ortasında, içinde CADI olan kocaman bir mezar büyüklüğündeki büyük bir delik mi?”

Xar kollarını sıkıntıyla savurdu.

“Bundan nasıl KURTULACAĞIZ??? Bunu buradan çıkarmak zorundayız! Babam bir itaatsizlikte daha bulunursam beni kovacağını söyledi! Bence bu ELLİ itaatsizliğe falan karşılık geliyor, değil mi?”

“Ona dokunamazsın!” diye çılgık attı Fırtına ve Ariel. “Yakınına gitme!”

“Dokunamadığımız bir şeyden nasıl kurtulacağız?????” dedi Xar “Onu örtmemiz gerek ama neyle?” Xar epey çaresiz bir biçimde yaprakları deliğin içine tekmeleyerek atmaya başladı ama bu, bir yanardağı kar taneleriyle tek tek kaplamaya çalışmak gibiydi.

“Ve bu en kötüsü bile değil,” dedi Dilek, yutkunmakta zorlanarak.

Dilek, dikkatlice kılıcı yere bıraktı ve diğer eliyle tuttuğu bez parçasını açtı. İçinde, vebalıymış gibi titreyen Sıkmazu yatmaktaydı.

Xar tam işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, her şey daha kötüye gitmişti.

“Sıkmazu’ya ne oldu?” dedi Xar, nefesi kesilerek.

“Üstüne Cadı-kanı düştü,” dedi Dilek kederle. “Çok üzgünüm Xar.”

“Bu kötü bir şey mi? Bu ne demek? Onun nesi var?”

Sıkmazu’nun rengi yeşim yeşiline döndü ve kanatları görünmez bir yumruğun içinde kırılmış gibi katlandı.

Arada bir titremesi duruyor, bir saniye için donmuş gibi tamamen kaskatı kesiliyor, sonra da şiddetli bir titreme yeniden patlak veriyordu.

“Prensesi gözettim,” dedi Sıkmazu. “Ama iyiyim. Gayettt iyiyim.” Ama Sıkmazu’nun korkmuş gözlerinden olan bitenden son derece ürktüğünü görebiliyordunuz.

“Periler senin olduğundan çok daha küçük yaratıklardır Xar,” dedi Caliburn üzüntüyle. “Cadı-kanı onları çok daha kötü etkiler. Sen bu periyi çok ama çok kötü bir belaya sürükledin.”

“Bu periyi babama götüreceğim,” dedi Xar uyuşmuş beyaz dudaklarla. “Babam her şeyi yapabilir.”

“Babanın bile Sıkmazu’yu iyileştirebileceğini düşünmüyorum Xar,” dedi Caliburn nazıkçe.

Bazı çok acı gerçeklerle yüzleşme zamanıydı.

“Çok kısa bir zaman içinde, bu peri ya ölecek ya da komaya girecek,” dedi Caliburn. “Ve uyandığında, karanlık tarafa geçmiş olacak. Karanlığın bir yaratığı olacak ve efendisi olmaları için Cadıları aramaya çıkacak.”

Korkunç bir sessizlik.

“Ve bu elindeki lekenin gerçekten de Cadı-kanı OLUĞU anlamına geliyor,” dedi Caliburn. “Üzgünüm Xar, seni uyarmaya çalıştım. Sihirlenmeyi diledin ve şimdi yanlış türde bir Sihre sahipsin.”

Xar eline baktı.

Orada, avucunun tam ortasında, açık yeşil leke duruyordu. Onu saklamak, odanın ortasında içinde Cadı olan büyük deliği saklamak kadar zordu.

Pelerinine silmeyi denedi ama leke gitmedi.

“Cadı-kanı’yla Sihir kullanamıyorum bile,” dedi Xar üzgünce.

“Baban elindeki Cadı-kanı olduğunu öğrenirse,” dedi Caliburn, “seni İslahevi’ne gönderir ve belki kara Sihir henüz beynine ulaşmadıysa seni karanlık tarafa dönmekten kurtarabilir. Ama sonra seni sonsuza kadar sürgün etmek durumunda kalır.”

“Hayır!” diye haykırdı Xar. “Hayır!”

“Babanın ne yapmasını bekliyorsun ki Xar?” dedi Caliburn. “Diğer Büyücüler, sırf sen kara Sihir elde etmeyi DENEDİĞİN için senin kovulmanı talep ettiler. Ama başarılı olduysan Xar... Kötüorman’da bulundun, bu yasaktır. Kampa demir getirdin, bu yasaktır. Kara Sihir kullanıyorsun, bu yasaktır. Buraya bir Cadının gelmesine neden oldun, bu yasaktır.”

“HAYIR!” diye bağırdı Xar.

“Baban bile zamanı geri çeviremez Xar,” dedi Caliburn. “Kimse yapamaz. Bu imkânsızdır.”

“Sihrin olayı bu değil mi zaten?” dedi Xar. “İmkânsız şeyleri yapmak?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Olmuş ve geri alınamayacak bazı şeyler vardır,” dedi Caliburn.

Ah, “Kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma, işin tastamam biter yoksa” gerçekten de haşın bir kuralmış.

“Sizi aptal Savaşçılar!” diye köpürdü Xar. “Hepsi sizin suçunuz! Sizin aptal kılıcınız ve aptal Cadınız! Ona bakamayacağınız halde Sıkmazu’yu yanınızda bırakmamalıydım.”

Dilek ve Firkete kafalarını çevirdi, Xar, hiçbir zaman ağlamayan çocuk, ağlıyordu.

Xar kalbinin derinliklerinde, Dilek ve Firkete’yi bu yüzden suçlayamayacağını biliyordu. Suçluluğun ezici, yapış yapış ağırlığını hissetti. Hepsi onun suçuydu. Sıkmazu ona güvenmişti. Sıkmazu’yu kurtaramazsa, kendini asla affetmeyecekti.

“Çok üzgünüm Sıkmazu,” dedi Xar bıçare bir şekilde. “Bunun olmasını hiç istememiştim. Bunları telafi edip her şeyi yoluna koymamın bir yolu olmalı.”

Sıkmazu, sevgiyle, titrek yeşil dudaklarla, “Sssana güveniyorum, efendim,” dedi.

Xar, Sıkmazu’yu yeleşinin ön cebine dikkatli bir şekilde yerleştirdi ve sonra kollarıyla yüzünü kapattı.

“Sihirlenmeyi hiç dilememiş olmayı DİLERDİM,” dedi Xar coşkunlukla. “Sıkmazu’nun tekrar iyi olması için hepsinden vazgeçebilmeyi DİLERDİM. O aptal

Cadı-kapanı'nı hiç kurmamış olmayı DİLERDİM, DİLERDİM, DİLERDİM, DİLERDİM, DİLERDİM.”

Ama ne kadar dilerse dilesin, Xar zamanı geri çeviremezdi.

Hepsi Xar'ın bir ders almasını istemişti ama bu, düşleyebileceklerinden çok ama çok daha kötü bir dersti. Onu orada küçük, sessiz, üzgün ve hiç Xar'a benzemeyen bir şekilde oturup ağlarken görmek berbat bir şeydi. Saçının perçemi bile öne düşmüştü.

Xar ağladı, Dilek sıcakkanlı biçimde sırtını sıvazladı, hayvanlar ve periler ağladığını fark etmemiş gibi davrandılar.

Arada sırada Xar, hiddetli bir şekilde, “Ben AĞLAMİYORUM, ağladığımı söyleyen olursa onu ÖLDÜRÜRÜM!” diyordu.

Periler de o kendisini daha iyi hissetsin diye korkmuş gibi davranıyorlardı.

Aşağıda, salonda, müziğin sesi ansızın kesildi ve yerini konuşmalar aldı.

Xar, aniden panikleyerek kollarını yüzünden çekti.

“Dinnnnnleynnn,” diye fısıldadı Fırtına. “Birileri kaleyi çevreleyen Sihirdeki kırılmayı fark etmiş olmalı. Kral Efsuncu'ya söylemeye gidiyor olmalılar...”

Üç çocuk önce birbirlerine, sonra ölmekte olan yeşil periye, sonra da odanın ortasında içinde Cadı cesedi olan deliğe baktılar.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yok...

“Bunun sseninle ilgili bir şey olduğunu anlayacaklardır Xar. Buraya geleceklerdir. Bu odaya...”

Bu kötüydü.

Bundan hiç şüphesi yoktu.

Durum gerçekten ama gerçekten kötüydü.

Dilek, Xar’ın alışılmış küstah halinden perisinin vaziyetinden duyduğu suçluluk ve ıstırapla dolu hale dönüşmüş yüzüne baktı.

Xar’ın bir düşman olduğunu, kılıcını çalıp onu kaçırdığını unuttu.

Elini uzattı ve Xar’ın omzuna dokundu.

“Ümitsizliğe kapılma Xar,” dedi Dilek. “Çok geç değil. Hiçbir zaman çok geç değildir. Sıkmažu’yu kurtarabileceğimiz bir planım var.”

Firkete ilk huzursuzluk kıpırtısını hissetti.

“Evet?” dedi Xar, sarkmış kafasını yukarı kaldırarak.

“Sana, daha önce, annemin zindanlarında sakladığı Sihri Ortadan Kaldıran Taş’tan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?” dedi Dilek. “Sizi bizle beraber Savaşçı kalesine götürerek, annemin zindanlarına girip Sıkmažu’nun taş dokunmasını sağlayabiliriz, böylece taş Cadı’nın kötü Sihrini alır ve hayatı kurtulur,” dedi Dilek.

“Bu işe yarar mı?” dedi Xar, memnuniyetle Caliburn’e dönerek.

Yapacak bir şey her zaman vardır, Firkete.

“Evet... Hayır... Bilmiyorum!” dedi Caliburn. “Sanırım, teoride taşın yaptığı şey bu, Sihri kaldırmak. Ama içimden bir ses bana bunun fazlasıyla kötü bir fikir olduğunu söylüyor.”

“Genel olarak, bir Sihri Ortadan Kaldıran Taş’a dokunmak kötü bir fikirdir,” dedi Xar, artan bir heyecanla, “ama bu durumda, kurtulmak istediğimiz çok fazla miktarda Sihir var, öyle değil mi? Çünkü aynı zamanda ben de taşla dokunup elimdeki bu babamın hoşlanmayacağı ve işe bile yaramayan Cadı-kanı’ndan kurtulabilirim...”

“Ben aynı zamanda Öğütücü’ye ne olduğunu merak ediyorum,” dedi Dilek düşünceli bir şekilde. “Hâlâ gelmedi. Annemin Savaşçıların onu yakaladığından endişe ediyorum.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Xar, her zamanki gibi Xar’lığını yapıp Öğütücü’yü tamamen unuttuğu için aniden endişelenmişti. “Demek istediğin... Öğütücü’yü de tehlikeye atmış olabileceğim mi? Offf... Benim için bile, bu gerçekten çok kötü bir gün oldu.”

Xar yine kederli görünüyordu, bu nedenle Dilek aceleyle Sychorax'ın zindanlarındayken, Öğütücü de oradaysa, onu kurtarabileceklerini belirtti.

“Bu harika bir plan ve her şeyi tek seferde çözüyor!” dedi Xar rahatlayarak. “Bir düşmana göre, ve garip bir tanesine göre harika bir fikirle çıkageldin! Neyi bekliyoruz? Hadi gidelim!”

“Durun bir dakika!” dedi Firkete tereddütle. “Bu hiç de harika bir plan değil Prenses! Buna itiraz ediyorum! Bu deliyi bizle beraber Savaşçı kalesine götüremezsiniz!”

“Firkete'ye katılmak durumundayım,” dedi Caliburn. “Ve Kraliçe Sychorax, Xar'ı yakalarsa, onu sonsuza dek zindanlarında hapseder, diğer perilerinin hepsinin Sihirlerini almasından bahsetmiyorum bile.”

“Annem o kadar da kötü değildir!” diye itiraz etti Dilek. “O çok hoştur!”

“Tam olarak hoş demezdim,” dedi Firkete kasvetle. “KORKUTUCU. Evet öyle. KORKUTUCU. O korkutucu bir anne.”

“O bir kraliçe ve bir anne, bir annenin görevi de korkutucu olmaktır,” dedi Dilek.

“O görevinde çok başarılı birisi,” dedi Firkete ürpertiyle.

“Annemin kılıcını geri götürmek için zindanlara zaten gitmemiz gerekiyor ve zavallı Sıkmažu'nun ölmesine müsaade edemeyiz, değil mi?” dedi Dilek. “Bunda bizim de biraz hatamız var, hem o bizim yanımızda uçtu. Baksana şuna!”

Xar, Firkete'nin, yeleğinin önünde kıvrılmış acı ve korku içinde titreyip duran küçük tüyperiye baktıkça yumuşadığını hissetti.

“Zavallı SıkmaZu,” dedi Xar iç çekerek. “Komadayken çok mutsuz olacak. Dans etmeyi çok severdi –sonbaharda rüzgârlı ağaçların arasında uçmayı– ve şimdi ayağı kenetli, bülbüllere şarkılar söylemiş sesi taş kesilmiş boğazında kısılı kalacak.”

“KES ŞUNU!” dedi Firkete, ellerini kulaklarına koyarak.

“Ve Xar bile,” dedi Dilek, “evet burnu büyük, kendini bir şey sanıyor ve biraz rahatsız edici...”

“Öyleyim ama değil mi?” dedi Xar gururla.

“Ama onun kabilesinden sürgün edilmesine mücadele edemeyiz! Xar sadece birkaç hata yaptı. Ama bu onun ikinci bir şansı hak etmediği anlamına gelmemeli. Hepimiz ikinci bir şansı hak ediyoruz,” diye açıkladı Dilek.

Firkete iç çekti. “Pekâlâ,” dedi. “Bu delice bir fikir. Ama onlara yardım edeceğiz. Ama bana söz vermelisin Dilek, bütün bunlar bitince, gerçekten normal, sıradan bir Savaşçı prensesi olacaksın.”

“Söz veriyorum,” dedi Dilek.

Üçü plan üzerine el sıkıştılar.

“Kim düşünürdü ki?” diye hayret etti Xar. “Büyücüler ve Savaşçılar, birlikte iş yapıyorlar...”

Konuşan birilerinin ve koşan ayakların sesleri gitgide yaklaşıyordu.

“Tamam,” dedi Xar hararetli bir şekilde. “Kurtlar, ayı, siz burada kalın. Caliburn, karkedileri, periler, bizle geliyorsunuz. Ama hızlı olmamız gerek, o yüzden kapıyla gideceğiz. Fırtfina! Büyüyü yap!”

“Neden her şeyi hep BEN yapmak zorundayım?” diye homurdandı Fırtfina. Asa çantasından bir altı numara çıkartıp Xar’ın odasının kapısına büyülerinden birini yaptı.

“Kapıyla gitmek derken neyi kast ediyorsun?” diye sordu Firkete huzursuzca.

Sorusuna cevap verirmiş gibi, muazzam bir gıcı-ı-ı-ır-damayla Xar’ın kapısı sarsıldı ve menteşelerinden kopup odanın tam ortasında, zemine, yüzüstü, DAN! diye düştü, sonra da altında toz bulutları oluşturarak hafifçe havada süzölmeye başladı.

Xar kapının üstüne çıktı ve “Hadi çocuklar! Çabuk! Çabuk!” diye bağırdı.

“Offf hayır,” dedi Firkete, kafasını histerik bir şekilde sallayarak, “karkedileri yeterince kötüydü, şimdi gerçekten bir KAPININ üzerinde gitmemi mi bekliyorsunuz, tıpkı masallardaki uçan halılar gibi?”

“Tamamen güvenli,” dedi Xar, Dilek’in çıkmasına yardım ederek. “Sayılır... Sırtlarında olmazsak karkedileri çok daha hızlı koşturabilirler. ACELE ET!”

“Hadi Firkete!” dedi Dilek heyecanla.

Karkedileri çoktan Xar’ın penceresinden atlamış, merdivenlerden ve rampalardan inmişti, yani karkedisiyle seyahat etmek için çok geçti.

Xar ve Dilek'in yanına hevesle sıçrayan Efsunlu Kaşık bile, Firkete uçan bir kapının üstünde gitmeyi bir intihar girişimi değil de heyecan dolu bir fırsat olarak görecektürde biriymiş gibi, sabırsızlıkla ona bakıyormuş gibi görünüyordu.

Eyvah, bunu yapmak zorundayım. Bir KAŞIKTAN daha az kahramanca davranmam. Ama...

Ne yapıyorum ben???? diye düşündü Firkete, kapının üstüne, Dilek ve Xar'ın yanına güçlkle çıkarken. Xar'ın odasının kapısı zorlu bir hayat yaşadığı için bütün bir kapı bile değildi, her yanında çatlaklar ve yarıklar vardı. Xar anahtarı deliğe telaş içinde takıp sağa çevirdiğinde ve Firkete kapının üst kısmına tam zamanında tutunduğunda, Firkete, kendini rahatlatmak için, "Sihir bir arada tutuyor. Sihir bir arada tutuyor," diye tekrarlardı. Mide bulandırıcı bir yalpalamayla kapı havalandı ve var olmayan tavanın içinden geceye doğru yola koyuldu.

Firkete ilk beş dakika boyunca o kadar dehşet içindeydi ki gözlerini bile açmadı, sadece uçan kapının delice ani hareketleri nedeniyle düşmemeye, bayılmamaya ve kusmamaya yoğunlaştı. Ve nihayet gözlerini açtığına pişman oldu. Ormandaki ağaçların arasında delice zikzaklar çiziyorlardı, kapının çatlaklarından koşan karkedilerini ve uçan perilerin küçük parlak ışıltılarını görebiliyordu.

Firkete korkudan bir çılgılık kopardı.

Dilek'in gözleri yıldızlar gibiydi, bundan çok fazla keyif alıyordu. Xar ile beraber her sallanışta heyecandan çılgılık atıyorlardı.

Söylemek gerekir ki, Xar pervasız değilse, müthiş bir uçan kapı sürücüsüydü. Kapı bir aladoğan gibi salınarak uçarken, orman boyunca düzgün ilerlemesi için, Xar anahtarı delikte doğru bir akıcılık ve ustalıkla çeviriyordu.

“Yere çakılacağız. Yere çakılacağız,” diye sızlanıyordu Firkete.

“Yere ÇAKILMAYACAĞIZ,” dedi Dilek kabına sığmaz bir şekilde. “KUŞLAR gibi uçuyoruz! Ve sabah olmadan ulaşacağız, Sıkmazu’yu iyileştireceğiz, Öğütücü’yü serbest bırakacağız ve Xar’ı kötü Sihirden kurtaracağız.”

“Çakılacağız ve korkunç annen bizi korkunç zindanlarına girerken yakalarsa, başımız öyle bir belaya girecek ki düşünemiyorum bile,” dedi Firkete, beyaz dudaklarının ardındaki dişleri tir tir titriyordu.

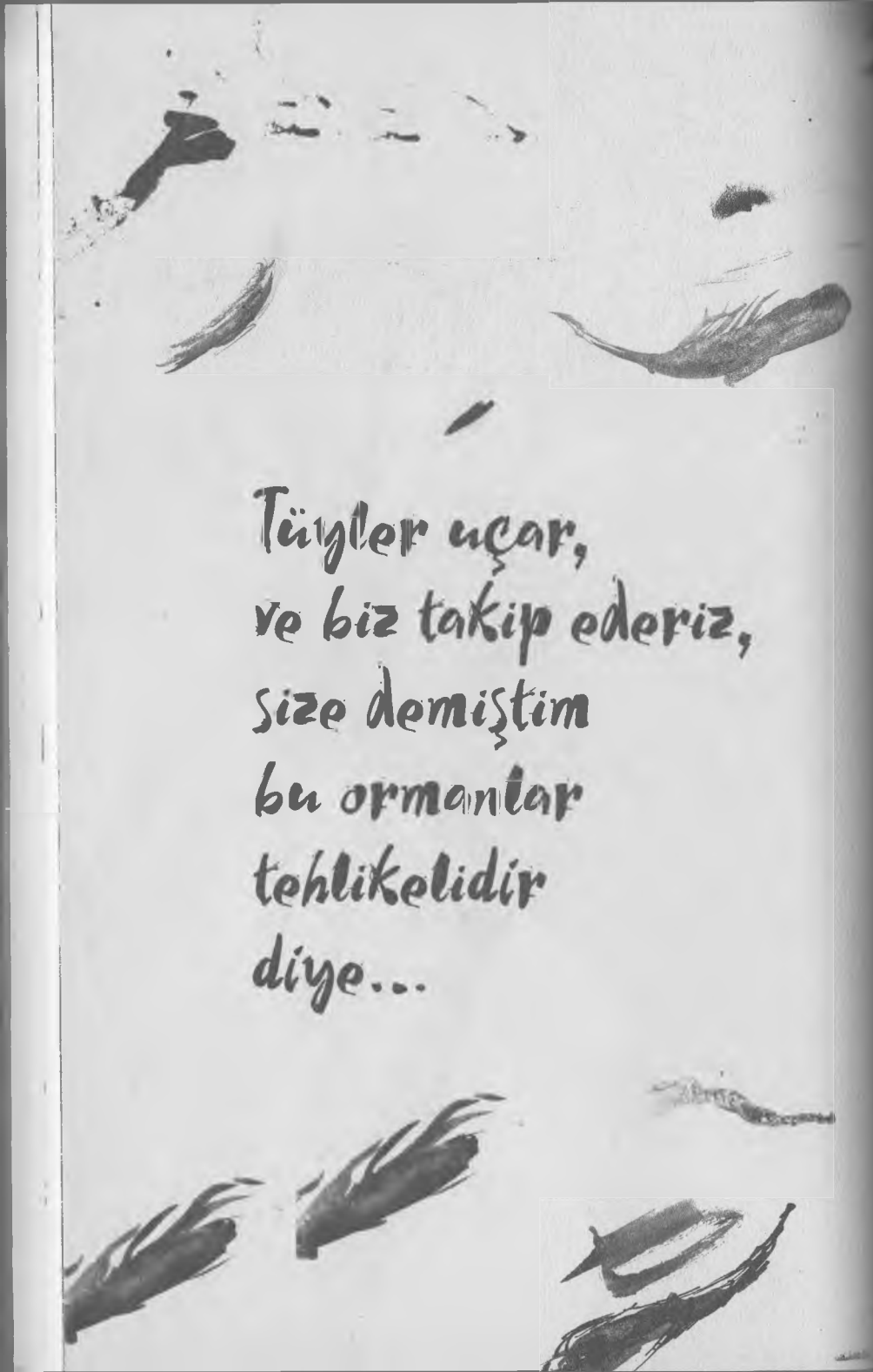
“O halde bunu düşünme,” diye öğütledi Dilek. “Belki bizi yakalayamaz Firkete. Hem DAHA çakılmadık, değil mi? Sadece rahatla ve tadını çıkar, her gün bir yerlere kapıyla uçarak gitmiyorsun. Akışa bırak.”

Uçan kapının üstünde, ağaçların içinden ihtişamla ve pervasızca yükseldikçe, gece rüzgârı saçlarını geriye uçuruyordu. Firkete, kendini serbest bırakır ve kapının hareketinin akışına teslim olursa, diğerleriyle birlikte sevinçle haykırabileceğini fark ettiğinde büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Firkete’nin babası, onu şimdi görebilse hayret ederdi (ve pek memnun olmazdı). Serüvenlerin olayı budur. Kendinizde olduğunu bilmediğiniz yönlerinizi açığa çıkarırlar.

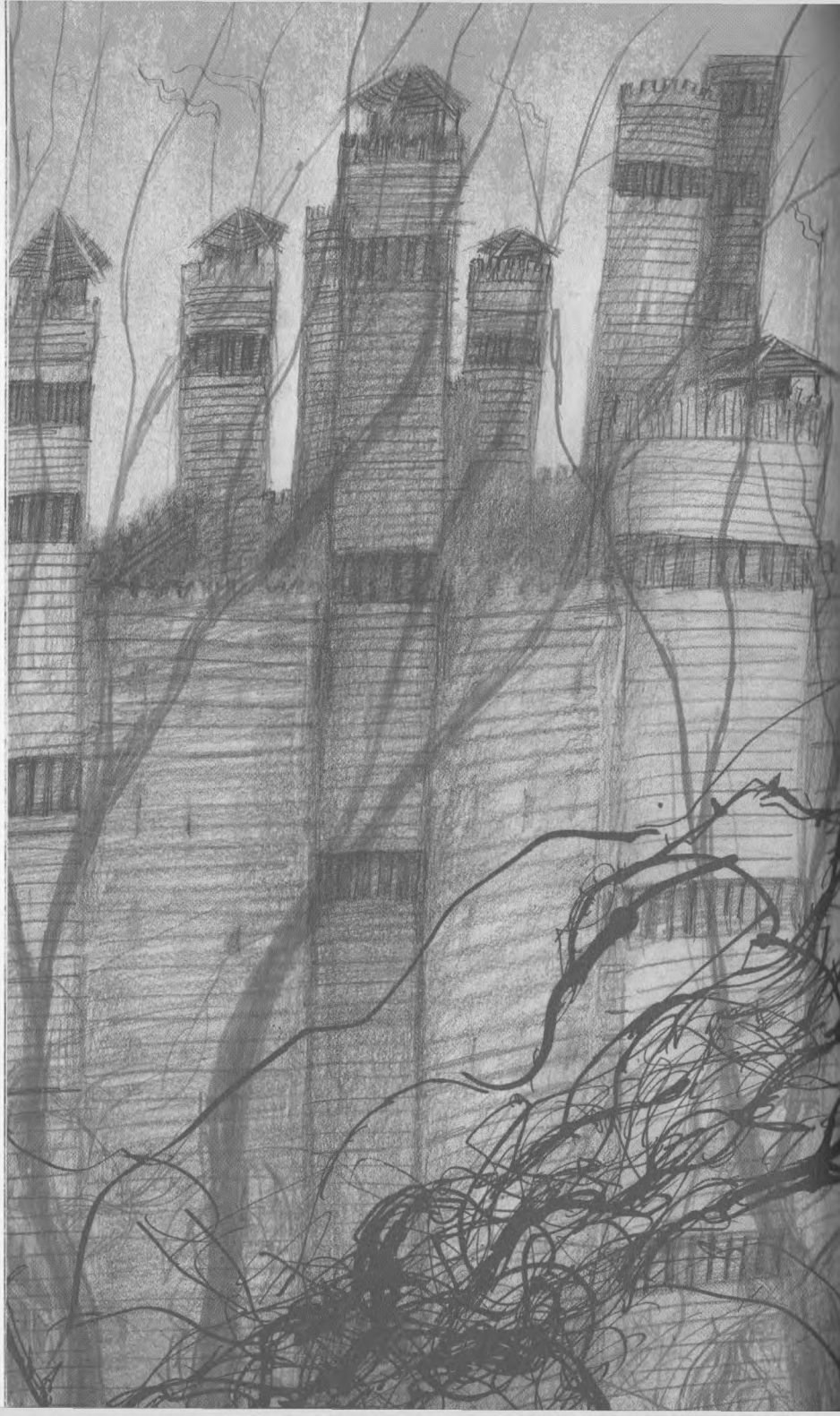

Tüyler uçar,
ve biz takip ederiz,
size demiştim
bu ormanlar
tehlikelidir
diye...

ikinci
Bölüm

Telafi
Etmek

12. Demir Savaşçı Kalesi

Xar, periler, karkedileri, Dilek ve Firkete demir Savaşçı kalesinin önündeki çalıların içine uzanmışlardı. Bir sorunları vardı.

Ağır silahlarla donatılmış, yedi hendeği ve on üç gözetleme kulesi olan bir Savaşçı kalesinden KAÇMAK yeterince zordur. Ama GİRMEK adeta imkânsızdır.

Ve bu, size eşlik eden Cadı-lekeli bir Büyücü, karkedileri ve perilerden oluşan bir grup varsa daha da zordur.

Mazgallı siperlerin üzerindeki gergince aşağı, yukarı, aşağı, yukarı volta atıp ormanı görmeye çalışan nöbetçileri görebiliyorlardı.

Uçan bir kapı epey dikkat çekeceği için onu ormanın karanlığında bıraktılar. Ardından Dilek onları en başta gizlice dışarı sıvıştığı girişin olduğu yere götürdü. Kapılar, avlanma birliklerinin gidiş ve dönüşleriyle sürekli açılıp kapanıyordu.

Xar, girişe görünmeden yaklaşabilmeleri için perilere kendilerini hava durumu büyüleri ve görünmezlik büyüleriyle gizlettirdi.

“Bu ancak kalenin içine girene kadar işe yarar. Fırfinanın Sssihri orada çalışmaz,” diye uyardı Fırtfina. “Çok fazla demir var.”

“Kimse endişelenmesin,” dedi Xar kendine güvene-

rek. “Sizin yediğiniz yemekler kadar benim kalelere sız-
mışlığım var.”

Karkedileri, periler, Xar, Firkete ve Dilek’in oluştur-
duğu bu küçük ekibin altgeçitin altında sıralanmaları
biraz zaman aldı.

Ve sonra plan güzel bir şekilde işledi. En azından baş-
langıçta.

Xar, Dilek, Firkete ve karkedileri Ariel ve Fırtına’nın
büyülerinin pelerini altında, kaleye görünmeden gizlice
sokuldular.

Ahırlara epey yaklaşmışlardı ki büyülerin etrafların-
daki muazzam miktarda demirden etkilenmeye başladı-
ğı açık bir hale geldi. Xar, ayaklarının ya-va-a-ş-ça görü-
nür hale gelmeye başladığını görünce korkmaya başladı.
Dilek ve Firkete’yse, her ne kadar Firkete, bir saniye için
hortlak gibi süzülen bir gövde olarak ters cisimleşse de
daha da görünürdüler.

*Ama sadece bir sonraki binaya kadar gidebilirlerse, diye dü-
şündü Xar panik içinde, belki orada gölgelerin içinde sakla-
nabilirlerdi...*

“Koşun!” diye fısıldadı. “Koşun!”

Çok geçti.

Nöbetçinin biri döndü ve Kraliçe Sychorax’ın ahırın-
nın ortasında zıplaya zıplaya ilerleyen karkedisinin git-
tikçe görünür hale gelen alt yarısını gördü.

“SİHİR!” diye kükredi nöbetçi.

Fark edilmişlerdi.

Dilek hemen oracıkta tamamen yeni bir plan yapmak zorundaydı.

“YARDIM EDİN!” diye bağırdı Dilek, artık tamamen görünürdü. “YARDIM EDİN! YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!!!! BURADA! BÜYÜCÜ SALDIRISI!”

Savaşçı muhafızları döndüler.

Sychorax'ın garip küçük kızı, etrafında gözü dönmüş uç karkedisi ve vızıldayan bir peri kümesi bulunan bir Büyücüyü işaret ediyordu.

“BÜYÜCÜ SALDIRISI!” diye bağırdı muhafızlar. “Alarmı çalın!”

Büyücüler Savaşçılara, pek bariz nedenlerden dolayı pek sık saldırmazlardı.

Ama Savaşçılar, yine de her türden saldırı için her zaman hazırlardı.

O kadar hazırlardı ki bunu biraz aşırı bulabilirdiniz.

Her yerden tangırdayan zırhların ve şıkırdayan kılıçların ve harekete geçen Kraliçe Sychorax'ın demir zırhlar içindeki askerlerinin adımlarının kulakları sağır eden sesleri geliyordu.

“SALDIRI ÜÇÜNCÜ BÖLGEDE! DESTEK EKİP GEREKİYOR!” diye haykırdı, kılıçları ve mızraklarıyla onların etrafını saran muhafızlar. “PERİYAKALAYICILAR GELSİN! KARKEDİSİAVCILARI HAZIR OL-SUN! DURUMU SİHİR POLİSİNE BİLDİRİN!”

Bağrıışmaların şiddeti gitgide arttı ve Hanedan Muhafızı Savaşçılar her yönden ahıra akın ettiler.

Yeşilsakallı Yeşildişli goblinin şaşkı gözleri aşkına, diye düşündü Xar. Onlardan yığınla var. DÜNYADA bu kadar çok Savaşçı olabileceğini asla düşünmemiştim.

“Kralkedi! Gecegöz! Sakın kıpırdayım demeyin!” dedi Xar çabucak. Karkedilerinin düşmanın üzerine atılmaya can attığını biliyor ve Savaşçıların gözlerindeki bakıştan, karkedileri tek bir sıçrayışta bulunursa, onları anında öldüreceklerini görebiliyordu.

Xar Efsunlu Kılıç’ı çıkarmak için elini beline götürdü...

Ama kılıç orada değildi.

Kafasını kaldırdı. Dilek şimdi ondan dokuz metre kadar uzaktaydı ve iri bir Savaşçının kolları tarafından çevrelenmişti.

“Prenses emniyet altına alındı!” diye haykırdı Savaşçı. Dilek’in suçlu gözlerine attığı tek bir bakış, Xar’a bilmesi gereken her şeyi söylemişti.

Xar çok öfkelenmişti.

İhanet! Hainlik!

Dilek kılıcı ondan yürütmüştü.

Xar bir düşmana güvenmenin tuzağına düşmüştü ve gevşeyip Dilek’in onun tarafında olduğunu düşünerek gardını indirdiğinde, Dilek onun bakmadığı bir anda kılıcı çalacak cüreti kendisinde bulmuştu.

(Xar, elbette, rahatlıkla, daha birkaç saat öncesinde tam olarak aynı şeyi yaptığını unutmuştu.)

Büyücüler lanet okumada çok iyidirler.

Bunu düşmana saldırmanın bir aracı olarak kullanan Droid'lardan öğrenmişlerdi.

O yüzden Xar lanet okudu, uzun ve sesli bir şekilde.

“Seni dönecek, bodur, HIRSİZ Savaşçı!” diye bağırdı Xar. “Babam sizler konusunda haklıydı! HAINSİNİZ, YALANCISİNİZ ve sen Dilek, sen de en az itici, Sihirden nefret eden, katil, şeytan annen kadar AŞAĞILIKSIN!”

“Kraliçe’yi aşağıladı ve silahına sarılacak!” diye bağırdı Baş Muhafız. “Okçular! Onu ortadan kaldırın!”

Savaşçı saflarının gerisindeki okçular yaylarını, muhtemelen bir hassasiyetle aynı anda kaldırdılar. O kadar iyi eğitilmişlerdi ki, onların zamanlamasına hayranlık duymak büyük bir keyif olurdu, tabii sizi öldürmek üzere olmasalar.

Dilek, onu taşıyan Savaşçı’nın kolları arasından, “HAYIR!” diye bağırdı. “SİLAHI YOK! HERHANGİ BİRİNİ ÖLDÜRMEYE KALKARSANIZ ANNEME SÖYLERİM!”

Savaşçılar, silahsız bir Büyücü’yü öldürmeyecek kişiler değillerdi. Hatta Sychorax bakmazken, çok kereler yapmışlıkları da vardı. Ama, hepsi kraliçelerinden öyle çekiniyorlardı ki okçuların kolları, istemeye istemeye hayal kırıklığına uğrayarak tereddütte kaldı ama oklarını serbest bırakmadılar. Yaylarını indirdiler.

“HEDEFLERİ ETKİSİZ HALE GETİRİN!” diye bağırdı Baş Muhafız. “AYAKLANMAYI BASTIRIN!”

PERİYAKALAYICILARI ÇALIŞTIRIN! VE ONU YAPTIKTAN SONRA...”

Baş Muhafız iç çekti. “Birisi gidip majestelerini bilgilendirse iyi olacak.”

Baş Muhafız’ın yardımcısı bir adım öne çıktı. “Eee... Yapmak zorunda mıyız?”

“Tabii ki yapmak zorundayız!” diye bağırdı Baş Muhafız. “Hatta emirlerimi sorgulama küstahlığında bulunduğun için ona gidip haber verecek şanslı kişi olarak seni seçiyorum!”

Fiyyuuuvvvvvvvv!!!

Periyakalayıcı Savaşçılar uçlarını küçük demir ağırlıklar yerleştirilmiş ağırları, yaylarıyla perilere doğru ateşlediler.

Ormanın açıklığında, periler oklar kadar çevik bir şekilde uçabilir, öyle ele avuca sığmaz bir çabuklukla kaçışıp şaşırtabilirler ki sadece bir enerji ve ışık lekesiymiş gibi görünürler.

Ama burada, etraflarını çevreleyen demir, uçma becerilerini uyuşturmuştu. Delice feryat ederek, yavaşça ve şaşkınlıkla korkunç demirden uzaklaşıp kaçmaya çalışırken yere düşüp ağırlara yakalandılar, zavallı küçük şeyler, oltadaki balık gibi çırpınıp nefes almaya çalışıyorlardı.

Facia başlar başlamaz Dilek’in cebine saklanan küçük tüperi, Şaşarı, hariç hepsi yakalanmıştı.

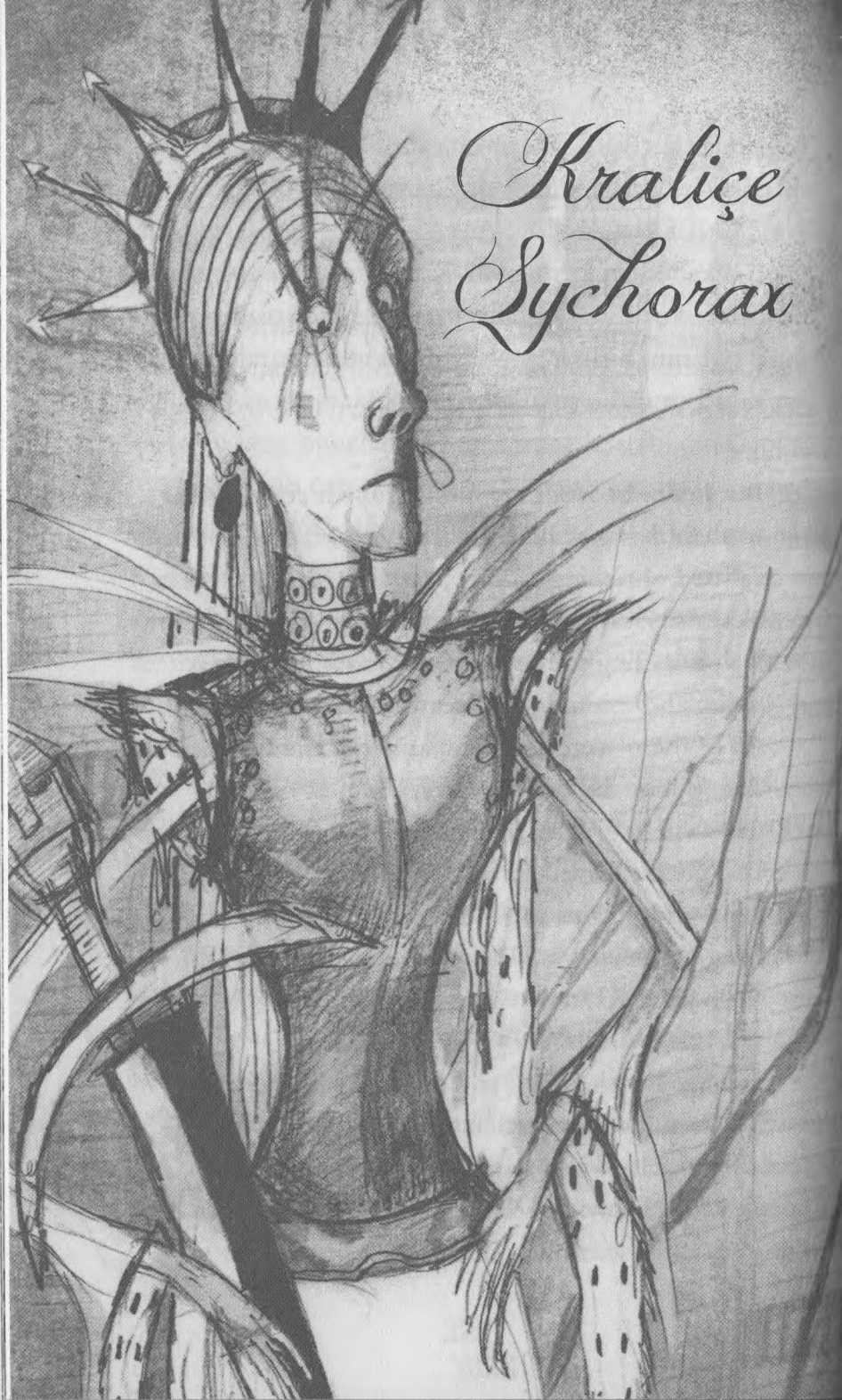
Muhafızlar ileri atıldılar ve Xar’ı zincilerle öyle sıkı

bağladılar ki çocuk sadece kafasını hareket ettirebiliyordu. Karkedileri ve kurtlar da zincirlere vuruldular.

“TENEKE İÇİNDE SALAKLAR!” diye gürledi Xar, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Kısa süre sonra ahıra gelip zincirlere vurulmuş, sadece kafası dışarıda olan bir Büyücü oğlanını birliklerine söverken bulduğunda Sychorax onu tam da bu şekilde görmüştü.

*Kralice
Sychorax*

13. Kraliçe'nin Sırgusu

Kralliçe Sychorax'ın girişıyle Savaşçılar başlarını öyle eğdiler ki, neredeyse alınları yere değecekti. Sychorax korkutucuydu.

Fakat öte yandan çok büyük bir kraliçeydi ve Dilek'in de dediğı gibi belki de büyük kraliçelerin korkutucu olması GEREKİYORDU.

Bir kadının işgalci demir Savaşçılar Kabilesi'ni yönetmek için fazla zayıf olduğunu söyleyenler vardı ama onlar bunu, Kraliçe Sychorax duymasın diye çok ama çok sessizce yapıyorlardı.

Gerçekten hoş bir kadındı, tabii "hoş"u güzel anlamında kullanıyorsanız.

Altın çağlayan gibi saçları, mum gibi ince vücudu, çoğı kastan oluşan bir seksen boyuyla, bir Savaşçı kraliçesi olmak ve havalı bir giriş yapmak istiyorsanız işinize yarayacak her şey sahipti.

Karakterinin hoş olup olmadığı ise tamamen başka bir konu, bunu görmek için beklememiz gerekecek.

Kraliçe tek kulağından sarkan tek bir siyah inci hariç bembeyaz giyinmişti.

Kraliçe Sychorax çok ama çok uysal, engereğın ısırığı kadar yumuşak bir sesle konuşurdu. Hoş Kraliçe Sychorax, herkes dinlemeye meyilli olduğundan, yüksek sesle

konusmak zorunda değildi, yerleri süpüren bir pelerin gibi onu gittiği her yerde takip eden yılgın sessizlikte iğne atsanız düştüğünü duyabilirdiniz.

Xar bile bir an için lanet okumayı kesti.

“Evet,” dedi Kraliçe Sychorax. Sakin kibar sesi, buz saçağının saplanması kadar tatlı bir saflığa sahipti. “Beni gün ağarmadan böyle kabaca uyandıran şu Büyücü saldırısı da nerede?”

Kanı donmuş Baş Muhafız, bir adım öne çıkarak zırhlı eliyle Xar’ı, perileri ve karkedilerini işaret etti.

“Saldırıyı kontrol altına aldık Majesteleri,” dedi Baş Muhafız.

“Eveet,” dedi Kraliçe Sychorax, Büyücü saldırısını inceleyerek. “Bu, kraliçeyi sabahın bu kadar erken bir saatinde uyandırmayı gerektirecek kadar büyük bir saldırı sayılmaz, değil mi? Ben Savaşçı dünyasının en iyi Savaşçı nöbetçilerine sahip olduğumu düşünüyordum ama küçük bir Büyücü oğlanı kaleme gizlice girebiliyor.”

“BÜYÜCÜ SALDIRISININ OLMASINA MAHAL VEREN NÖBETÇİLER BİR ADIM ÖNE ÇIKSINLAR!” diye gürledi Baş Muhafız.

Nöbetçiler uygun adımla öne çıktılar.

“Bu nöbetçiler 308 numaralı zindana kapatılacaklar ve olay anında yetkili subay sen olduğun için, Baş Muhafız, seni de sorumlu tutuyorum, kendini de içeri kilitleyip anahtarı parmaklıkların dışına koyabilirsin,” dedi Kraliçe Sychorax. “Bu kalede ihmale tahammülüm yok.”

“Emredersiniz, Majesteleri,” dedi Baş Muhafız eğilerek ve nöbetçilerle beraber, kendilerini 308 numaralı zindana kilitlemek üzere uygun adım yürüdüler.

“Büyücü’yü ve Sihirli eşlikçilerini ilk başta kim yakaladı?”

“Kızınız,” dedi başka bir muhafız, Dilek’i işaret ederek.

Kraliçe Sychorax’ın bir kaşı kalktı.

“Gerçekten mi?” dedi Kraliçe Sychorax şaşırarak. “Ne kadar... Alışılmadık biçimde Savaşçı bir hareket.”

Sonra da, “Mahkûmu çözün,” dedi.

“Ama Majesteleri, bu akıllıca mı?” dedi Baş Muhafız Yardımcısı. “Ne de olsa, o bir Büyücü...”

Kraliçe Sychorax ona bir bakış attı.

Yardımcı, Xar’ın zincirlerini çözdü.

Savaşçılar ve kalenin olay yerine gelmiş sakinleri, Büyücüler aşırı derecede tehlikeli olarak bilindiği için bir adım geri attılar.

Kraliçe Sychorax, ilk defa gördüğü alışılmadık bir böcek türüymüş gibi Xar’ın etrafında süzülerek onu ince-liyordu.

“Kimsin ve kalemde ne yapıyorsun?”

“Ben Xar, Büyük Kral Efsuncu Encanzo’nun oğlu,” dedi Xar gururla. “Ve orman BİZ BÜYÜCÜLERE ait, siz aptal, Sihirsiz, zalim işgalcilere değil!”

Kraliçe Sychorax iç çekti. “Bu zavallı Büyücülerin cehaleti,” dedi. “Biz medeniyetiz. Biz gelişimiz. Bize

bak. Silahlarımıza, kıyafetlerimize, duvar kâğıtlarımıza, mobilyalarımıza bak. Kıyasladığımızda, siz Büyücülerin hayvanlardan çok da farkınız yok.”

Kale, gerçekten de göz kamaştırıcı bir şekilde donatılmıştı ve Kraliçe Sychorax tertiplilik konusunda takıntılı olduğu için her bir zırh ve kılıç parçası gümüş gibi ışıldayana kadar parlatılmıştı. Her ne kadar ömürlerini doldursalar da ana salonda sarkan dev kafalarının sakalları günlük olarak taranıyordu. Tüm bunların etkisi çarpıcıydı ve Xar Savaşçıların silahlarından, kıyafetlerinin gösterişliliğinden ve kalelerinden için için etkilenmişti.

Bu onu bir an için duraksattı.

“Savaşçı eşyaları tehlikelidir,” diye uyardı Caliburn. “İnsanı baştan çıkarır.”

“Neden bu Savaşçı ıvır zıvırlarına ihtiyacınız var ki?” diye tısladı Ariel. “Altında dans edecek ayınız, bir ezgi çalacak kemanınız varken? Özgürlüğünüze, konargöçer ruhlarınıza değer mi?”

“Aynen öyle!” diye bağırdı Xar. “Siz Savaşçılar buraya geldiniz ve ormanımızı çaldınız. Bir gün büyüyüp kabilemin lideri olduğumda, söz veriyorum ki HEPİNİZİ ÖLDÜRECEĞİM!”

Kraliçe Sychorax ona dikkatle baktı. “Bitti mi?” dedi. “Bu ilginç. Asla büyümemeni sağlayabilirim, değil mi? Ya da Encanzo oğlunun geri dönmesi için bedel ödeme-ye razı olur. Ya da onun iyi haline karşılık seni burada tutabiliriz.”

Xar, Kraliçe'nin gözünün içine dik dik baktı.

Xar kolay kolay korkacak biri değildi.

"Sen, gördüğüm acımasız Savaşçı kraliçelerinin en YUMUŞAĞISIN," dedi Xar.

Sychorax irkildi.

Tüm avlu derin bir bekleyişe girdi.

Kraliçe Sychorax'ın gözleri kıymıklar gibi sipsivri oldu.

"Ne dedin sen?"

"Ormanı yok eden canavar!" diye bağırdı Xar. "Rogrenefesin dişlerinin arasında Uyuz-perisi'nin pirelerinden daha küçük toz parçalarına ayrılсын!"

"Kibar ol Xar!" dedi Caliburn acılı bir şekilde.

"Şeytan bacaklı! Sivri kulaklı! Ayı kıcı saçlı! Sivri patates burunlu!"

Xar lanet okumaya başladı mı, buna gerçekten kalbini ve ruhunu koyardı. Çapulcu tarafından aşağılandığı ve babası tarafından paylandığı zor bir gün olmuştu. Tüm korkusunu ve sinirini, Savaşçıların Kraliçesi Sychorax'a karşı uzun, süslü bir lanete koymuştu.

"Ah Xar," diye inledi Caliburn, kanatlarını gözlerinin üzerine kapatarak. "Bu sefer gerçekten kendini öldürtmeye çalışıyorsun."

"İstedğin kadar lanet okuyabilirsin, Encanzo'nun oğlu Xar," diye fısıldadı Kraliçe Sychorax, gözleri çakmaktaşıdan oklar gibiydi. "Ama bu sana istediğini vermez. Bu arada istediğin şey nedir?"

Xar bir anda ne istediğini hatırladı.

Sıkmazu'yu kurtarmak istiyordu.

Lanet okumayı kesti, nefes nefese kalmıştı.

“Perimi ve elimi, olabildiğince çabuk bir şekilde, Sihri Ortadan Kaldıran Taş’a koymanızı talep ediyorum!” dedi Xar.

Sychorax ona şaşkınlıkla baktı.

O korkunç taşla götürülmemek için rica eden, yalvaran, yakaran, istirham eden esirlere alışkındı, *Lütfen, lütfen, lütfen, Kraliçe Sychorax, ne isterseniz yaparsınız ama lütfen bizi Sihri Ortadan Kaldıran Taş’a götürmeyin.*

Ona hakaret ederken, aynı zamanda derhal oraya götürülmeyi talep eden esirlere alışkın değildi.

Bu Büyücü düzenbazlık peşinde olabilirdi.

Ama Sychorax düzenbazlığa alışıkta.

Kendisi de düzenbazdı.

“Beni taşla götürün!” dedi Xar. “Aptal, hantal Savaşçıların, o demirden salak kıyafetleri içinde ne kadar hızlı hareket edebiliyorlarsa o kadar çabuk. Bu acil bir durum!”

Ardından göğüs cebine uzandı, Sıkmazu'yu çıkardığında eleri titriyordu.

Ah bu korkunç bir şeydi. Kalbinde bir sarsıntıyla, Xar, Sıkmazu'nun hiç olmadığı kadar kötü gördüğünü gördü. Rengi zümrüt yeşiline dönmüş, her yanı gripmiş gibi zangır zangır titriyor, bilinci bir gelip bir gidiyordu, bir an kaskatı kesilip sonra ateşten acılar için-

de kıvranıyordu. Bir saniye için tüyperinin donuk, şaşkın gözleri nerede olduğunu biliyormuş gibi sabitlendi ve ateşli, titrek kollarını Xar'a ve diğer Büyük İnsanlara yakarırcasına kaldırdı. "Yardım edin," diye fısıldadı Sıkmazu. "Yardım edin..."

Xar, Kraliçe Sychorax'a döndü.

"Perimi kurtarmak istiyorum," dedi çaresizce.

Kraliçe Sychorax, Sıkmazu'ya baktı.

"Perine," dedi Kraliçe Sychorax gaddarca, "ne oldu?"

"Üstüne Cadı-kanı geldi," dedi Xar.

Savaşçı askerleri ve vatandaşlarının dehşetle nefesleri kesildi ve Büyücü oğlanından iyice uzaklaştılar.

Kraliçe Sychorax, çok büyük bir Savaşçı kraliçesiydi, bu nedenle asla korktuğunu göstermezdi. Ama yüzü elmas katılığına döndü.

"Bir Cadı, diyorsun?" dedi Kraliçe Sychorax.

"Ama Cadıların nesli tükendi," dedi Baş Muhafız Yardımcısı.

“Yalancı!” diye bağırdı kalabalıktan bir Savaşçı. “Tüm Büyücüler yalancıdır!”

“Ölü Cadı’yı bizzat kendim gördüm,” dedi Xar. “Kesinlikle bir Cadıydı. Ve bana bunu verdi.”

Xar, ortasındaki yeşil lekeyi göstermek için avucunu açtı.

Kalabalık, biraz daha geri çekilerek, “Cadı-lekesi!” diye bağırdı.

“Korkaklar!” diye parladı Kraliçe Sychorax. “Efsaneye göre, Cadı kanı ancak KANINLA karıştığı takdirde tehlikeli hale gelir! Bana o elini göster, çocuk!”

Xar tekrar elini gösterdi.

Kraliçe Sychorax yeşil ize baktı. Sıkmažu’yu da, sarılı bulunduğı küçük bez parçasını Xar’ın ellerinden alarak, her açıdan iyice inceledi.

Ve sonra kalabalığa döndü.

“Şüphelendiğim gibi,” dedi Kraliçe Sychorax, zehirlenmiş zavallı periyi herkes görebilsin diye kaldırarak, sesini çınlayan bir sertliğe yükseltmişti. “CADILARIN NESLİ TÜKENMEMİŞ VE ORMANA GERİ DÖNMÜŞLER!”

Kalabalık dehşetle irkildi.

“BİZİ YAPTIĞIM ŞEKİLDE SİLAHLANDIRMAK KONUSUNDA HAKLIYDIM!” diye bağırdı Sychorax. “Nöbetçilerimizi arttırmak ve gözetleme kulelerimize takviye yapmak konusunda.” Sonra Xar’a döndü. “Şimdi neden bu kadar acil bir şekilde Sihri Ortadan

Kaldıran Taş'a gitmek istediğini anlıyorum, Encan-zo'nun oğlu Xar. Bu, dediğin gibi acil bir durum. Perinin önümüzdeki yirmi dört saat içerisinde taşa dokunmaz ve içindeki Cadı Sihri çıkmazsa, öyle tahmin ediyorum ki ölecek."

Sychorax uyanık birisiydi ve bu sözleri sarfettiğinde Xar'ın gözlerinde oluşan yaşları ve elindeki titremeyi şüphesiz fark etti.

"Hayır," diye fısıldadı Xar, "hayır, ölemez! Ölmeyecek! Ölmemeli! Ölmesine izin vermeyeceğim! Merak etme, Sıkmazu, bana güven, buna izin vermeyeceğim." Sıkmazu, Kraliçe'nin ellerinde korkudan sinip titriyor, bu sözleri duydukça onun müshahasız, merhametsiz görüntüsüne bakıp inilti koparıyordu.

Sychorax, sıcakkanlı bir şekilde iç çekti. "Bir Savaşçı kraliçesi güçlü olduğu kadar merhametli olmalıdır," dedi. "Bu yüzden seni ve perini taşa götüreceğim ve ikinizin de iyiliği için umarım çok geç olmaz."

Sychorax, Sıkmazu'yu sarmalayan bezi, Cadı-kanı'yla zehirlenmiş bir peri tutmak istemediği için onu bir kol uzaklığında titreyerek tutan yardımcısına verdi.

"Ama seni oraya götürmeden önce," dedi Sychorax tatlı bir şekilde, "sormak istediğim birkaç soru var."

"Eyvah," diye fısıldadı Caliburn. "Dikkatli ol. Kraliçe'nin sorgusuna karşı çok dikkatli ol Xar."

"Ölü bir Cadı gördüğünden bahsettin," dedi Kraliçe Sychorax. "Bu aşırı derecede ilgimi çekiyor, çünkü ef-

saneye göre Cadılar'ı öldürmek zordur. Bu Cadı'yı kim öldürdü? Ve neyle öldürdü?"

Bir sessizlik oldu.

Kraliçe Sychorax'dan bir miktar uzakta duran Dilek, Xar'ın dikkatini çekmek için kollarını delice sallıyor ve ona üzüntüyle dik dik bakıyordu.

Xar, Efsunlu Kılıç'ın kabzasının, Dilek'in pelerinin altından çıktığını görebiliyordu.

Ve Dilek dudaklarıyla şuna benzer bir şeyler söylüyor gibi görünüyordu: "Senin tarafındayım..."

Ama gerçekten onun tarafında mıydı? Yoksa değil miydi? Xar bilmiyordu.

Ama tam o anda Xar, belki de Dilek'in, dönek düzenbaz hain bir Savaşçı olduğu için değil de, kılıcın yakalanmasını Xar kadar istemediği için kılıcı çalmış olabileceğinin farkına vardı.

"Bu Cadı'yı ben öldürdüm," dedi Xar en sonunda. "Bir ok ve yayla."

"Gerçekten mi?" dedi Kraliçe Sychorax, tek kaşını kaldırarak. "Tamamen rastlantısal bir biçimde, daha dün, zindanlarımda duran büyük antika bir Cadı-öldüren kılıcı kaybettim de. Bir anda yok oldu, PUF! Ve Kraliyet Hanedan Muhafızları o zamanda beri kalenin altını üstüne getiriyorlar. O kılıç hakkında bir bilgin var mı, Encanzo'nun oğlu Xar?"

"Hayır," dedi Xar.

“Büyük, antika bir kılıç. Üzerinde, ‘Bir zamanlar Cadılar vardı... Ama ben onları öldürdüm’ yazıyor.”

“Hayatım boyunca öyle bir kılıç görmedim,” dedi Xar.

“Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” dedi Sychorax, güvensiz bir şekilde.

“Hayır,” dedi Xar. “Hiç görmediğim bir şeyin yerini nasıl bilebilirim?”

“Yalan söylüyorsun!” dedi Sychorax, engerek kadar hızlıca.

“Yalan söylemiyorum!” diye itiraz etti Xar.

“Maalesef söylüyorsun,” dedi Kraliçe Sychorax.

Kraliçe Sychorax’ın uyanık birisi olduğunu söylemiştim.

Keskin, çakmak çakmak gözleri, Xar’ın ceplerinin birinden dışarı uzanan bir şeyi –yarım dolu bir “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirini– saptamıştı.

“Yalan söylediğini biliyorum,” dedi Kraliçe Sychorax, “çünkü şu şey sizin, kişi yalan söylediğinde renk değiştiren, garip Büyücü ilaçlarınızdan biri.”

Kraliçe, şişeyi işaret etti, içindeki sıvı, ona dokunan kişinin yalan söylediğini işaret eden renk olan en koyu renk çivit mavisine dönmüştü.

Tüh! diye düşündü Xar. Bu kadın da babam kadar kötü... Bu, bugün şu lanet aşk iksiriyle ikinci yakalanışım. Yanımda doğruluk ilacı taşımamam gerektiğini gerçekten unutmamam lazım, bana engel oluyor.

Ama bir Savaşçı kraliçesi “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirini ve ne işe yaradığını nereden bilebilirdi?

“Düşmanını araştır,” dedi Kraliçe Sychorax, Xar sesli düşünmüş gibi. “Düşmanını çok dikkatlice araştırman aşırı derecede önemli. Siz Büyücüler, lanetleriniz, şifalı otlarınız, bela açan zehirleriniz hakkında çok şey biliyorum ve bu bilgiler sık sık çok işime yarıyor.”

Kraliçe Sychorax uzanıp Xar’ın cebinden “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirinin şişesini aldı ve sallayarak, düşünceli bir şekilde sıvının tekrar pastel kırmızıya dönüşünü izledi. “Ve bana YALAN söylediğin gerçeği, kılıcımı gördüğünü, nerede olduğunu bildiğini ve isteseydin, şu an bulunduğu yeri bana söylebileceğini gösteriyor. Büyücü’yü arayın!”

Savaşçılar, Cadı-lekesi olan bir Büyücünün yakınına gitmeyi gerçekten istemediklerinden ama Kraliçe Sychorax’tan emirlerine karşı gelemeyecek kadar korktuklarından, epey gönülsüzce Xar’ı aradılar.

Xar’ın ceplerinde çok sayıda ilginç şey buldular. Her türden lanetler, büyüler, iksirler ve otlar.

Ama kılıç yoktu.

“Hmm,” dedi Kraliçe Sychorax. “Onu ne yaptığını merak ediyorum. Kılıcım nerede, Encanzo’nun oğlu Xar?”

“Cevap vermeyi reddediyorum!” dedi Xar kollarını kavuşturarak.

“Peki o halde,” dedi Kraliçe Sychorax sakince. “Se-

ninle bir anlaşma yapacağım. Seni fidye olarak tutma NİYETİNDEYDİM. Babana bir mesaj gönderecek, küçük, kaba, hırsız oğlunu bir daha canlı görmek istiyorsa, teslim olması gerektiğini SÖYLEYECEKTİM. Büyük Büyücü Encanzo'nun Sihrini almak, Büyücülere toparlanması zor bir darbe indirmemi sağlardı.”

Xar dehşetle irkildi.

“Ama...” diye derin düşüncelere daldı Kraliçe Sychorax, “Cadılar ormana geri döndülerse, o Cadı-öldüren kılıca gerçekten ihtiyacım olacak.”

“Yani,” dedi Kraliçe Sychorax, coşkuyla, “Çok makul olacağım. Kılıcımı geri ver, ben de seni ve perini Sihri Ortadan Kaldıran Taş’a götüreyim ve seni babana karşı fidye olarak kullanmak üzere tutmayayım. Seni, perini ve hayvanlarını serbest bırakayım. Bu teklife ne dersin?”

“Söz veriyor musun?” dedi Xar.

“Elbette söz veriyorum!” diye çıkıştı Kraliçe Sychorax. “Kraliçe'nin lafından şüphe mi ediyorsun?”

Cezbedici bir teklifti.

Xar değerlendirdi.

Kapana kısılmıştı. Onu tutan bu kadar çok Savaşçının üstesinden gelemezdi ve bu en azından Sıkmazu'yu kurtaracaktı ve...

Ve sonra tekrar Dilek'in yüzünü gördü.

Dilek, Kraliçe Sychorax'ın ellerindeki “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirine doğru ıstırap dolu göz hareketleri yapıyordu.

Sıvı o kadar çivit mavisine dönmüştü ki neredeyse simsiyahtı.

“Yalan söylüyorsun!” dedi Xar, “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirini işaret ederek. “Yalan söylüyorsun ve ben teklifini reddediyorum.”

Kraliçe Sychorax bir an şaşırdı ve şişeye baktı. “Ah,” dedi gülererek, “ne kadar dikkatsizim! Ve sen de ne kadar zekisin Encanzo’nun oğlu Xar. Zeki düşmanı severim, beni tetikte tutar.”

“Çok haklısın, yalan söylüyorum,” diye itiraf etti Kraliçe Sychorax. “Ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle, seni Sihri Ortadan Kaldıran Taş’a götürdükten sonra, fide için tutmak niyetindeyim.”

Dilek öyle dehşete düşmüştü ki araya girmekten kendini alamadı. “Ama... Kural 13! Bir Savaşçı asla yalan söylemez!”

Kraliçe Sychorax, Dilek bir sümüklüböcekmiş gibi kıza baktı.

“Kural 13’e Düzenleme: Bir kraliçe kuralı çiğneyebilir,” dedi Kraliçe Sychorax, “toplumun menfaati söz konusuysa.”

Peki o halde, diye düşündü Dilek, kuralın olmasının anlamı ne?

Ama bu düşünceyi kendisine sakladı.

Kraliçe Sychorax “Aşk Asla Yalan Söylemez” iksirini Xar’ın cebine geri koydu.

“Çok itaatsiz bir oğlansın ve belli ki sana yeterince

sert muammele edilmemiş,” dedi Kraliçe Sychorax. “Ama bence benim yeterince katı olduğumu öğreneceksin. Bir derse ihtiyacın var, Encanzo’nun oğlu Xar ve hapishaneler bunun için vardır.”

Xar iç çekti.

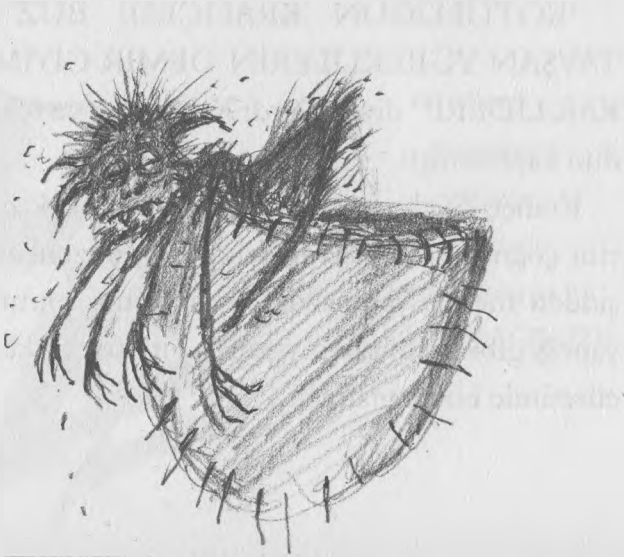
Niye herkes ona bir ders vermeye çalışıyordu ki? Palvator, babası, Caliburn ve şimdi bu berbat kraliçe.

Bu çok yıpratıcıydı.

“Seni hapse kapatacağım,” dedi Kraliçe Sychorax. “Ve perini taşa götürmeyeceğim,” diye devam etti katı bir sesle, “ta ki sen bana kılıcın nerede olduğunu söyleyene KADAR. Periyi oğlana geri verin!”

Yardımcı, rahatlayarak, Sıkmazu’yu Xar’a geri verdi.

“Bana kılıcın nerede olduğunu söylemezsen, perisinin gözlerinin önünde ölümünü izlemek zorunda kalırsın,” dedi Kraliçe Sychorax. “Bana söyler söylemez, seni ve perini taşa götüreceğim. Ve sonra seni fidye için tutacağım. Baban, senin gibi kaba, itaatsiz bir çocuğu se-

vecek kadar zayıfsa buraya gelecek ve ben onun da Sih-rini alacağım.”

Sonra Xar’a gülümsedi. Bu güzel bir gülümsemeydi. Kraliçe ne zaman Dilek’e gülümsese, ki bu pek sık ol-mazdı, Dilek’in tüm dünyası gün ışığıyla aydınlanırdı. Ama Xar bundan pek zevk almadı.

“Her ne olursa olsun, sen, baban ve perilerin Sihri-nizi zaten kaybedeceksiniz,” dedi Kraliçe Sychorax, sesi zehirli bir ok kadar nazik ve yumuşaktı. “Ama bana kılı-cın yerini söylersen en azından perinin hayatını kurtar-mış olursun.”

Kraliçe, “Perini seviyorsun, değil mi?” diye devam etti. “Sevgi daima zayıflıktır. Bu nedenle doğru seçimi yapacağını biliyorum.”

Xar köşeye sıkışmıştı. Ne yapabiliirdi? Her şey elin-den kayıyordu. Sıkmazu ölebilirdi ve bu tamamıyla Xar’ın suçuydu. Babası Sihrini yitirebilirdi ve bu tama-mıyla Xar’ın suçuydu.

“KÖTÜLÜĞÜN KRALİÇESİ! BUZ KALPLİ! TAVŞAN YÜREKLİLERİN DEMİR GİYİMLİ KOR-KAK LİDERİ!” diye bağırdı Xar, korku ve öfkeden ken-dini kaybetmişti.

Kraliçe Sychorax rahatsızlık duyarak kızardı. Sini-rini çoğu şey bozmazdı; tehditleri, düzenbazlığı, hatta şiddeti mesele yapmazdı. Ancak kimse onunla, Xar’ın yaptığı gibi büsbütün saygısızca bir küstahlıkla konuşma cüretinde bulunmamıştı.

Savaşçılar, ormandaki en acımasız hükümdarın düpedüz insafına kalmış ama tamamen kendini koyvermişlikle ona hakaretler savuran bu küçük Büyücü'nün cesareti karşısında içten içe hayranlık duydular.

"Bu nezaketsiz, küçük Büyücü'yü, perilerini ve hayvanlarını 445 numaralı hücreye kapatın!" dedi Kraliçe Sychorax sertçe.

Xar cesur ve öfkeliymiş gibi davranıyordu ama içten içe tamamen çaresizlik ve ümitsizlik hissediyordu.

Xar dövüştü, ısırıldı, boğuştu ama sayı bakımından ümitsiz bir şekilde yetersizdi. Muhafızlar Xar'ı, karke-dilerini ve perileri sürüklerken, Xar hâlâ Kraliçe Sychorax'a avazı çıktığı kadar lanet okumaktaydı:

"SEN TAVŞANCIKLARDAN BİLE DAHA YUMUŞAKSIN! SUDAN BİLE DAHA ZAYIFSIN! EN POFUDUK KÜÇÜK BEBEK FINDIK FARESİNDEN BİLE DAHA POFUDUKSUN VE NENEM SENİ BİR ELİ ARKADAN BAĞLIYKEN BİLE DÖVEBİLİR!"

Sen,
gördüğüm
acımasız
Savaşçı
kraliçelerinin en
YUMUŞAĞISIN!

14. Kraliçe Sychorax' ı Kızı Hayal Kırıklığına Uğratar... Yeniden

Kraliçe Sychorax, Xar' ın sürüklenerek, zindanlarının karanlığına götürülüşünü izledi.

“Ne kaba oğlan,” diye onaylamaz bir şekilde dudak büktü. “Büyük Efsuncu Encanzo’ dan oğlunu biraz daha iyi terbiye etmesini beklemek çok mu?”

Kızına döndü.

“Umuyorum ki, düşman tarafından yakalanırsan,” dedi Kraliçe Sychorax, “ağırbaşlılığını korur ve medeni bir şekilde kibar olursun. Özellikle de seni öldürmekle tehdit ediyorlarsa. Diğer türlü onları yapacaklarından alıkoymayacaktır.”

Dilek’ in kafası o kadar karıştı ki ne düşüneceğini veya hissedeceğini bilmiyordu. Bir yandan Sıkmazu konusunda fena halde endişeliydi; diğer yandan, elbette muhteşem, olağanüstü, zeki annesi yanlış bir şey yapmayacaktı...

Değil mi?

Elbette annesi Sıkmazu’ nun ölmesine mücadele etmezdi?

“Xar’ ın perisine zarar gelmesine mücadele etmezsin, değil mi anne?” dedi Dilek. “İyileşmesi için onu taş zamanında götüreceksin, değil mi?”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye çıkıştı Kraliçe Sychorax.

“Ama üzerine Cadı-kanı gelmesi perinin suçu değil... O küçük zavallı şeyin ne kadar korktuğunu görmedin mi?” diye itiraz etti Dilek.

“Periler ve Büyücüler Sihirlidir ve Sihir kötüdür, yani perinin korkmasının bir önemi yok. Ayrıca onların akıbeti hakkında endişelenmemen gerek zaten,” dedi Kraliçe Sychorax zalimce. “Neden düşmanının duygularını paylaşıyorsun, kararlarımı sorgulamaya nasıl cüret edersin? Tam da doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım.”

Dilek suçlu ve endişeli bir şekilde bir sağ, bir sol ayağı üzerinde zıplıyordu. Kraliçe Sychorax’ın gözleri şüpheyle kısıldı. Neden bu küçük, aptal Dilek vicdan azabı çekiyormuş ve üzgünmüş gibi görünüyordu? Bir şey mi saklıyordu? Ümit vermeyen kızında, göründüğünden daha fazlası olabilir miydi?

“Muhafızlar senin bu küçük, kaba Büyücü’yü yakaladığını söylüyorlar, Dilek?” dedi Kraliçe Sychorax. “Senin???”

Kraliçe Sychorax, sinir bozucu derecede işe yaramaz kızıyla, kararınca nazik bir şekilde konuşmak için daima çaba sarf ederdi ama “Dilek” kelimesini telaffuz edışı her zaman bir memnuniyetsizliği ima ediyor gibiydi. Sanki kelimenin kendisi Kraliçe’ye Dilek’in tamamen farklı birisi olmasını istediğini hatırlatıyordu.

Gerçekten de öyleydi.

Dilek, Kraliçe Sychorax için büyük bir hayal kırıklığıydı. Kraliçe kızın kendisi gibi uzun ve altın saçlı olmasını istemişti, küçük, pejmürde, düzleşmeyen saçıyla garip, gözbandı olan, aksak yürüyen biri olmasını değil.

“Dilek, bu genç Büyücü, beraberindeki hayvanlar ve perilerle dövüşüp üstün Savaşçı hünerlerinle onu mağlup mu ettin?” diye sordu Kraliçe Sychorax şüpheyle.

Dilek, annesinin altın yüzüne bakıp ona olanın bu olduğunu söylemeyi çok isterdi. Sychorax’ın yüz ifadesindeki değişimi, Dilek’e takdir, saygı ve sevgiyle bakışını görmek ne kadar da harika olurdu!

Ama zeki annesi ona asla inanmazdı ve şüphe edip olayı daha çok inceleyerek, kılıcı bulabilirdi ve sonra da Xar hapi yutardı...

“Hayır anne,” diye itiraf etti Dilek. “Bir gürültü duydum, bakınca bir Büyücü olduğunu gördüm. Onunla savaşıacaktım ama sonra düştüm ve yardım gelmesi için bağırdım.”

Kraliçe Sychorax’ın gözlerindeki şüphe gitti, bakışlarında artık yalnızca hoşnutsuzluk vardı. Bu tümüyle akla yatkındı.

Çünkü Dilek Kraliçe Sychorax için
büyük bir hayal kırıklığıydı.

“Buna Büyücü’yü ‘yakalamak’ demezdim,” diye çıkıştı Kraliçe Sychorax. “Düştün ve yardım çağırdın! Yere düşmek geleneksel Savaşçı hünerlerinden biri sayılmaz Dilek.”

Kraliçe Sychorax, Dilek’in gözbandına ve aksak bacağına, vücudunun bu iki parçasının kullanımını yitirmiş olması kasıtlı bir düzensizlik eylemiymiş gibi baktı.

“Neden kız kardeşlerin gibi olamıyorsun?”

Dilek ağlamamak için dudağını ısırды. Ağlamak, Kraliçe Sychorax’ın Savaşçıların kendilerini kaptırmaması gereken bir zayıflık olarak değerlendirdiği şeylerden birisiydi.

“Örneğin, kız kardeşin Drama’nın yolunu izlemeyi seçebilirdin,” diye devam etti Sychorax. “Kayda değer derecede uzun mesafeden vurduğu cücelerin sakallarından kendine yorgan yaptı. Şiddeti elbette hoş bulmuyorum ama bu türden genç eğlenceleri, yine de Savaşçı adetidir. Ben senin yaşındayken, tek başıma ilk devimi avlamış ve öldürmüştüm.

“Ama sen bilerek ve açıklanamaz bir şekilde tamamen farklı bir yönde gitmeyi seçtin! Bu kadar GARİP.. Bu kadar orantısız... Görünmenin iyi bir fikir olduğunu nereden çıkardın bilmiyorum.”

Sychorax’ın hayal kırıklığının yükü o kadar ağırdı ki, Dilek parmaklarının kurşundanmış gibi öne büküldüğünü hissedebiliyordu.

Merhametli ol, diye düşündü Sychorax, Dilek gözleri-

nin önünde sefil bir halde solarken. Herhalde çocuk, birinin kazara üstüne bastığı küçük, garip bir dal gibi görünmekten kendini ALIKOYAMIYOR. Herhalde kaçık bir tavşancık gibi dolanmaktan kendini ALIKOYAMIYOR. Bir kraliçe sertçe ve yıkılmaz bir biçimde adil olduğu kadar BAĞIŞLAYICI da olmalı. Bir kraliçe sarsılmaz ve değişmez bir şekilde katı olduğu kadar AFFEDİCİ de olmalı.

Sychorax güçlü bir çaba göstererek kendini kontrol etti.

“Sanırım,” dedi Kraliçe Sychorax dişlerini sıkarak, “yapabileceğinin en iyisi yaptın, en iyin her ne kadar yeterli olmasa da. Fiziksel ve ruhsal zayıflığına göre baş ağrın ne durumda?”

“Baş ağrım mı?” dedi Dilek boş gözlerle; hemen ardından, kaşının peşinden gidebilmek için annesine baş ağrısının olduğunu ve erken yatacağını söylediğini aceleyle hatırladı. “Eee, yani, baş ağrım geçti sayılır anne, teşekkürler,” dedi Dilek.

“Savaşçılık eğitimin nasıl gidiyor?” diye sordu Annesi.

“Epey zor anne.”

Kraliçe Sychorax bıkkınlıkla iç çekti. “Madam Rasta hecelemenin özellikle kötüye gittiğini söylüyor, okuma yazmanın biz Savaşçıların ne kadar üstün ve medeni olduğumuzun bir göstergesi olduğunu biliyorsun, Dilek.”

“Evet, ama hecelemeyle ilgili durum şu ki, harfler sabit kalmıyor,” diye açıkladı Dilek. “Kafamın içinde dönüp duruyorlar ve ben sıralarını unutuyorum.”

“Bazı insanlar var ki,” diye cesurca belirtti Dilek, “hecelemenin, neyi hecelemeye çalıştığın kadar önemli olmayabileceğini düşünüyorlar.”

“O insanlar DELİRMİŞ,” dedi Kraliçe Sychorax. “Sadece biraz daha çok çalış, olur mu? Görünüşünden başlayabilirsin.”

Dilek normalde olduğundan bile daha dağınık görünüyordu. Pelerininin içi dışına çıkmış, önü arkasına gelmişti. Her yanında dallar olan kıyafetleri yırtıktı ve Sıkmažu’nun öncesinde yaptığı kuş yuvası yüzünden saçlarında delice ilmekler vardı.

“Senin gibi vasat bir Savaşçının bile daima bakımlı görünmesi gerekir, Dilek,” dedi Kraliçe Sychorax, üstünü silkerek. “Her saçının yerinde, her silahının bilenmiş, her tırnağının parlak olması gerekir. Bunu unutma.”

Ve tam Kraliçe Sychorax oradan ayrılıyordu ki, uzun, zarif, beyaz eteğinin hıştırtısıyla, küçük bir demir anahtara ilişmiş belinin etrafına sardığı kemerine bağlı bir ilmek kendiliğinden çözöldü ve anahtar yere düştü.

Bu çok küçük bir anahtardı, bu yüzden, döşeme taşının üzerine düştüğünde Kraliçe’nin duyamayacağı kadar küçük bir ses çıkardı. Sychorax, anahtarı kaybettiğini bilmeksizin gözden kayboldu.

Çın!

Annesinin ardından morali bozuk bir şekilde bakan Dilek sesi duydu.

Anahtarı yerden aldı.

“Anne, anahtarını düşürdün!” demek için ağzını açtı.

Sonra ağzını kapattı.

Anahtar küçük, siyah ve soğuktu.

Anahtarın sadece Savaşçı kalesinin her odasının değil ama aynı zamanda annesinin zindanlarının anahtarı olduğunu anladığında, Dilek’in ensesindeki tüyler dimdik oldu.

Kraliçe Sychorax’ın bunu, tam olarak o anda, yitirmesi ne kadar garipti.

Düşmüş müydü, yoksa atlamış mıydı?

Eğer hayalperest biriyseniz, neredeyse anahtarın Dilek’i aradığını ve kendisini kullanmasını istediğini söyleyebilirdiniz.

Ama biz hayalperest insanlar değiliz ve bu gülünç olurdu.

Annesinin
zindanlarını açan
anahtardı bu.

15. Kraliçe Sychorax'ın Zindanına Girmek

ilek, Firkete ve Şaşarı, Sychorax'ın zindanlarına gündüz vakti gizlice girmeyi denediler ama bu imkânsızdı. Etrafta çok insan vardı.

“Herkes uyuyana kadar beklemek zorundayız,” dedi Dilek. “Ama annemin zindanlarına giren gitişteki nöbetçiği nasıl geçeceğiz?”

“Benim harika bir uyku büyüm var, bırakın ben onu uyutayım!” diye ciyakladı Şaşarı.

“Malesef, büyülerin burada işe yaramaz Şaşarı,” dedi Dilek.

Firkete kendini suçlu hissederek bakıyordu. “Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Yine de yapmak istersiniz diye, yemek getirdiğim nöbetçinin yaban domuzu yahnisi tabağına biraz uyku ilacı koydum. Bitki işlerinden anlayanlar yalnızca eskiden Sihirli insanlar değil...”

“Ah Firkete, TEŞEKKÜRLER!” dedi Dilek neşeyle.

“Bana teşekkür etme,” dedi Firkete kasvetli bir şekilde. “Babam beni görse hayal kırıklığına uğrardı. Ben sadece küçük, zavallı Sıkmazı için kötü hisseiyorum ama aslında kişisel zayıflığımın üstesinden gelip doğru şeyi yapmam gerekirdi. Bana ne oluyor bilmiyorum.”

O gecenin geç saatlerinde, Dilek ve Firkete. Kraliçe Sychorax'ın zindanlarına giren büyük kapıya gizlice ulaştılar.

Onu gözetmesi gereken nöbetçi derin bir uykuya dalmıştı, adamın yanından parmak uçlarına basarak geçtiler, kapının kilidini Sychorax'ın anahtarıyla atılar ve içeriye gölgeler gibi sessizce girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Kapı kapanır kapanmaz, Firkete'yi boğucu bir panik hissi bastı.

Sychorax'ın zindanlarının insanlarda böyle bir etki gösterme eğilimi vardı.

“Sen burada kal, şaşarı,” dedi Dilek. “Böylece annem ya da başka birisi gelirse, bizi uyarabilirsin.”

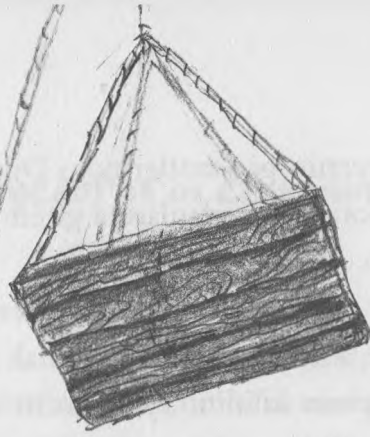
“Tamamdır!” diye ciyakladı şaşarı. Küçük tüyperiler, kendilerine bir görev verildiğinde aşırı derecede mutlu olurlardı. Ayrıca şaşarı daha fazla ileri gitmesi gerekmediğ için de memnundu.

Bulundukları odanın merkezi, zindanlara gerçekten girişin olduğu yerd i. stnde hareketli bir platformun asılı durduğu kocaman bir ukur.

Firkete çukurun içine doğru baktı. “Aşağıya inmemiz gerekecek, değil mi?” dedi, Dilek'in bir şekilde hayır diyebileceğini zavallıca umut ediyordu.

“Evet,” dedi Dilek platformun üzerine çıkarak.

“Gle gle,” diye fısıldadı şaşarı. “İyi şanslar... Sssizi tanımak güzeldi... Kokunuz Büyük İnsanların çoğuna göre birazzz daha iyi...”

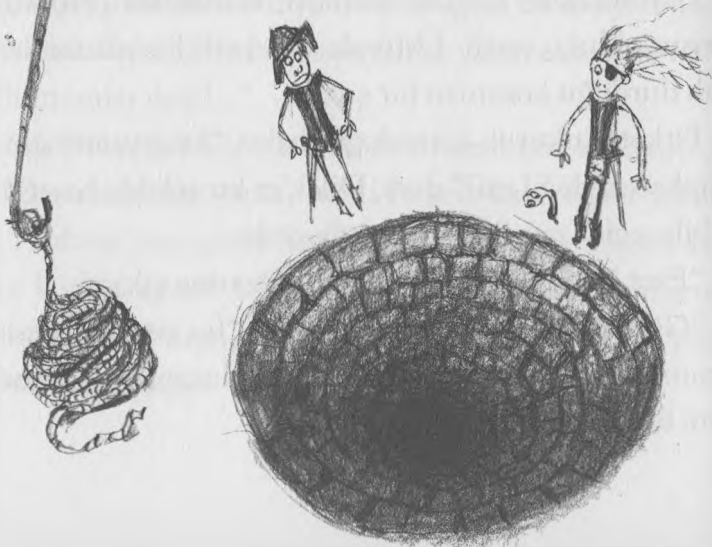
“Teşekkürler,” dedi Firkete. Titreyerek platformun üzerine tırmandı, Dilek halatı çözdü, yavaş yavaş aşağıya sarkıtı ve...

AŞAĞI...

AŞAĞI...

AŞAĞI...

İndiler. Platform daha derine, yeraltı hapishanesine doğru indikçe, sıcaklık da bir taş gibi düşüyordu. Firkete’nin kalbi ise heyecanla atıyordu.

Dilek'in de yüreği eziliyordu, buraya gelmek sadece bir ihanetmiş gibi hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda mülke izinsiz girmek anlamına geliyordu.

Sychorax'ın burada sırları olmalıydı...

Çünkü...

Bir kraliçenin sırları olmalıdır...

Ve Sychorax'ın sırları VARDI.

Sychorax'ın sırlarının tamamı yer altına gizlenmişti.

Dilek bunu biliyordu, aynı zamanda o sırların neler olduğunu gerçekten ama gerçekten öğrenmek istemediğini de biliyordu.

Ama başka şansı yoktu.

AŞAĞI...

AŞAĞI...

AŞAĞI...

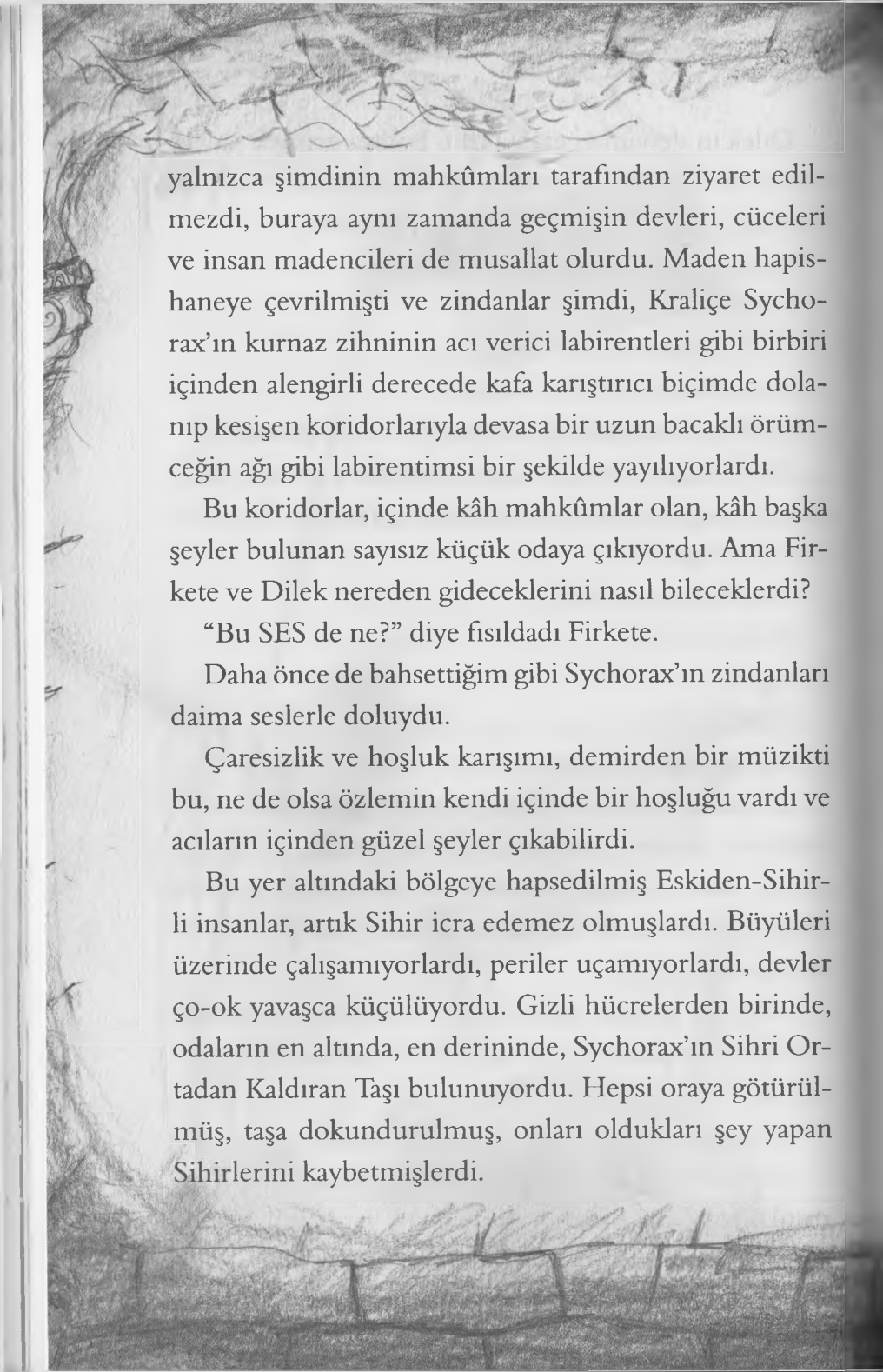
Derine, daha da derine indiler.

Korkunç derecede uzun gelen bir zamandan sonra platform nihayet yumuşak iniş yaptığında, yerin yüz metre altına, Savaşçı kalesinin derinliklerine gömülü Kraliçe Sychorax'ın hapishanelerinin gizli gece yarısı dünyasına ulaştılar.

Dilek ve Firkete platformdan, tavanından devamlı olarak su damlayan, loş ve titrek bir meşalenin aydınlattığı, kasvetli, küçük bir odaya indiler.

Odaya çıkan yediden fazla koridor vardı.

Sychorax'ın zindanlarının bulunduğu alan, antik zamanlarda maden olarak kullanılan bir yerd, bu nedenle

yalnızca şimdinin mahkûmları tarafından ziyaret edilmezdi, buraya aynı zamanda geçmişin devleri, cüceleri ve insan madencileri de musallat olurdu. Maden hapis-haneye çevrilmişti ve zindanlar şimdi, Kraliçe Sychorax'ın kurnaz zihninin acı verici labirentleri gibi birbirini içinden alengirli derecede kafa karıştırıcı biçimde dolanıp kesişen koridorlarıyla devasa bir uzun bacaklı örümceğin ağı gibi labirentimsi bir şekilde yayılıyorlardı.

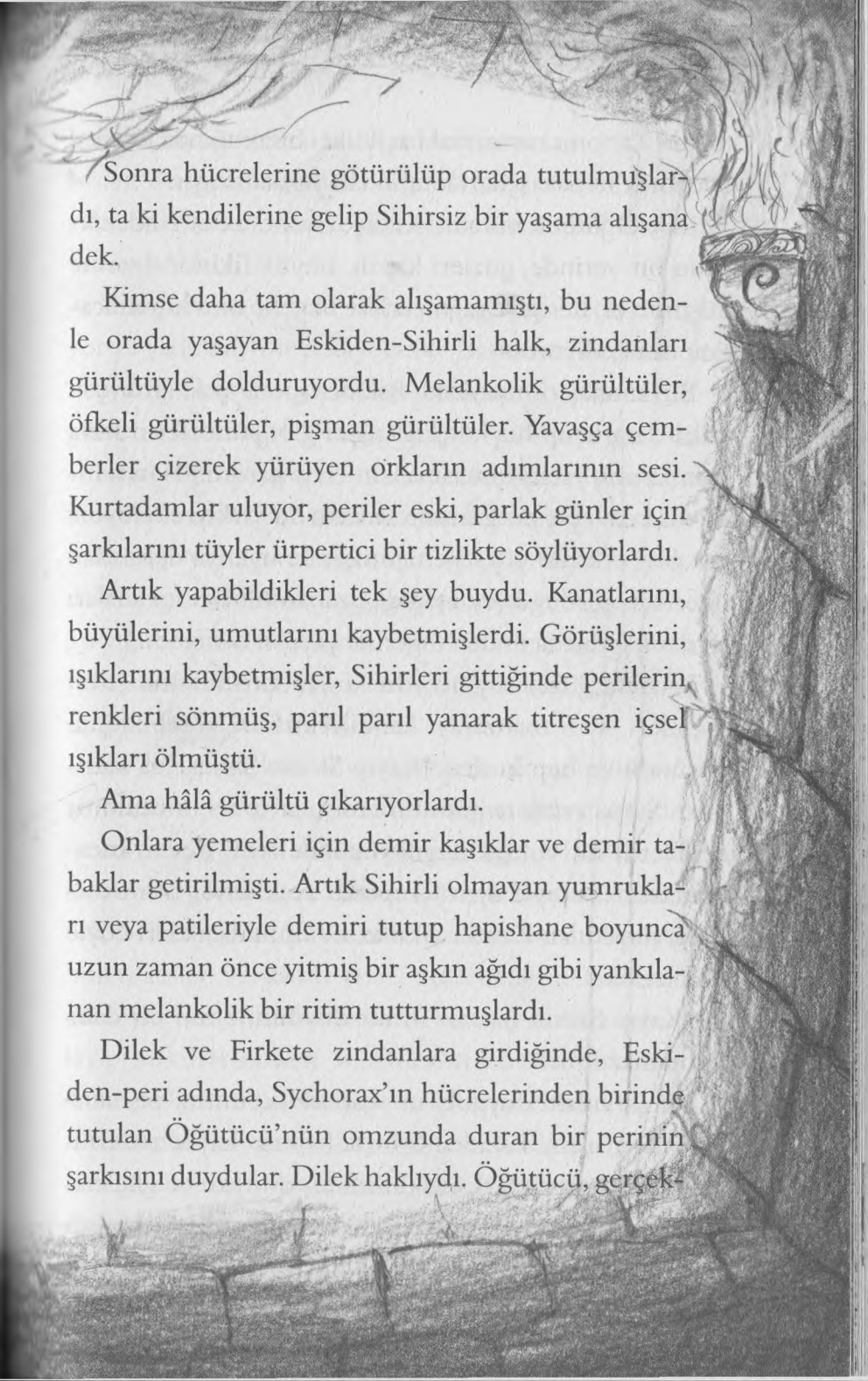
Bu koridorlar, içinde kâh mahkûmlar olan, kâh başka şeyler bulunan sayısız küçük odaya çıkıyordu. Ama Firkete ve Dilek nereden gideceklerini nasıl bileceklerdi?

“Bu SES de ne?” diye fısıldadı Firkete.

Daha önce de bahsettiğim gibi Sychorax'ın zindanları daima seslerle doluydu.

Çaresizlik ve hoşluk karışımı, demirden bir müzikti bu, ne de olsa özlemin kendi içinde bir hoşluğu vardı ve acıların içinden güzel şeyler çıkabilirdi.

Bu yer altındaki bölgeye hapsedilmiş Eskiden-Sihirli insanlar, artık Sihir icra edemez olmuşlardı. Büyüleri üzerinde çalışmıyorlardı, periler uçamıyorlardı, devler ço-ok yavaşça küçülüyordu. Gizli hücrelerden birinde, odaların en altında, en derininde, Sychorax'ın Sihri Ortadan Kaldıran Taşı bulunuyordu. Hepsi oraya götürülmüş, taşa dokundurulmuş, onları oldukları şey yapan Sihirlerini kaybetmişlerdi.

Sonra hücrelerine götürölüp orada tutulmuşlardı, ta ki kendilerine gelip Sihirsiz bir yaşama alışana dek.

Kimse daha tam olarak alışamamıştı, bu nedenle orada yaşayan Eskiden-Sihirli halk, zindanları gürültüyle dolduruyordu. Melankolik gürültüler, öfkeli gürültüler, pişman gürültüler. Yavaşça çemberler çizerek yürüyen orkların adımlarının sesi. Kurtadamlar uluyor, periler eski, parlak günler için şarkılarını tüyler ürpertici bir tizlikte söylüyorlardı.

Artık yapabildikleri tek şey buydu. Kanatlarını, büyülerini, umutlarını kaybetmişlerdi. Görüşlerini, ışıklarını kaybetmişler, Sihirleri gittiğinde perilerin renkleri sönmüş, parıl parıl yanarak titreşen içsel ışıkları ölmüştü.

Ama hâlâ gürültü çıkarıyorlardı.

Onlara yemeleri için demir kaşıklar ve demir tabaklar getirilmişti. Artık Sihirli olmayan yumrukları veya patileriyle demiri tutup hapishane boyunca uzun zaman önce yitmiş bir aşkın ağıdı gibi yankılanan melankolik bir ritim tutturmuşlardı.

Dilek ve Firkete zindanlara girdiğinde, Eskiden-peri adında, Sychorax'ın hücrelerinden birinde tutulan Öğütücü'nün omzunda duran bir perinin şarkısını duydular. Dilek haklıydı. Öğütücü, gerçek-

ten de Xar onu ormandaki açıklıkta bıraktığında Kraliçe Sychorax'ın Savaşçıları tarafından yakalanmıştı.

Dev Öğütücü burada, Kraliçe Sychorax'ın zindanlarının bir yerinde, gözleri kapalı, büyük fikirler üzerine düşünüyor, her şeye rağmen Xar'ın gelip onu kurtaracağını ümit ediyordu.

Bu sırada, omzundaki Eskiden-peri, çok ama çok yukarılara uçup bir kılıčkırlangıcı gibi atmosferin hava akımlarının yatağı olmasına izin verip kanadında uyuduğu masmavi bir yaz gününü anlatan bir şarkıyı söylüyordu, peri o kadar yükseğe uçmuştu ki uykuya dalmadan önce son gördüğü şey, aşağıda uzanan Albion'un adaları ve denizin bir ucundan diğerine yayılan ormandı.

Ve öyle güzel söylüyordu ki yer altı odasının tüm sakinleri, aynı manzarayı kendilerinin de görebildiğini düşündü ve hep birden “Kayıp Sihrin Şarkısı”na katıldılar. Sanki erinlere gömülmemiş, kayıp ve unutulmuş değillerdi de yukarıda, gökyüzündelerdi, devin kocaman atan kalbiyle aynı tempoda, ayaklarıyla ritim tutmaya başladılar. Zavallı Sıkmazu. Onun da kaderi böyle mi olacaktı?

“Kayıp Sihrin Şarkısı”nı bir duydunuz mu bir daha unutamazdınız.

Bu şarkıdaki duyguların –çaresizlik, umut, pişmanlık– karmaşası, Eskiden-Sihirli halkın, kaybettiklerini kaybetme anında fark ettikleri Sihir dünyası ve güçlerinin o eşsiz yeniden yaratımı ile katlanıyordu ve bunun

koridorlardan tekrarlanıp, aksedip, sekip yankılanışı, sesler, duygular ve ahlaki seçimlerden oluşan, en az fiziksel bir labirent kadar şaşırtıcı ve bunaltıcı bir labirent yaratıyordu.

“Doğru mu yaptık? Yanlış mı yaptık?” diye söylüyordu şarkılar. “Neyi kaybettik? Başka seçeneğimiz yok muydu?” Sonra bu şarkı, vahşi ormanın, yalnızca Sihirli gözlerin karanlıkta görebildiği gece yarısının güzelliğini anlatan, kışın ilk ayazı ormana geldiğinde, yaşlı ağaçların ince dallarındaki tüy-buz oluşumları ve yapraksız, koyu mor tavşankulağı tomurcuklarının, topraktan ve yukarıdaki ağaçlardan dökülmüş güz yapraklarının oluşturduğu yığının içinden çıkarak, cansız insan gözleri için fazla yavaş ama Sihir dolu gözleri için gün ışığı kadar berrak açışıyla ilgili şarkılara karıştı.

Ve hangi şarkıların yaşayanlara, hangilerininse bu zindanlara çok ama çok uzun zaman önce hapsedilmiş uzun zaman önce ölmüş Eskiden-Sihirli halkın, sesleri duvarlara gömülerek donmuş hayaletlerine ait olduğu bile belli değildi. Sanki uzun zaman önce ölmüş goblinler, elfler ve kadın cüce madencilerin ruhları hâlâ oradaydı, seslerini duvarlardan efsunlu baltalarıyla ayıklayıp şarkıları Firkete ve Dilek’in kulaklarında bir kez daha canlansın diye karşılırlarına çıkarıyorlardı.

Evet, burası garip, hayaletli bir yerdi, bu demir ve Sihrin, geçmişin ve şimdinin, iyinin ve kötünün bir arada olduğu yeraltı hapishanesi, Sychorax’ın üstlerinde

kıvançla dikili duran kalesinden bekleyeceğinizden çok daha karmaşık ve çelişikti.

“Haritamız yok,” dedi Firkete kulaklarını kapatarak, gürültü öyle kafa karıştırıcıydı ki bırakın seçim yapmayı düşünmeyi bile zorlaştırıyordu. Koridorlardan birini incelemiş ve bitiminde iki yöne ayrıldığını görmüştü. “Xar’ı nereye kapattığını nasıl bulacağız ki? Bunun kadar büyük bir labirentte onu asla bulamayız.”

Bir şeyleri saklamaya çalışıyorsanız, bir labirent kilitler ve anahtarlar kadar etkili olabilir.

Dilek ve Firkete, Efsunlu Kaşık ışıksız, karanlık, derin koridorlardan birinin dibinden bir şey fark edene dek, odanın çevresinde çaresizlikle bir süre yürüdüler. Küçük bir ışık serpintisi, uzak bir yıldız gibi yanıp sönüyordu.

Kaşık, Dilek’in dikkatini çekmek için kafasına kibarca tıklattı ve sonra da küçük ışık havuzuna dikkatini çekerek sıçrayarak koridor boyunca ilerledi.

Dilek kaşığın ardından gitti, Firkete, “Nereye gidiyorsun?” diyerek gönülsüzce onu izledi.

Ve küçük, parlak parçacıklara ulaştığında, Dilek uzakta onu işaret eden başka benekler gördü. “Peri tozu! Xar, onu takip edebilelim diye, yol boyunca peri tozu serpmiş olmalı! Zekice!” dedi Dilek hayranlıkla.

İlerideki ışık serpintilerini izleyerek, gitgide daha derine gittikçe, Sychorax’ın zindanlarının girintili koridorları arasında kendilerini kaybediyorlardı.

“Buralarda bir yerde olmalı,” dedi Firkete, en az yir-

mi beş odaya açılan uzun bir koridora geldiklerinde.
“Tek yapmamız gereken her odayı kontrol etmek.”

“Zorunda mıyız?” dedi Dilek. “Senin için sorun yok –SENİN annen değil ne de olsa– ama ben annem hakkında GERÇEKTEN BİLMEK İSTEMEDİĞİM şeyler bulmak konusunda gerçekten garip hissediyorum.”

Dilek isteksizce de olsa anahtarı çıkardı ve en yakındaki odanın kapısının kilidini çevirdi, kapı kaygı verici bir gıcırdamayla açıldı.

“Sen bak Firkete,” dedi Dilek, elini gözünün üzerine koyarak.

Firkete kapının ucundan içeri göz attı...

Ve bayıldı.

Dilek apar topar kapıyı kapattı.

“Orada ne vardı????” dedi Dilek, Firkete yeniden kendine gelince.

“GERÇEKTEN AMA GERÇEKTEN bilmek istemezsin,” dedi Firkete.

Dilek bilmemenin daha kötü olduğuna kanaat getirdi, çünkü öteki durumda orada ne olabileceği hayal gücüne kalacaktı. Bu nedenle, bu seferkine bakmaya karar verdi.

Firkete sonraki kapıyı açtı ve açar açmaz, “Iyyyy!” diye iğrenerek geri kapattı.

“Orada ne vardı?” diye bağırdı Dilek.

“Kafalar,” dedi Firkete.

“Hadi ama bu kadarı da yeter,” dedi Dilek, onu yo-

lundan iterek. “Kesinlikle kafalar olamaz, sen sadece annemin kötü biri olması gerektiğiyle kafayı bozmuşsun.”

Ve Firkete’yi iterek odaya girdi.

Odada kafalar vardı.

“IYYYYY!!!” dedi Dilek.

Dilek çok ama çok hızlıca kapıyı kapattı.

“Eminim bunun mantıklı bir açıklaması vardır,” dedi.

“Annem anatomiyle çok ilgilidir.”

“Sahiden mi?” dedi Firkete şüpheli bir şekilde.

Diğer odalar daha az korkunç şeyler içeriyordu.

Mesela, büyü kitaplarından oluşan kocaman bir koleksiyon. Sychorax çok titiz bir insan olduğundan, her şeyin dikkatlice raflara dizilip etiketlendiği bir kütüphane.

Bir iksir odası.

Yasaklı Sihirli nesnelerden oluşan çok sayıda koleksiyon.

Ama uzun bir aramadan sonra bile, henüz Xar’ı bulamamışlardı.

DİKKAT

(Epey tehlikeli)

Peri Masalları

DİKKATLE OKUYUN

(bu kitaplar patlayabilir)

↖ Acil durumlar için anahtar

Bu sırada, 445 numaralı hücrede, saatler geçmesine rağmen hâlâ Dilek, Firkete ve kılıçtan, gelip onları kurtaracaklarına dair bir işaret olmadığı için Xar ruhen çökmüştü ve umudunu yitirmek üzereydi. Elbette Sychorax'ın zindanları insanın ruhunu boğacak şekilde tasarlanmıştı. Ne de olsa, zindanın bir MAKSADI da budur. Onları, güzel manzarası ve rahat koltukları olan neşe verici, havadar mekânlar olsunlar diye tasarlamazsınız.

Arada bir, Sychorax uğrayıp, ona kılıcın yerini söyleme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini soruyordu. Bu sayede, periler ve Xar ona burnuyla ilgili kaba yorumlar yapmak üzere bağırıp tıslama fırsatı buluyorlardı ve bu onları birazcık neşelendiriyordu. Ama sonra o tekrar gidince, rutubetli ve sefalet kokan hapsedane havası kemiklerine işliyor ve Kayıp Sihrin Şarkısı onların daha da içini sıkıyordu.

“O gelmiyor, Dilek denen o kızzzz,” diye tısladı Fırtına, ışığı hızla soluyordu. “Aptal Sssavaşçı kız... Neden ona güvendin?”

“Kılıcı aldı... Beni ‘Aşk Asla Yalan Söylemez’ iksiri konusunda uyardı,” dedi Xar karamsarlıkla, aynı şey konusunda kendisi de endişeleniyordu.

“Peri tozunu izlemek için fazla aptallar. Buraya gelmek için fazla korkaklar. Senden nefret ediyorlar. Kapıları açmayı başaramayacaklar.”

Zavallı periler, son derece mutsuz olduklarından, devamlı iç karartıcı yorumlar yapmayı sürdürdüler.

“Onları kaçırdın, kılıçlarını çaldın, kandırdın,” dedi Ariel. “Neden ssssenin için, düşman için, tenekeli ahmaklar için hayatlarını tehlikeye atssssınlar?”

“Ariel haklı olabilir,” dedi Caliburn kasvetli bir biçimde.

Xar, hayatını iki düşman Savaşçının ellerine teslim ederek aptallık mı yapmıştı?

“Sıkmazu’yu sevdiler,” dedi Xar. “Sevdiklerini biliyorum.”

Eğilip Sıkmazu’ya baktı. Artık öyle kararmıştı ki neredeyse siyahtı ve küçük kalbi zar zor atıyordu.

Sıkmazu, titreme ve sayıklamalarla kendinden geçtiği nöbetleri tekrar tekrar yaşarak acı içinde kıvranıp durmuştu ama şimdi duyuları bir an için yerine gelmişti.

“Bana ne oluyor?” diye fısıldadı Sıkmazu, gözlerinde korkuyu görebiliyordunuz. “Karanlık tarafa mı geçiyorum?”

“Elbette hayır,” dedi Xar ve tam tekrar komaya girerken Sıkmazu öyle hafifçe fısıldadı ki Xar zar zor duyabildi: “Xar beni kurtaracak...” Sonra da küçük pençemsi elinin birini Xar’ın göğsüne güvenle yasladı.

Xar, Sychorax’a istediğini vermek zorunda kalacaktı.

En azından Sıkmazu yaşayacaktı.

Ama sonra babasının Sihri tehlikeye girecekti.

Xar kolay kolay pes eden birisi değildi ama koridorda ayak sesleri ve fısıltılar duyduğunda umudunu kaybetmeye başlamıştı bile.

“Sen buna bak Firkete, ben kaldıramıyorum,” dedi Dilek’in sesi.

“Buradalar!” diye bağırdı Firkete’nin sesi, Firkete’nin yüzü parmaklıklarda belirdiğinde.

Tıkır, tıkır, tıkırtı sesleri yankılandı ve 445 numaralı hücrenin ağır kapısı GICIRDAYARAK açıldı.

Xar biri uzun, cılız ve diğeri küçük, aksak iki Savaşçıyı göreceğine bu denli şaşılacak derecede minnettar ve mennun olacağını asla hayal etmezdi. Periler bile hoşnutlardı, her ne kadar artık uçacak gücü zor buluyor ve ayakkabılarında kurşun varmış gibi gitgide alçak seyrediyor olsalar da, bir şekilde, heyecanla vızıldayacak enerjiyi bulmuşlardı.

Xar, Firkete ve Dilek’e, “Geldiniz!” dedi. O kadar heyecanlıydı ki onlara sarıldı bile, kim derdi ki Xar bir Savaşçıya sarılacak?

“Elbette geldik,” dedi Dilek cesurca. “Geleceğim demiştim, değil mi? Arkadaşımı böylesi bir durumda yalnız bırakmam.”

Xar onun, bir Savaşçı için beklenmedik bir girişkenlik göstermiş harika bir arkadaş olduğunu düşündü.

“İçeri nasıl girdiniz ve kapıları nasıl açıyorsunuz?” diye sordu Xar.

“Firkete nöbetçiye uyku ilacı verdi,” dedi Dilek. “An-

nem zindanlarının anahtarını düşürdü. Sıkma zu ne du-
rumda?”

Xar'ın yeleşinin içinde titreyen küçük periyi görebiliyordu.

Dilek karkedilerini Kraliçe Sychorax'ın anahtarıyla serbest bırakırken, Xar, “Korkarım ki iyi değil,” dedi. “Onu taş olabildiğince hızlı götürmemiz gerekiyor.”

Ama tam ayrılmaya hazırlanırken, Şaşarı kapının parmaklığından, panik halinde, süratli tatarcık şimşegi gibi girdi. Zindanların girişinde gözetleme yaptığı yerden buraya kadar tüm yolu uçtuğu için tamamen nefes nefeseydi.

“Kraliçe Sychorax!!!!” diye çığlık attı. “Geliyor!!!!”

“Kraliçe Sychorax geliyor!!”

16. Kraliçe Sychorax'ın Ortaya Çıkması İçin Gerçekten Kötü Bir An

"Kraliçe Sychorax mı geliyor?" dedi Firkete, yenisinden bayılmamayı güçlükle başarmıştı. "Beni burada bulmamalı!!" diye ciyakladı Dilek, tümüyle taş kesilmişti.

Büyücünün biriyle arkadaş olmayı istemeye gizlice karar vermesi bir şeydi. Ama yalnızca düşmana yakınlık duyma eyleminde değil, hücrelerini açıp kaçmasına da yardım ederken annesi tarafından yakalanması bambaşka bir şeydi.

"Endişelenme," dedi Xar. "Gizlen, onunla ben ilgilenirim. Bu sefer nazik olacağım, söz veriyorum. Kılıcı bana ver ve kapıyı arkandan kilitle."

"Ona karşı nazik ol Xar!" diye uyarın Dilek, Efsunlu Kılıç'ı Xar'a attı.

"Güven bana," dedi Xar sırtarak.

Firkete ile Dilek koşarak odadan çıktılar ve müthiş bir telaşla hemen saklandılar, ayak seslerine bakılırsa, Kraliçe Sychorax epey hızlıca yaklaşırmaktaydı.

Kraliçe, Xar'a sağduyulu davranıp, zamanında Sihri Ortadan Kaldıran Taşa götürerek perinin hayatını kurtarabilmesi için son bir fırsat tanımaya geliyordu. Şüphesiz, hiç vicdanı olmayan bir Büyücü bile perinin ölme-

sini istemezdi? Ama Xar beklenmedik derecede inatçı çıkmıştı.

Sychorax, anahtarını kaybettiğini fark edince paniklemiş (neyse ki yedeği vardı), nöbetçisini uyur halde bulunca küplere binmiş ve zindana adımını atar atmaz bir şeylerin ters gittiğini sezmişti.

Kraliçe Sychorax, yer altı evindeki her sesi bilirdi. Her su damlasını, esirlerinden çıkan her boğuk iniltiyi, muhafızların çıkardığı her ayak sesini, bütün mumların titreşimini, hayalet veya perilerin şarkılarının her dizesini biliyordu Kraliçe Sychorax.

Ters bir şeyler olduğundan emindi. Normaldeki süzülüşünden, alışılmadık bir KOŞUŞA geçti, böylece adımları, yankılanan koridorlarda epey bir gürültü yapıyordu.

Şaşarı onları uyarmasaydı, Sychorax kızını düşmana yardım ve yataklık ederken yakalayacaktı.

Fakat Firkete ve Dilek, hızlıca, tam zamanında gözden kaybolup kapıyı arkadalarından kilitlediler.

Böylece, Kraliçe Sychorax 445 numaralı hücrenin kapısını açıp kırmızı pelerininin görkemli hışırtısıyla içeri daldığında, Xar, arkasında Efsunlu Kılıç'la odanın ortasında hiçbir şey olmamış gibi dikiliyordu.

“Neler oluyor?” dedi Kraliçe Sychorax nefes nefese.

“Hiçbir şey,” dedi Xar masumca.

“Hmmm,” diye çıkıştı Kraliçe Sychorax şüpheyle,

gözleri, ona bir an bile güvenmediği için Xar'ın her yerini kuşkuyla inceliyordu.

“Bu senin son şansın Encanzo'nun oğlu Xar,” diye parladı Kraliçe Sychorax. “Bu gece buraya bir daha gelmeyeceğim ve perin sabah olmadan ölecek. Kılıcım nerede?”

Xar kılıcı arkasından çıkararıp nazikçe “Bahsettiğin kılıç bu olabilir mi?” dedi.

Kraliçe Sychorax şaşkınlıktan kaskatı kesildi.

Arkadan kısık bir hırlama duydu ve mutfak bıçağı gibi dişleri olan üç kocaman karkedisi yavaşça, tehdit-kârlıkla gölgelerin içinden çıktılar.

“Onların zincirleri nasıl çözüldü?” dedi Sychorax nefes nefese, yüzü elbisesi kadar bembeyaz olmuştu. “Sana anahtarımı kim getirdi? Kılıcımı nereden buldun?”

“Seni ilgilendirmez. Kıpırdama, Kraliçe Sychorax,” dedi Xar, “yoksa seni bu kılıçla öldürürüm.”

Şu kaba çocuğa bakın!

Muhafızlarını da yanında getirmeliydi... Fakat muhafızlar çocuğu baştan aşağı aramışlardı, bu nedenle silahsız küçük bir çocuk ve birkaç periyi, en güvenli hücrelerinde kapalıyken ziyaret etmenin tamamen güvenli olduğunu düşünmüştü. Sychorax'ın eli, kendi kılıcının sarktığı kuşağına doğru yavaş yavaş sokuldu.

“Sana, kıpırdama dedim,” dedi Xar, gözlerinde Kraliçe Sychorax'ın durmasına neden olan bir parıltı vardı. Büyücüler genel olarak barış yanlısı insanlardır ama Xar,

Kraliçe'nin tanıştığı Büyücülerin geneline pek benzer miyordu.

“Evet, Encanzo'nun oğlu Xar,” diye haykırdı Kraliçe Sychorax. Rollerin değişmesi onu delirtmişti. “Kılıcımı çaldığına göre şimdi ne yapacaksın?”

“Perimi Sihri Ortadan Kaldıran Taş'a götüreceğim,” dedi Xar, “sonra devleri ve habişçe buraya kapattığın diğer Sihirli esirleri serbest bırakacağım ki hepimiz bu sönüklüğün ve aptal teneke kafaların kalesinden kaçıp ait olduğumuz yer olan Büyücü kampına dönebilelim.”

“Bu zindanları terk ettiğin an tutuklanacaksın,” dedi Kraliçe Sychorax. “Devler epey dikkat çeken canlılar ve bu kale muhafız kaynıyor.”

“Ama senin gibi düzenbaz kötü bir kraliçenin çok sayıda sırrı vardır,” dedi Xar, “bahse girerim ki bu zindanlardan gizli bir çıkışın ve gizli bir şifren de vardır.”

“Belki vardır,” dedi Kraliçe Sychorax soğuk bir şekilde, “ama onlardan sana bu koşullar altında bahsetmem epey düşük bir ihtimal.”

“Seninle, tıpkı bana sunduğun gibi, bir anlaşma yapmaya ne dersin,” dedi Xar kurnazca. “Bana Sihir çıkarma odasıyla gizli çıkışa giden yolu ve gizli şifreyi söyle, ben de sana bu kılıcı bırakayım.”

Kraliçe Sychorax her ne kadar göstermese de memnun kalmıştı. Özellikle de şimdi Cadıların ormana geri dönmesiyle, gerçekten ama gerçekten o kılıcı istiyordu. Oğlan çok zeki olduğunu düşünüyordu ama besbelli ki

o Efsunlu Kılıç'ın ne kadar önemli olduğundan habersizdi...

"Anlaşmayı kabul ediyorum," dedi Kraliçe Sychorax yumuşak bir şekilde. "Sihir çıkarma odasına giden yol..."

"Ahhh hayır," diye araya girdi Xar. "Hayır, hayır, hayır, lütfen orada duralım Kraliçe Sychorax."

Elini yeleğine attı ve küçük bir şişe çıkardı. "Görünüşe bakılırsa, kraliçeler de yalan söyleyebiliyorlar (elbette, toplumun menfaati için). Bu nedenle, ne yazık ki cevabınızı elinizde 'Aşk Asla Yalan Söylemez' iksirini tutarken vereceksiniz, böylece bana doğruyu söylediğinizi bilebileceğim."

Kraliçe Sychorax ona katıksız bir nefretle baktı.

Xar ona "Aşk Asla Yalan Söylemez" iksirini uzattı.

"Sihir çıkarma odasına gitmek için sağa döneceksin, koridorun sonundaki büyük oyuktaki yedinci kapı. Oradan gizli çıkışa ulaşmak için her ikinci dönemeçte SOLA döneceksin, gizli şifre KONTROL," dedi Kraliçe Sychorax.

Xar, aşk iksirinin renk değiştirip değiştirmediğini görmek için her şeyi ona iki kez söyledi.

Ama iksir kırmızıydı, yani Kraliçe doğruyu söylüyor olmalıydı.

Ondan "Aşk Asla Yalan Söylemez" iksirini aldı.

"Ve şimdi kılıcı sana bırakacağım," dedi Xar. "Aşk Asla Yalan Söylemez" iksirini, Kraliçe Sychorax açıkça görebilsin diye yukarı tutuyordu.

Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, içerideki sıvı isten daha siyah bir renge döndü.

“Eyvah,” dedi Xar neşeyle. “Aman aman! Ne garip!”

“Görünüşe göre yalan söylüyordum!” dedi Xar sırıtarak. “Ayak uydurmak çok zor, değil mi?”

KANDIRDI!

Bu korkunç, küçük Büyücü oğlanı Sychorax’ı ona gizli şifresini vermesi için kandırmıştı ve ona kılıcı vermeyecekti!

Kraliçe Sychorax gibi epey düzenbaz birisinin niha yet kendinden daha düzenbaz birisiyle tanışması onun için sinir bozucuydu.

Kraliçe Sychorax küplere bindi. Bu ona hiç yakışmıyordu ama çok yorucu bir gün olmuştu.

“Seni kaba, yalancı, itaatsiz, düzenbaz oğlan!” diye bağırdı Kraliçe Sychorax.

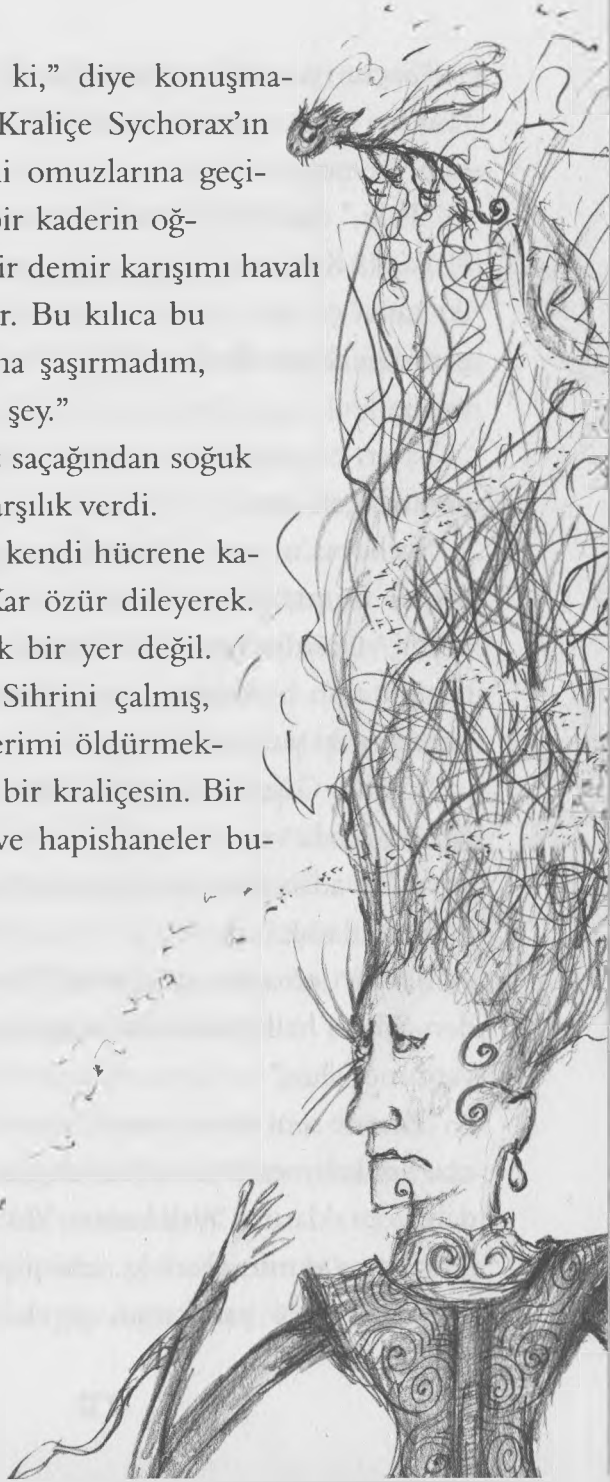
“Lütfen,” dedi Xar. “Kibar olun, Kraliçe Sychorax. Hakaretler sizi bir yere götürmeyecek. Lütfen anahtarlarınızı ve pelerininizi bana ödünç verebilir misiniz? Sanırım kendimi gizlemem için bana faydası olur, böylece muhafızlarınız yaygara çıkarmadan gidebiliriz. Çok teşekkür ederim.”

Kraliçe Sychorax isteksizce ona tüm hücrelerin anahtarlarını ve siyah beyaz kürkle astarlanmış tavşankanı rengindeki pelerinini uzattı.

“Kabul etmelisin ki,” diye konuşmaya devam etti Xar, Kraliçe Sychorax’ın muhteşem pelerinini omuzlarına geçirerek, “benim gibi bir kaderin oğlunun gerçekten Sihir demir karışımı havalı bir silaha ihtiyacı var. Bu kılıca bu kadar düşkün olmana şaşırmadım, gerçekten sıradışı bir şey.”

Sychorax ona buz saçağından soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ne yazık ki seni kendi hücrene kapatmalıyım,” dedi Xar özür dileyerek. “Hanedana pek layık bir yer değil. Ama sen halkımın Sihrini çalmış, bizi esir etmiş ve perimi öldürmekle tehdit etmiş kötü bir kraliçesin. Bir derse ihtiyacın var ve hapishaneler bunun için vardır.”

“Saçını yapabilir miyim Xar?” diye yalvardı Şaşarı. “Lütfen saçını yapabilir miyim? Zavallı Sıkmazu’ya çok kötü davrandı.”

“Peki,” dedi Xar. “Ama *kibarca* yap.”

Şaşarı Kraliçe’nin saçına uçtu ve onu, uğurböceğinin iki kanat çırpışı arasında, yaratıcı bir şekilde arapsaçına getirdiği düğümlerden oluşan bir fare yuvasına çeviriverdi.

Şaşarı eserini memnuniyetle incelemek üzere vızıldayarak geri gitti.

Sychorax’ın son derece asil, son derece azametli, son derece muntazam, son derece hiddetli, donuk öfkeyle bezeli yüzünün üstündeki güzel, pak bir çağlayan gibi tertipli altın bukleleri, şimdi öfkeden kuduran bir tüy yumağı gibi yukarı dikilmişti.

“Ohhh. Güzel, çok güzel,” diye tısladı Fırtına kötücül bir hazla ve periler öyle kahkahalar attılar ki neredeyse havadan yere düşeceklerdi. “O dolaşıklığı çözmek haftalar alacak.”

“Onları çözmeye çalışmak,” diye uyardı Xar, “Eskiden-Sihirli halkı gelecekte rahat bırakmanı hatırlamana yardımcı olur.”

“Ben de seni uyarıyorum,” diye tısladı Kraliçe Sychorax, her kelimesi buzdan bir ok gibiydi, “sakın ola ki bir daha topraklarıma ayak basma. Yoksa ağaçların ve suyun tanrılarına yemin olsun ki, seni pişman ederim.”

“Önce beni yakalaman gerek,” dedi Xar sırtarak.

Sonra, "Hoşça kal, Kraliçe Sychorax," dedi ve yerlere kadar eğilerek selam verdi. Ardından karkedileri ve perilerle beraber kapıya yöneldi Xar, Sychorax'ın peleriniyle epey tatminkar, asil bir tavırla süzülüyordu.

Xar tam hücreden ayrılacakken aklına bir fikir geldi ve döndü.

"Eee... Bu arada... Yumuşak olmak hakkında ciddi değildim," dedi Xar. "Sen en az bir Savaşçı kraliçesinin olması gerektiği kadar sert birisin."

Kapıya koştu ve kapı aralığında bekleyen Firkete arkasından hücrenin kapısını kilitledi.

Sychorax'ı 445 numaralı hücrede tek başına, düşünceli bir şekilde zırhını düzeltirken bıraktılar.

Kraliçe'nin düşüneceği çok şey vardı.

Dilek, onun duyamayacağı kadar uzaklaştıklarından "Anneme çok kötü davrandın!" diye çıkıştı.

"Çok kibardım!" diye itiraz etti Xar. "Ona ne kadar sert olduğuyla ilgili güzel şeyler söyledim!"

"Ona çok kötü bir kraliçe olduğunu söyledin! Ve Şaşarı SAÇINI mahvetti!" dedi Dilek dehşetle. "Kesinlikle sinirden kuduracak, değil mi Firkete?"

"Kesinlikle," dedi Firkete kasvetli bir şekilde.

"Çok merhametli davrandım," dedi Xar. "Annen olmasaydı, onu öldürmüştüm. Şimdi, Sihir çıkarma odasına giden yol hakkında ne demişti?"

"Dümdüz bu koridordan gideceğiz ve büyük oyuğa varınca yedinci kapıdan gireceğiz," dedi Firkete hemen.

Onları yer altının derinliklerine, daha bile derinliklerine götüren koridor boyunca karkedilerinin sırtında ilerlediler. Burası öyle derindi ki hava titretici derecede soğuktu ve Dilek üşümek için Ormanyürek'in kalın kürküne gitgide daha çok sarılıyordu.

Xar, kalbinin üstünde, beze sarılı Sıkmazu'nun kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Eğer taş a çabucak götüremezlerse onu tamamen kaybedeceklerdi.

Koridor en sonunda titreşen bir meşalenin aydınlatığı büyük bir oyuğa açıldı.

Fırtına dehşete kapılmış bir tıslamayla Xar'ın ardına saklandı.

“Orası burassssı,” diye tısladı.

Oyukta yedi kapı vardı ve yedinci kapının üzerinde, “Sihir Çıkarma Odası” yazan soluk bir tabela vardı.

Kapı çarpıktı ve bekledikleri kadar büyük değildi. Eğer ki bir dev Sihrinin çıkartılmasını istese, oyuğun tabanına uzanıp kapıdan kolunu uzatmak zorunda kalırdı.

Garip, manyetik bir güç, buz gibi bir rüzgârın onu çektişirmesi gibi, Xar'ı çarpık kapıya doğru çekmek istiyor gibiydi. Hemen ardından, Xar belinden sarkan kılıcın dönerek, demirden bir parmakmış gibi kapıyı işaret ettiğini fark etti.

İçindeki ses Xar'a, “Buradan kaç... İleri gitme... Burada dur...” diyordu.

Gecegöz, Ormanyürek ve Kralkedi, gerginlikle çemberler çizip hırlıyor, tıslıyor, ürüyorlardı.

“OrayaGirme orayaGirme orayaGirme orayaGirme,”
diye tısladı periler.

“Ama girmek zorundayız,” dedi Dilek, Ormanyürek’in sırtından inerek.

“Perinin iyiliği için,” dedi Xar, Kralkedi’nin üzerinden fırlayarak.

Dilek anahtarı deliğe soktu ve Sychorax’ın Sihir çıkarma odasının kapısı açıldı.

Sıkmazu’yu kurtarmak için
vaktinde varabilecekler mi?

17. Kraliçe Sychorax'ın Sihir Çıkarma Odası

Sihir çıkarma odasının çok yüksek bir tavanı vardı ve kusursuz bir çemberdi. İçinde sadece bir taş vardı.

Taş koyu griydi.

Bu sıradan ama inanılmaz derecede büyük bir taşıtı.

Katılaşmış lav gibi çukurlarla doluydu.

“Sihri Ortadan Kaldıran Taş BU mu?” diye sordu Xar kuşkuyla, çünkü taşla ilgili özellikle korkutucu görünen hiçbir şey yoktu.

Fakat periler ve hayvanlar odanın garip atmosferine daha duyarlıydılar, kaygıyla eşekarıları gibi vızıldadılar ve karkedileri tüyleri dikilmiş halde odanın çevresini arşınlayıp durdular.

Xar elini göğüs cebine atıp vücudu koyu yeşil bir mücevher kadar katı, felçli bedeninde şiddetle tıkırdayan küçük buz saçakları varmış gibi nefes alan Sıkma-zu’yu çıkardı. Işığı ölüyor, nefesi gibi gitgide daha fazla soluyordu.

“Şimdi onu taşın üstüne koyman gerek,” dedi Dilek.

“Bunu yapmamalıssssın, Xar,” diye tısladı Ariel, cılız kollarını yukarı kaldırıp Xar’ı uyarıyordu. “Peri masal-

larını, kadim zamanların masssallarını dinlemen gerek, masssalların içinde bilgelik vardır.”

Hardakıl, Ariel’in cümlesini tamamladı: “Ve tüm masallar şöyle der: TAŞA DOKUNMA.”

“Babamın babasının babası, bir masalda bana, ASLA taşa dokunma dedi, Xar,” dedi Fırtfına. Ve diğer periler tekrarladı: “*Benimki de, benimki de, benimki de...*”

Ve odanın duvarlarından buradakilerin ya da daha önce buraya gelip benzer seçimlerle yüzleşmiş perilerin hayalet kelimeleri yankılandı: “*Benimki de, benimki de, benimki de...*”

“Periler haklı,” dedi Caliburn gerginlikle. “Masalları dinlemelisin, çünkü masallar her zaman bir şeyler anlatır. Beni endişelendiren sorun şu: Tam olarak NE anlatırlar?”

Şimdi orada, taşın önünde, ona gerçekten dokunmanın gerçekliği karşısındayken Xar ne yapması gerektiği konusunda son derece kararsız olduğunu fark etti.

Bir Eskiden-peri, bülbül gibi canlı ve saf sesiyle, yukarıda, karanlıkta bir yerlerde –Sihrinin kaybindan duyduğu özlem, bir zamanlar rüzgârlı bir kış gecesinin yıldızlarına dokunan kanatlarının şimdi nasıl kötürüm olduğu üzerine– şarkı söylüyor ve bu şarkının hasret dolu sancısı hepsine bu kararın ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyordu.

Xar her zaman ne yapacağını bilirdi.

Ama hayatında ilk kez... Emin değildi.

“Ne yapmalıyım?” dedi Xar, kararsızlığın ıstırabıyla. “Belki Sıkmazu, Sihrinden tamamen vazgeçmektense karanlık tarafa geçmeyi yeğlerdi. Uçamayacağı anlamına geliyorsa, belki de ölmeyi tercih ederdi!”

“Bu Sıkmazu’nun hayatını kurtarmak için tek şansımız,” dedi Dilek. “Cadı-kanı Sihrini çıkarmak için onu taşa sadece bir veya iki saniyeliğine koysak, sonra da içinde uçabilecek kadar Sihir kalsın diye hızlıca oradan çeksek?”

“Bu işe yarar mı?” diye sordu Xar, Caliburn’e.

“Garanti veremem,” dedi Caliburn. “Daha önce hiç Cadı-kanı görmemiştim.”

“İyimser olmak zorundayız,” dedi Dilek. “Ölmesine izin veremeyiz. Yapmamız gereken bunun işe yarayacağına inamak. Bu karanlık yerde bile iyi bir şeyin meydana gelmesini sağlayabiliriz.”

“Yardım et,” dedi Xar, Dilek’e. “Bunu kendi başıma yapamam.”

Beş peri ve tüyperiler Xar’ın ile Dilek’in kafalarının üzerinde, panik ve kuşkuyla ışıldayan bir hale oluşturdular. Ariel, CCVRBKTLT ve DJERKLITOCOLK gibi koruma sözcükleri tükürüyor ve uçları sivri, akkor harfler eriyip gitmeden önce havada korku ve endişeyle titreşiyorlardı.

Xar ile Dilek derin nefesler aldılar ve taşın kenarına eğilerek Sıkmazu’yu nazikçe havaya kaldırdılar. Onu,

yalnızca göğsündeki Cadı-kanı kayanın yüzeyine temas edecek şekilde dokundurdular.

Xar yüzünü döndü.

Ve sonra...

Hiçbir şey olmadı.

Zavallı, küçük tüyperi birazcık sarsıldı ve hareketsizleşti.

“Sence çok mu geç?” diye fısıldadı Xar. Sıkmaзу’nun ışığı tamamen gitmişti ve bir an için taşa yaslanan küçük, katı bir sarmaşık parçası gibiydi.

Ve sonra, tam Xar onu tamamen kaybettiklerini düşündüğü anda, çok zayıf bir ışık parıltısı Sıkmaзу’nun göğsünden titreşmeye başladı ve gitgide daha parlaklaştı...

Yeşil yavaş yavaş küçük perinin bacaklarından... Kollarından... Ve nihayet göğsünden kaybolmaya başladı ve sonra aniden nefes aldı, gözleri açıldı hafifçe kanatlarını çırpı.

“Yaşıyor,” dedi derin bir nefes alarak Dilek. Sıkmaзу’nun hafif hafif yaşama dönmesiyle şiddetli bir rahatlama yaşamıştı.

“Acele et, onu taştan çek!” dedi Xar.

Dilek ile Xar, Sıkmaзу’yu nazıkçe ama sıkıca taştan ayırdılar ve küçük tüyperi, yanıp söner ve komadan uyanmış gibi sersem bir halde Xar’ın avucuna oturdu.

Küçük peri çok ama çok usulca nefes alarak, “Yaşı-

yorum! Yaşıyorum! Yaşıyorum!” diye fısıldayınca, Xar havayı yumruklayarak, “Yaşiyor!” diye bağırdı.

“YAŞIYOR!” dedi Xar gülümseyerek. “Sence hâlâ uçabilir mi?”

“Söylemek için biraz erken Xar,” dedi Caliburn. “İyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var.”

Periler insanlar gibi değildir, vahşi orman öyle tehlikelerle doludur ki hastalıktan çabucak iyileşemeseler yıllar önce ölürlerd. Sıkma zu cesurca başını kaldırdı, titreyen kanatlarını açtı ve kendini sarsakça havaya bıraktı.

“Hâlâ uçabiliyor!” diye haykırdı Xar. “TELAFİ ET-TİM! HER ŞEY YOLUNA GİRİYOR!”

“Görüyorsun, Caliburn, o kasvetli ‘yapılan şey geri alınamaz’ laflarına karşın, tıpkı söylediğim gibi, hiçbir şey imkânsız değildir! Ve zamanlama mükemmeldi! ÇOK ZEKİYİM, nasıl bir dâhiyim. Onda uçabileceği kadar Sihir bırakma fikrim ne kadar da muhteşemdi!”

“Acele et, Xar!” dedi Firkete. “Cadı-kanı’ndan kurtulmak için elini taşa koy ki bu korkunç yerden bir an önce gidebilelim.”

Xar iç çekti.

“Hadi ama Xar,” diye teşvik etti Caliburn. “Bunun görevimizin ikinci bölümü olduğunu biliyorsun. Ve bu gecedен bir şeyler öğrenmiş olman gerek. Bu kötü şeylerin hepsi, sen bir Cadıdan kötü Sihir elde etmeye çalıştığın için oldu.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Xar üzgünce. “Ama Sihir dolu bir dünyada büyüyüp, kendine ait Sihrinin olmamasının ne kadar korkunç olduğunu bilmiyorsun.”

“Evet zor ama Cadı-kanı’nın Sıkmazu’ya ne yaptığını gördün. Elindeki kötü Sihir ve kötü Sihir kötüye gider.”

“Tamam, tamam,” diye iç çekti Xar. “Yapacağım.”

Mucizelerin mucizesi gerçekleşmişti herhalde, Xar bu son iki günde gerçekten bir şeyler öğrenmiş gibi görünüyordu.

Xar diz çöktü ve Cadı-kanı olan elini taşın üzerine koydu.

Tuhaf bir histi ama uzun sürmedi.

Avucunda hafif bir elektriklenme hissi oluştu ve avu-

cu manyetik bir çekim yaşıyormuş gibi taşa yapıştı. Bir dakika için, içinden bir şeylerin çekildiğini hissetti, sonra da o kuvvet gitti. Elini oradan çektiğinde yeşil leke artık yoktu.

Xar baktıkça iç çekmekten kendini alamıyordu. Bir an için özeldi, yanlış şekilde olsa bile. Şimdiyse sadece yine sıradan Xar'dı, Sihri henüz gelmemiş biri için fazla büyük bir Xar.

Caliburn omzuna kondu, "Doğru olanı yaptın Xar," dedi anlayışla. "Seninle gurur duyuyorum. Bu yaptığın bilgece ve yetişkinceydi. Zor olduğunu biliyorum ama bir anda atılıp bir şeyleri düzeltmeye çalışmak yerine Sihirlenmek için sabırla beklemek zorundasın."

"Evet, biliyorum ama onu yapmak çok zor," dedi Xar üzgünce. "En azından Sıkmazu iyileşti," diye ekledi sonra kendisini neşelendirmek için.

"EVET!" diye fısıldadı Sıkmazu, Xar'ın cebinin üzerinden uyuklu bir şekilde bakıyordu. "Ama neden hâlâ bu tüyler ürpertici zindandayız?"

"İyi tespit," dedi Xar. "Hadi gidelim buradan!"

Dilek taşın yanı başında, Xar'ın önünde eğilmiş, duruyor ve paniklememeye çalışıyordu.

"Dilek? Hadi gidelim dedim!"

Dilek ona hemen cevap vermedi. Yutkundu.

"Elimi taşın üzerinden çekemiyorum."

18. Eyvah... Hikâye Beklenmedik Bir Yöne Gidiyor

Nahoş bir sessizlik oldu.

“Ne demek, ellerini taştan çekemiyorsun?”

dedi Xar.

“Yani yapıştılar. Ellerim taşa yapıştı.”

“Bu nasıl mümkün olabilir???” diye dehşetle feryat etti Firkete.

Olan şey suyd.

Dilek dizlerinin üstüne çökmüş, Sıkmažu’yu tutması için Xar’a yardım ediyordu. Ve ayağa kalkarken, sıklıkla yaptığı gibi sakarca sendeledi. Dengede kalabilmek için avuçları açık bir şekilde iki elini de taşa koydu.

Ve şimdi onları taştan ayıramıyordu.

Ne yapacağını bilmez halde, onları çekmeye çalıştı ama zorladıkça elleri taşa daha da yapışıyordu.

Şimdi Dilek iki eli de taşın üzerinde, bir daha diz çökmüş, alnını soğuk, gri yüzeye yaslamıştı. Elleri taşa tutkal gibi yapışmıştı. Serçe parmağını hareket ettirmeyi denedi ama kıınıldamadı. Şimdi ellerinde nahoş olmayan, ılık bir his vardı ve biraz midesi bulanmaya başlamıştı. Çok garip bir duyguyla doluyordu, taşın içindeki kuvvetli bir his içini dışına çekiyor, onu bir şarap şisesini süzer gibi boşaltıyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Firkete. “Neden elini taştan çekemiyor? Bir sorun mu var? Bu ne anlama geliyor?”

“Bu garip... Çok garip...” dedi Caliburn, aşırı derecede kafası karışmıştı.

Xar ile Firkete, Dilek’e ellerini çekmesinde yardım etmeyi denediler ama kızın elleri kıpırdamadı bile.

Tüm bu çekmeler ve sürtmeler, Dilek’in parmaklarını kanattı ve Dilek onlara durmaları için bağırdı. Periler, Sychorax’ın demir zindanlarında oldukları için büyülerini kullanamıyorlardı. Bu yüzden etrafta vızıldayarak, “Masssalları dinlemen gerekir. Peri masssallarını dinle. Taşa dokunma,” diye feryat edip durdular.

Bu da pek yardımcı olmuyordu, çünkü Dilek taşa ZATEN dokunmuştu, bu yüzden onu uyarmak için biraz geçti.

“Eyvah, eyvah, eyvah... Ne oluyor?” diye huzursuzca meraklandı Firkete. “Garip bir şeyler olduğunu biliyorum. Keşke buraya hiç gelmeseydik. İyi misin, Dilek? Acımıyor, değil mi?”

“Hayır,” dedi Dilek, “acımıyor. Sadece birazcık midem bulanıyor ama canım yanmıyor.”

Dilek’in kafası karışmıştı ve korkuyordu.

Yerin metrelerce altındaki bir zindanın dehşet verici bir oyuğunda, elleriniz kocaman gri bir kayaya yapışık şekilde sıkışıp kalmak epey boğucuydu. Dilek’in hayal gücü onunla oynamaya başlamıştı.

Ya orada sonsuza dek kısıli kalırsa? Sihirli nesneler-

le ilgili sorunlardan biri de buydu, onlara dokunurken dikkat etmek zorunda olmanızın nedeni buydu. Kuralların neler olduğunu asla bilemezsiniz.

Ya peri masallarından çıkarılacak ders buysa? Ellerinizi taşla koyarsanız ve yanlış türde bir kişiyse, Sihirli bir varlık değil de mesela bir Savaşçı, bir daha asla elinizi oradan çekemez miydiniz?

Yedi dakika geçti.

Sekiz dakika geçti.

“Neler oluyor?” deyip duruyordu Dilek.

“Dokuz dakika... On dakika... Neler oluyor?” dedi Caliburn, epey afallamıştı.

Oda o kadar sıcaktı ki, terler Xar’ın yüzünden büyük, ıslak damlalar halinde dökülüyordu ve gömleği sıırılsıklam olmuştu.

Daha garibi ise odanın sıcaklığının Efsunlu Kaşık’ı etkiliyor gibi görünmesiydi. Prenses’in omzuna tünemiş, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Ama zavallı kaşık, sanki Dilek’in başındaki badireyle duygudaşlık kurmuşçasına iki büklüm olmuş, içindeki hayat enerjisi sönmeye başlamıştı.

Karkedileri ve periler tehlikeyi sezmişler ve Xar’ın etrafında bir koruma kalkanı oluşturmuşlardı. Periler, kollarını kaldırarak öylesine yoğun bir şekilde büyü yapmaya ve lanet okumaya çalışıp sonra başarısız oluyorlardı ki hava ziyan edilmiş Sihirle dolmuştu.

Dilek iki büklüm duruyor, paniklememeye çalışıyor-
du. “Burada sonsuza dek kalmayacağım değil mi Cali-
burn?”

“Hayır, hayır,” dedi Caliburn, sesinin güven vermesi
için çıkmasına uğraşarak, “hayır, hayır, sonsuza dek de-
đil. Sonsuza dek uzun bir ifade... Bunun sadece küçük
bir aksilik olduğuna eminim. Küçük bir yanlış anlaşıl-
ma, her an elini oradan çekebiliyor hale gelebilirsin.”

Dilek’in alnı kayaya çok yakındı.

Bu Dilek’in hayal gücü m  yd   yoksa önündeki taşın
rengi gerçekten gitgide a  ılıyor muydu? Kayanın yüzeyi
yalnızca ince bir zarmı   gibi gitgide açıldı, nasıl olduysa
daha şeffaf hale geldi. Dilek artık kayanın i  ini g  rebi-
liyordu.

  kseotu, meşe, tatlı ve zehirli tüm şeyler aşkına.

Dilek, ağzı açık ve büyülenmiş bir şekilde baktıkça,
taşın merkezinde bir yerlerde bir gözün a  ıldığını g  r-
d  ğ  n   düşündü.

Ve korkunç, kısık, cızırtılı bir ses fısıldadı: “Merhaba-
aaa... Ben de seni bekliyordum.”

Xar ağzı açık bakakaldı. “Ta     imdi de konuşuyor san-
ki.”

“Konuşan ta   değil!” dedi Dilek nefesi kesilerek.
“Burada başka bir şey var.”

K  r edici, ba   döndüren bir renk patlaması oldu ve
Dilek’in gözleri yavaş yavaş tekrar görmeye başladı.

Dilek, iri, kara bir çekirge gibi bacaklarını altına katlamış, taşın içinde kıvrılmış bir şekilde duran, kocaman bir Cadının gözünün tam içine bakıyordu.

19. Sihir Asla Yok Edilemez, Sadece Gizlenebilir

Efsuncu Encanzo'nun, Sychorax'ın bilmesinde faydası olacağı bir sözü vardı.

“Sihir asla yok edilemez, ancak gizlenebilir.”

Bu söz ne kadar da doğrudu.

Çünkü Sihri Ortadan Kaldıran Taş'ın sırrı bu sözde saklıydı.

Sihri ortadan kaldırmasının bir *nedeni* vardı.

“*Bu* da nedir?” diye fısıldadı Dilek katıksız bir dehşetle.

“Ben,” dedi korkunç, ürkütücü, cızırtılı ses, “Kralcadı'yım...”

“Semender gözü ve çarçurcu koca kurbağanın ayak parmağı!” diye lanet okudu Caliburn dehşet içinde. “Kader bizi üçkâğıda getirdi! Yanlış türde bir tesadüf! Evren en hilebaz ruh hallerinden birinde! Kader GERÇEKTEN DE ÇOK KÖTÜ BİR GÜN geçiriyor!”

Bu gerçekten de Kralcadı'ydı.

Ve kader onlarla muzip bir oyun oynuyor gibi görünüyordu.

Büyücülerin hiçbir şeyi yazıya dökmeme gibi bir gelenekleri vardı.

Bununla ilgili sorun şuydu ki, bir gerçek yüzyıllar bo-

yunca kulaktan kulağa aktarıldığında bozulup parçalanıyordu.

Anlaşılan periler söylediklerinde haklıydı: TAŞA DOKUNMA.

Peri masallarının bir anlamı vardı besbelli ki.

Caliburn'ün de dediği gibi masallarla ilgili sorun şuydu: *Ne anlama geldiklerini bilmek zorundasınız.*

Şimdi, sonunda, taşın *gerçek* sırrı keşfedilmişti.

Gerçek şuydu.

Yüzyıllar önce Kralcadı son Cadı Savaşı'nda mağlup edilmiş ve taş a hapsedilmişti. Yüzlerce yıl boyunca, dışarıdan gelen Sihri emerek, bekliyor ve bekliyordu.

Kraliçe Sychorax, Eskiden-Sihirli halkı taş a kendi hür iradesiyle getirdiğini düşünmüştü. Taş ın içindeki Cadı'nın arzusuna karşılık verdiğini nereden bilebilirdi ki? Demir kalenin kalbinde, gri taş ın içinde, büyük, gri bir ağ ın merkezindeki bir uzun bacaklı örümcek gibi dehşet verici, görünmez bir kuvvetle çeken, tasarlayan, dileyen ve isteyen başka bir kalp, başka bir irade olduğunu nasıl tahmin edebilirdi?

“Bubircadıbubircadıbubircadıbubircadı!” diye feryat etti periler ve tüyperiler, havaya korkuyla tırmanıyorlar, kara dehşet dumanlarından küçük bulutlar çıkarıyorlardı.

“*Bana Sihrini ver,*” diye fısıldadı Kralcadı. “Bana Sihrini ver. BANA SİHRİNİ VER...”

“Bir yanlışlık olmalı,” diye açıkladı Dilek, kendisini

taşın içindeki dehşete bakmaya zorluyordu. “Korkarım sana verecek Sihrim yok. Ben bir Büyücü değilim. Ben sadece epey sıradan bir Savaşçı prensesiyim. Lütfen git-meme izin ver.”

“Ama Sihrin var,” diye yanıtladı Cadıkral’ın sesi. “Güven bana, Sihri hissedebilirim. Ve sendeki Sihir hiç de sıradan değil. Çok özel türde bir Sihir, benim çok ama çok uzun zamandır beklediğim bir Sihir.

“*Demirin üzerinde çalışan türde(n) bir Sihir...*”

Aman Tanrım.

“BENİ BU TAŞTAN KURTARIN!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Dilek.

Sihir çıkarma odasına kaos hakimdi artık.

Firkete ile Xar, Dilek’in parmaklarını çektiler ama elleri yerinden kıpırdamadı!

“Bu doğru olamaz, değil mi?” diye ağladı Dilek. “Ben bir Savaşçıyım! Savaşçılar Sihirli olamaz! Bu imkânsız!”

İmkânsız diye bir şey yoktur. Yalnızca *umulmadık* vardır.

Kralkedi bu sözleri söylediği anda, odadaki herkes bunun doğru olması gerektiğini biliyordu.

Bu her şeyi açıklıyordu.

Bu, Dilek’in son zamanlarda neden biraz farklı ve garip hissettiğini açıklıyordu. Son birkaç aydır, garip birçok şey yaşıyordu. Eline aldığı iğneler yerinde duramıyor, kilimler ayağının altındayken açıklanamaz şekilde

hareket ediyor veya üzerine bastığı anda köşelerinden katlanıyordu.

Dokunduğu nesneler ellerinden su gibi kayıyor veya parmaklarıyla onlara dokunduğunda elektrikleniyorlardı. Bir yere koyduğunu düşündüğü şeyler, beklenmedik şekilde başka yerde çıkıyorlardı. Belli kişilerle karşılaştığında veya belli odalara girdiğinde saçı havaya kalkıyordu ve yavaş yavaş dolanarak kendisini kuş yuvasına çeviriyordu. Kıyafetleri yırtılıyordu... Ayakkabıları çözülmüyordu... Anahtarları kayboluyordu...

O bunlar karşısında, yine unutkan, sakar ve dalgın davrandığını, genelde olduğundan daha bile işe yaramaz olduğunu düşünmüştü. Ama...

Dilek on üç yaşındaydı ve bu bir kimsenin Sihirlenme zamanıydı.

“Kaşık,” diye fısıldadı Firkete kendi kendine.

Sihirli bir Savaşçı!

Akıl almaz.

Demir kaşık, Dilek’in demir üzerinde çalışan garip Sihri onu efsunladığı için canlanmış olabilir miydi?

Firkete, Dilek’in omzunda iki büklüm duran kaşığın karakterinin Dilek’e benzediğini şimdi anlıyordu.

Nazik ve sadık.

Biraz pervasız.

Biraz tuhaf.

Dilek bir şeyi, yaptığını bile bilmezken, nasıl efsunlayabiliyordu?

Çünkü Sihri kontrol etmek zordur, özellikle de ona sahip olduğunuzdan bile haberiniz yoksa.

Ve bu durum tam da Dilek'e özgüydü. Dilek Sihirliyse, elbette ki, diğer insanlardan çok farklı bir şekilde, epey Dilek'imsi bir şekilde Sihirlenirdi.

“Eyvah, eyvah, eyvah,” diyerek kanat çırpı Caliburn. “Doğru soruları sormadığımızı biliyordum! Sormamız gereken sorular: Neden Cadılar ŞİMDİ uyanıyor? Neden burada? Neden biz? Ve cevap şu, uyanıyorlar çünkü Dilek daha yeni Sihirlendi.”

Caliburn haklıydı. Tesadüf diye bir şey yoktu. Bu Cadılar yüzyıllardır uyuyorlardı. Ama kış uykusundan uyanmak için tam bu ânı seçmişlerdi çünkü Dilek'in Sihirlendiğini hissetmişlerdi ve ona gerçekten ihtiyaçları vardı.

Cadıkral aynı ürkünç, cızırtılı, boğuk sesle, “Bana Sihri ver,” diye tekrarlardı. “Bana demirin üzerinde çalışan Sihri ver.”

“Neden onu İSTİYOR?” diye inledi Dilek, bunun cevabını duymak istemediği bir soru olduğunu zaten biliyordu.

Caliburn nedenini çözdü.

“Taştan çıkmak için gerekli Sihri elde etmeye çalışıyor!!!!” diye çılgık attı Caliburn. “Onu oradan kurtarmak ZORUNDAYIZ!”

“BENİ BU TAŞTAN KURTARIN!!!!” diye yeniden bağırdı Dilek.

“Fırtfina, onu taştan kurtaracak bir büyü dene!” diye emretti Xar. “Ben onu tekrar çekmeye çalışacağım.”

Fırtfina hiddetle tısladı, öfkeden köpürüyordu. “SSSSSSsssss!!!! Zarafetsiz, pis kokulu insan kızı!! Sen de lirmişsin, Efendi! Yapmamız gereken HEMEN buradan gitmek!!!! Olaylar çirkinleşmek üzere.”

“Dediğimi yap,” dedi Xar sertçe.

Periler çaresizce büyü çantalarını karıştırdılar. Görünmezlik, aşk iksirleri, lanet büyüleri, uçma büyüleri ve gündelik hayatta kullanışlı olacak her türden Sihir vardı ama bir Cadı gibi büyük, karanlık bir kötülüğe karşı kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kılıflarındaki her asayı –raybaları, dört numaraları, beş numaraları– denediler ama Sihirleri demir dolu bir hapisanede zaten işe yaramazdı.

Kralcadı’nın korkunç, cızırtılı sesi gitgide yükseliyor, odayı dehşetle dolduruyordu.

“BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER,” diye tekrarlıyordu Cadı ve sesini yükselttikçe Dilek gitgide daha fazla panikliyordu.

“Bu Sihri buradan *kurtulmak* için nasıl kullanabilirim?” diye bağırdı Dilek.

“BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER...”

“Bir şeyi gerçekten ama gerçekten çok İSTEMELİSİN. Onu DİLE! Onu BÜYÜLE,” diye cevap verdi Xar, “ve sonra ellerine YÖNELT!”

“Yapamıyorum!” dedi Dilek nefes nefese, o kadar kötü hissediyordu ki pes edip orada ölmek istedi. “Ellerim taşa yapışık! Neden onları çekemiyorum? Sıkma-zu’yu almak çok kolay olmuştu!”

“Cadı, Sıkma-zu’yu almana mücade etmişti!” dedi Caliburn, dehşet içinde taşın üzerinde geziniyordu. “Ama senin gitmene izin vermiyor...”

Dilek elleri taşa yapışık haldeyken, nasıl Sihir yapacağını bilse bile, Cadı’dan bağımsız olarak Sihir icra edemezdi. Herhangi bir düşüncesi, elleri üzerinden emilip gidiyordu. Cadı’nın düşünceleriyle kendi düşüncelerinin birbirine dolanmasının yarattığı o uyuşmayı hissedebiliyordu. Bu sanki büyük bir hayvan tarafından yenip, sindirim sürecinde onun bakış açısının içine karışmak gibiydi.

Ne de olsa, Savaşçılar Sihri yok etmeye yemin ettiler, bu yüzden Cadıların karşılık vermeleri son derece mantıklı, dedi düşünceleri, bunların kendine mi Cadı’ya mı ait olduğunu bilmiyordu.

“BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER BANA SİHRİNİ VER...”

Dilek, Kralcadı’nın iki kara kalbin attığı bedeninin içini görebiliyordu, her küçük arter, yeşil bir yol ağı veya bir yaprağın damarları gibi aydınlanmıştı. Fakat başka yollar da vardı: Kralcadı’nın parlak yeşil arterlerini çapraz geçen Sihir, beyaz bir ormanı saran küçük, ince patikalar.

Kralcadı'nın iki avucu da taşa içeriden, Dilek'in ellerinin yapışık kaldığı yerin tam tersinden sertçe bastırıyordu, Dilek, Sihrin parmaklarından çıkarak, kalbiyle aynı tempoda ritmik atışlarla Kralcadı'nın ellerine aktığını hissedebiliyordu.

Kurtulabilmeyi diliyorum. Diliyorum. Diliyorum, diye dedi Dilek.

Sihir çıkarma odasındaki kaos, Cadı'nın hipnotik tekrarları sağırlaştırarak yükseldikçe arttı ve periler rasgele büyüler atmaya, karkedileri uluyup kükremeye başladı.

“ONUNLA SAVAŞ!” diye haykırdı Caliburn. “KURTULMAK İÇİN HER ŞEYİ DENE! İTAATSİZ OL! Babasına meydan okuyan Xar'ı düşün! Sinirlen, Dilek ve diren! Cadı'yı lanetle! Bir Savaşçının yapması gerekenin bu olduğunu düşünerek Sihrinden vazgeçme!”

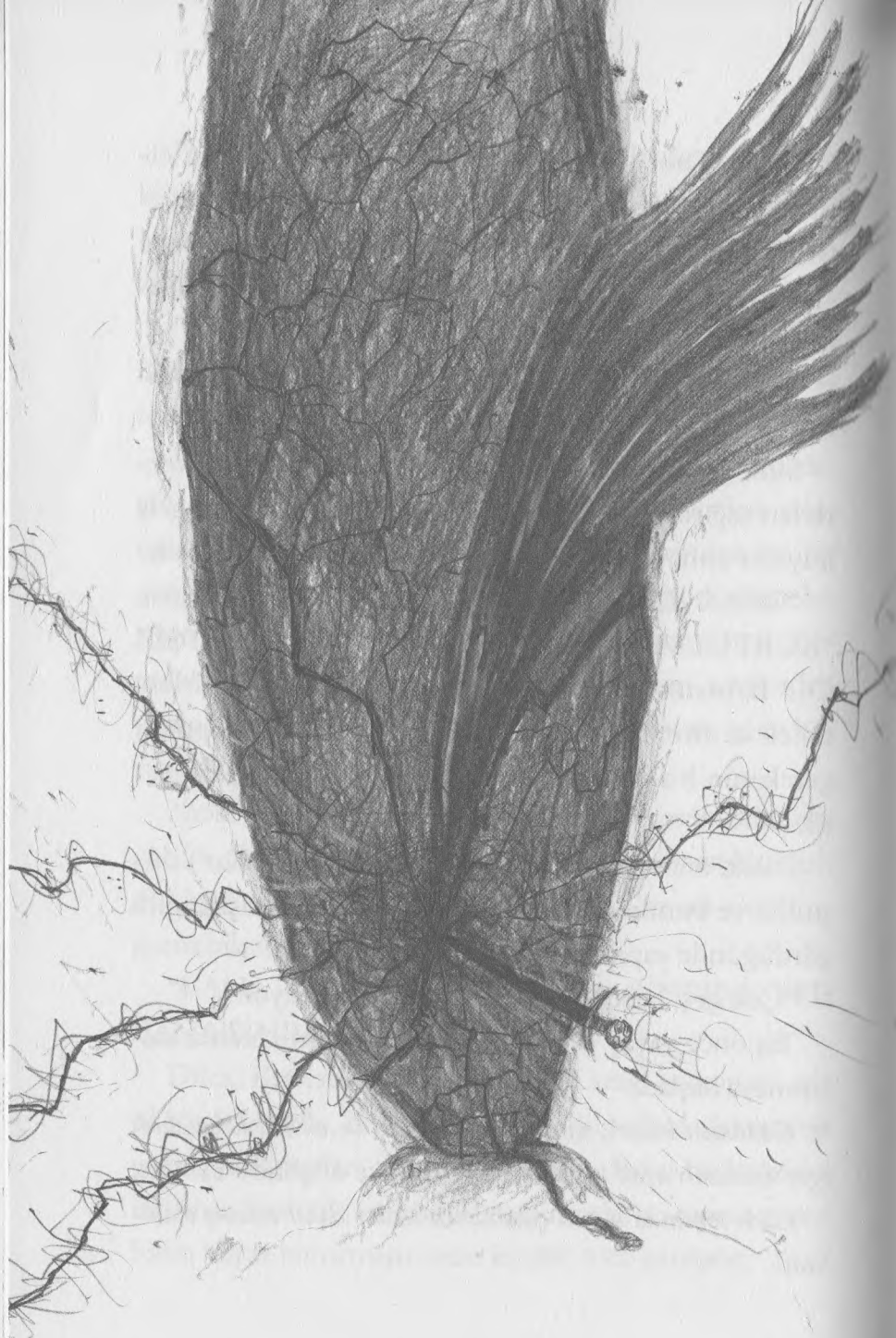
Dilek, öncesinde kampta, babasına bağırarak Xar'ı düşündü ve bunun Sihrinin Cadı'ya geçişini yavaşlattığını gördüğünde yapmaya devam etti .

“Çok geç,” dedi Firkete. “Taş hareket ediyor.”

Taş önce yavaş yavaş, sonraysa delicesine hızlıca sallanmaya başladı.

Cadıların kolları, mırıldanan ökseotu ve en kaçık bataklık ogre'sinin sarı ayak tırnakları aşkına, diye düşündü Firkete.

Cadı sonunda taştan çıkabilecek kadar Sihir emmiş olabildi!

Periler ve t  periler "Gidelim! Gidelim! Gidelim!" diye feryat edip, göktaşları gibi parıl parıl yanmaya ba  ladılar.

Fakat Dilek'i orada kendi başına bırakamazlardı. Ne Firkete, ne Xar, ne Caliburn, ne karkedileri, ne de periler.

Periler adı kötüye   ık  m   varlıklardı. İnsanlar onların güvenilmez, hercai varlıklar olduklarını, sevgi ya da sadakat nedir bilmediklerini söylerlerdi.

Ama benim tek söyleyebileceğim: *Bu* periler, sallanan taşın üzerlerinde yarattığı tüm dehşete ve Cadı'nın ortaya çıkmak üzere olmasına, ölüm korkusuna rağmen, orada Efendilerinin yanında kaldılar. Şenlik ateşleri gibi tıslayıp köpürüyorlardı ama yine de orada kaldılar.

Xar bir saniye bile düşünmeden Efsunlu Kılıç'ı çekti.

Kılıcın üzeri parladı.

Bir zamalar Cadılar vardı...

Ama ben onları öldürdüm.

Kılıcı kafasının üzerine kaldırdı, büyük bir nara koparıp tüm gücüyle onu taşın içine sapladı.

Elbette, bu imkânsız olmalıydı. Demirden yapılma bir kılıç, taş a girecek?

Ama o Sihirli kılıç, Xar onu toprağa saplıyormuş gibi, kabzasına kadar taşın içine gömüldü.

GÜÜÜÜÜÜMMMMM!

Dilek'in saçının her bir teli yukarı fırlayıp ateş gibi parladı. Yanık saç kokusu odanın dumanına karıştı. Odanın kapısı, menteşelerinden sökölerek patladı ve karşı duvara çarptı. Taşın yüzeyinden bir yıldırım fırladı ve Dilek'i fırlattı. Kız arka üstü geriye uçtu ve korkunç bir gümbürtüyle odanın diğer ucunda yere çakıldı.

Taşın yüzeyinin tamamında, tıpkı civcivin çıkmasından hemen önce yumurtada görölenlere benzer çatlaklar oluştu.

"Taş yarılıyor!" diye çığlık attı Fırtına. "Taş yarılıyor!"

Taş tam ortasından yarıldı.

Üç santimetre genişliğinde büyük bir sarp yarık, merkezine saplanmış kılıçla, taşı boydan boya kesiyordu.

Ve o yarığın içinden, *bir şey* sürünerek çıktı.

20. Hikâye Daha da Garipleşiyor

Önce, siyah yağ görünümlü bir şey, kırılmış bir kabuktan sızan yumurta sarısı gibi taşın içinden sızıyordu.

Bu Kralcadı olamazdı, değil mi, çünkü o içeride gördükleri şey sadece üç santimetre genişliğindeki bir yarıktan nasıl çıkacaktı?

Elbette, kocaman bir Cadı öldüren kılıç onu kuşatan taşın tam içine saplanmışken, Cadı ölmüş olmalıydı?

Bu, kırık taştan sızan ölü Cadı'nın kanı olmalıydı.

Fakat gözlerinin önünde, sıvının oluşturduğu birikinti giderek büyüdü.

Ve sonra, siyah sıvı katılaştı, gözlerinin önünde, hareket eden, etten kemikten gerçek ve yaşayan bir bedene dönüştü.

Tüylü, vıcık vıcık, bostan korkuluğuna benzer, tüyle-ri sırlıslıklam bir şey.

Bazen insanlar, Cadıların peri masallarında anlatıldığı kadar kötü olmadıklarına kendilerini inandırmak isterler. Kralcadı'ya atılacak bir bakış size, onların en az o kadar, hatta daha bile fazla kötü olduklarını gösterir.

Bir Cadıya sadece *bakmanın* bile insanı ölümüne korkutacağı bilinir. Cadılar, elbette, çok sayıda şekle bürünebilirler, hatta bunlardan bazıları epey hoştur ama

çoğu zaman olabildiğince korkutucu görünmeyi faydalı bulurlar.

Bu *Şeyin* bıçağa benzer, jilet gibi keskin ve ucu sivri bir burnu vardı, öyle ki onla bir soğanı kesebilirdiniz. İki yanda, gözlerinin olması gereken yerde, dibinde cıva gibi sert ve çamurumsu bir şeyin tekinsizce parladığı derin kuyulara benzeyen iki kapkara delik vardı. Ağzının içindeki sivri dişlerden tiksinti uyandıran kara salya akıyordu. Çenesi tek lokmada bir geyiği yutabilecek kadar yerinden oynayabiliyordu. Vücudu kara, tüylü kanatlar eklenmiş insan-panter karışımına benziyordu.

Neticede, Kralcadı'nın pek de iç açıcı bir görünüşü yoktu.

Islak, kara kanatlarını yavaş yavaş açarken, bu kayarak ilerleyen şeyden büyük bir güç yayılıyordu ve Cadı gagasını kaldırıp doğrudan Xar ve Firkete'ye bakarken kanatları zindanın zeminine kara duman parçaları halinde damlıyordu.

Ve sonra ortadan kayboldu.

"Nereye gitti... Nereye gitti?" dedi Xar etrafta fırıl fırıl dönerek.

Hayvanlar dehşetle ulumaya, periler sivri dişlerle dolu ağızlarını açarak korkuyla feryat etmeye başladılar. Göremediğiniz bir düşmandan daha ürkünç çok az şey vardır.

Odanın diğer ucundaki Dilek ayağa kalktı, titriyordu.

“Kimse panik yapmasın,” dedi Caliburn, deli gibi paniklemişti. “Nerede o? Görebilen var mı?”

Üçü etrafta dönüp durarak, görünmez Cadı’yı görmeye çabaladılar.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

“Dilek’e saldıracak!” dedi Xar. Bunu biliyordu, nedeninden emin değildi.

Gerçekten de, Dilek’in üzerindeki hava koyulaşıyor ve kararıyordu.

Dilek’in kafasının üzerinde duran Efsunlu Kaşık, cecurca yüzünü o karanlığa döndü.

Ama bir Efsunlu Kaşık, bu dünyaya ayak basmış en korkunç yaşam formlarından biriyle karşılaşırken değil, tatlı yaparken yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir şeydi.

Xar kılıcı taştan çekmeyi denedi ama kılıç oraya kök salmış gibiydi, yerinden oynamıyordu. Ne kadar çekerse çeksin, kılıç kıpırdamıyordu.

Böylece, başka bir insanın kanını donduran narayla, tamamen silahsız bir şekilde, Xar, kendinden başka kimseyi umursamayan oğlan, dalışa geçen Cadı’ya doğru hücum etti.

Cadı, Dilek’e doğru tiz bir çığlıkla saldırırken, kendini tekrar görünür kıldı ve görünür hale gelmek bir mum yakmak kadar kolay veya acısız değildi. Gerçekten de, atmosferin kendisi bir perde gibi paramparça oluyor

gibi görünüyordu. Önce, kenarlarından kara kıvılcımlar çıkan ve duman tüten yarı erimiş bir kafa, ardından korkunç bir yanık tüy kokusuyla, bir doğan gibi çılgılık atan Cadı'nın kendisi belirdi.

Dilek refleksle başını eğerek onu savuşturdu.

Cadı onu koparmak niyetiyle doğrudan kafasına nişan alıyordu. (Bu Cadılar da ne sevimli küçük yaratıklar değil mi?)

Ama Xar ve karkedileri, bu zamana kadar görülmemiş bir sıçrayışla zıpladılar ve saldıraya geçen Cadı'yı kuyruğundan yakaladılar.

Böylece, Cadı'nın pençeleri Dilek'in yüzünü sıyırdı, Cadı tekrar havaya hızla yükselirken onun gözbandını parçaladı. Dilek bağırdı ve yere düşerken ellerini başına koydu.

Hiddetli bir çılgılla Cadı, Xar'ı ve karkedilerini girdap yaparak kendi çevresinde şiddetle dönmek suretiyle silkip attı ve kılıcı taşla saplayarak Dilek'e ulaşmasını engelleyen önemsiz ve rahatsız edici insan oğlanına saldırmak için döndü.

Cadı gülümsedi ve –ökseotu, tatlı, sulu ve zehirli tüm şeyler aşkına– bir Cadının sırtışı korkunç bir şeydi. Çenesini, Xar'ı tek lokmada yutabilmek için açtı.

Cadı'nın nefesinden öyle iğrenç bir çürümüş yumurta ve ölüm kokusu yayılıyordu ki Xar neredeyse bayılacaktı.

En azından şanlı bir şekilde öleceğim, diye düşündü Xar dehşetle, değersiz biri olarak değil. Yüzlerce yıldır bir Cadı tarafından öldürülen ilk kişi olacağım...

Xar ölümle burun burunayken bile şan ve şöhret düşünmekten nasıl da hoşlanıyordu.

Cadı inişe geçti. Bu sefer ıskalamayacaktı.

21. Dilemek

"Hayır!" diye haykırdı Firkete.

Odanın diğer köşesinden, Firkete, Dilek'in ellerini gözlerinden çektiğini gördü.

Kafasını kaldırdı ve o da bağırdı. "HAYIR!!"

Cadı kızın gözbandını koparmış ve yere düşürmüştü.

Dilek'in normalde gözbandının altında gizli olan gözü kapalıydı ve üzerinde derin bir sıyrık vardı. Diğerinden biraz daha büyükçeydi ve çeperinin tamamında, sanki zavallı insan teni onun yakıcı gücünü taşımayı zor buluyor gibi morartılar vardı.

Dilek bağırırken, gözkapığı çok az açıldı ve altındaki gözün rengi gerçekten de çok tuhaftı. Bu kimsenin daha önce görmediği, o ana dek hayal edilemeyecek bir renkti. Size onu, başka şeylerle kıyaslamak dışında, tarif edemem. Bu renk, aynı anda hem sıcak hem de soğuk olmayı başaran, insana volkanları, gök gürültülü fırtınaları, elektiriği, GÜCÜ anımsatan bir renkti.

Dilek içinden gelen gücü hissedebiliyordu, bu gerçekten dehşetengiz bir şey, kafasının içindeki bir hiddet, bir isyan, bir fırtınaydı ve öyle şiddetliydi ki kafası, goblinler içeriden çekiçle vuruyormuş gibi sızlıyordu. Saç tellerinin her biri, tek tek, diken diken oldu.

Mide bulandırıcı, şaşkın bir rüzgâr oda boyunca ge-

zindi, perileri, tüyleri ve tozu havaya savurdu ve zemin bulanık bir deniz gibi bükülüp titredi.

Bu olağan dışı gözün derinlerinde fikirlerin doğması, çalkalanması ve inşası gibi garip bulutlar şekil aldı, küçük bir patlama sesi oldu ve...

Sihir Dilek'in gözünden öyle kuvvetle fışkırdı ki onun, eğilip bükülmüş bir yıldız biçimindeki olanaksız rengini görebiliyordunuz. Cadı pen emsi parmağıyla delici akkor Sihir patlamasını ona atmak üzereyken Dilek ona vurdu.

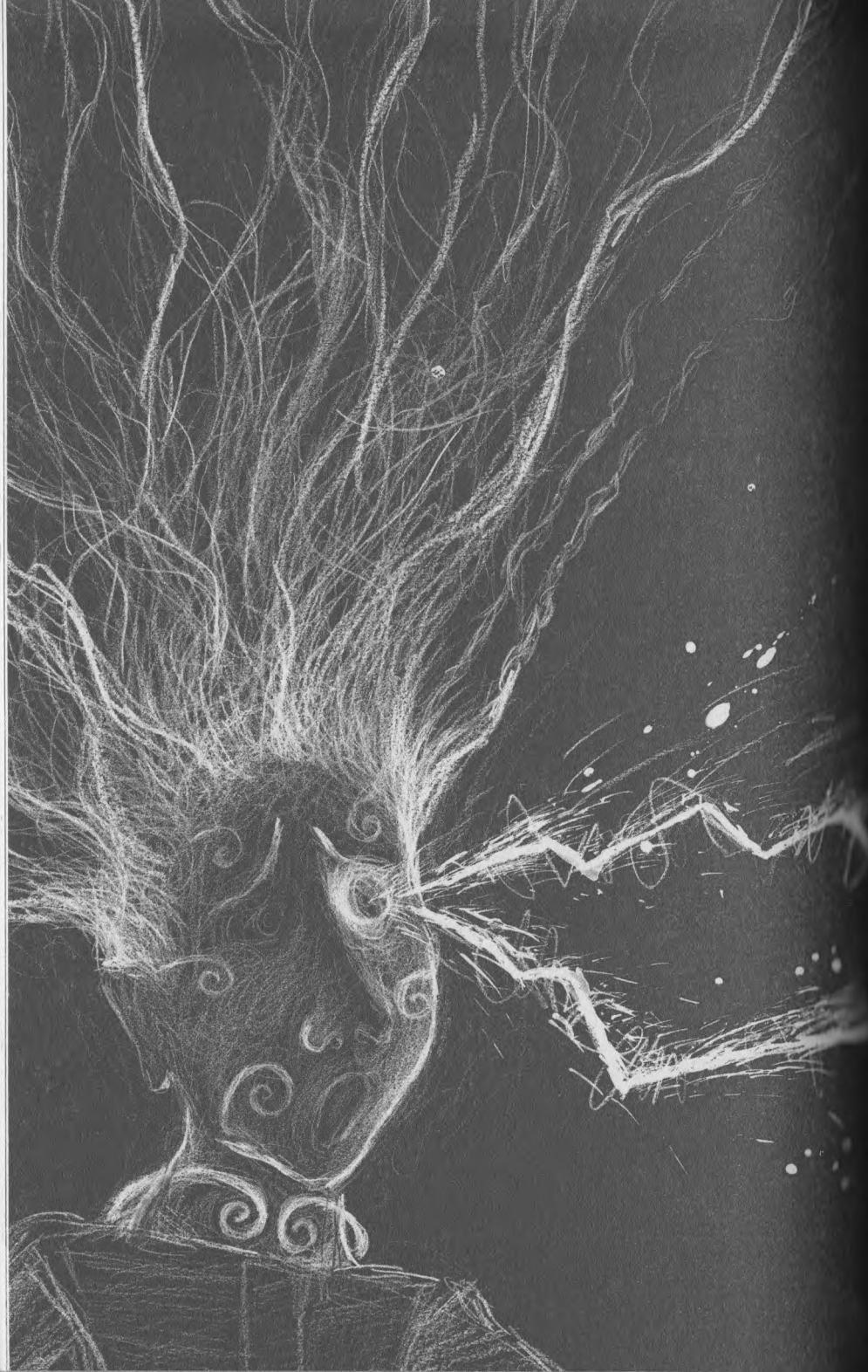
Ve sonra...

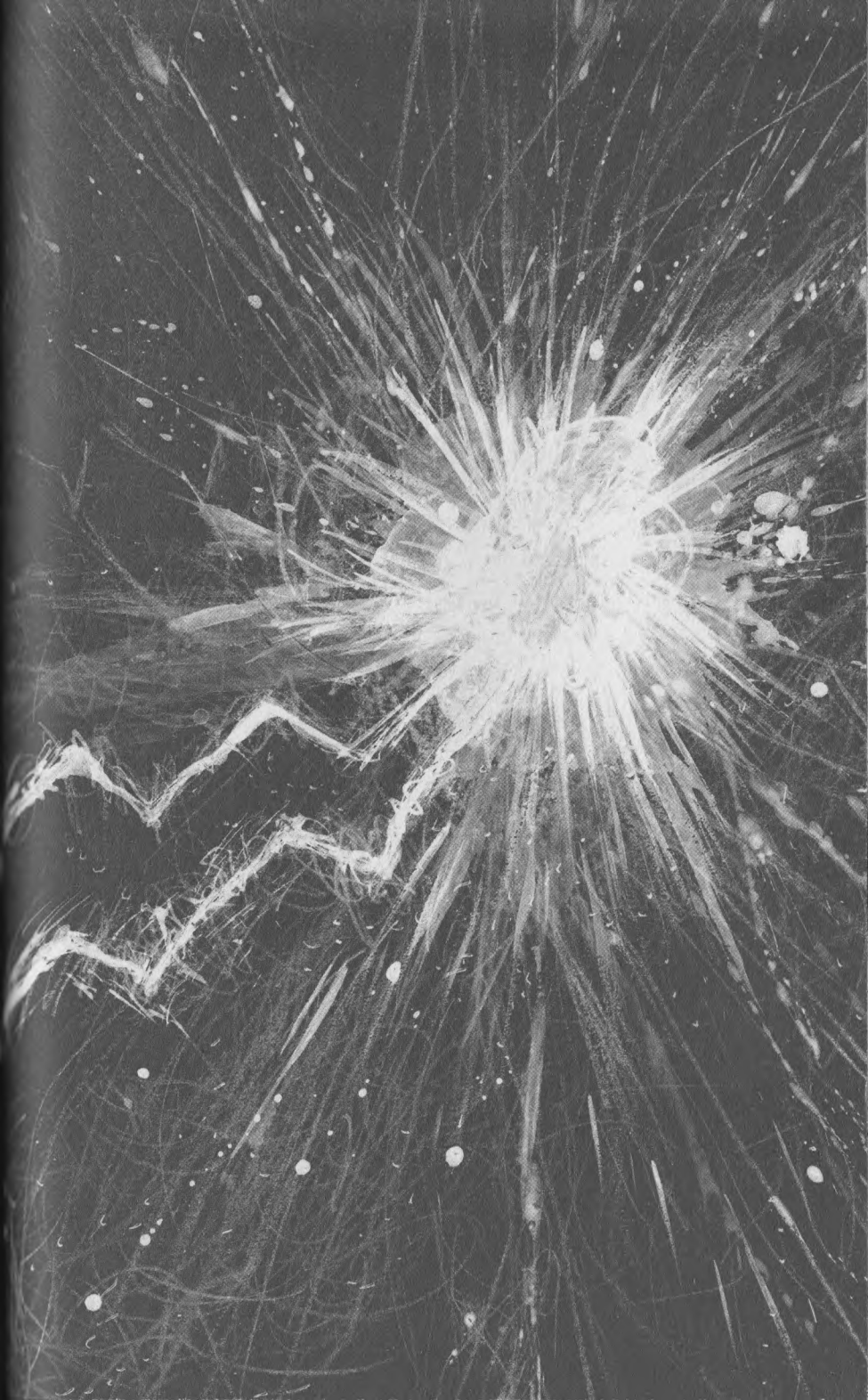
Cadı, k m r ve siyah t y  beklerine ayrılarak infilak etti.

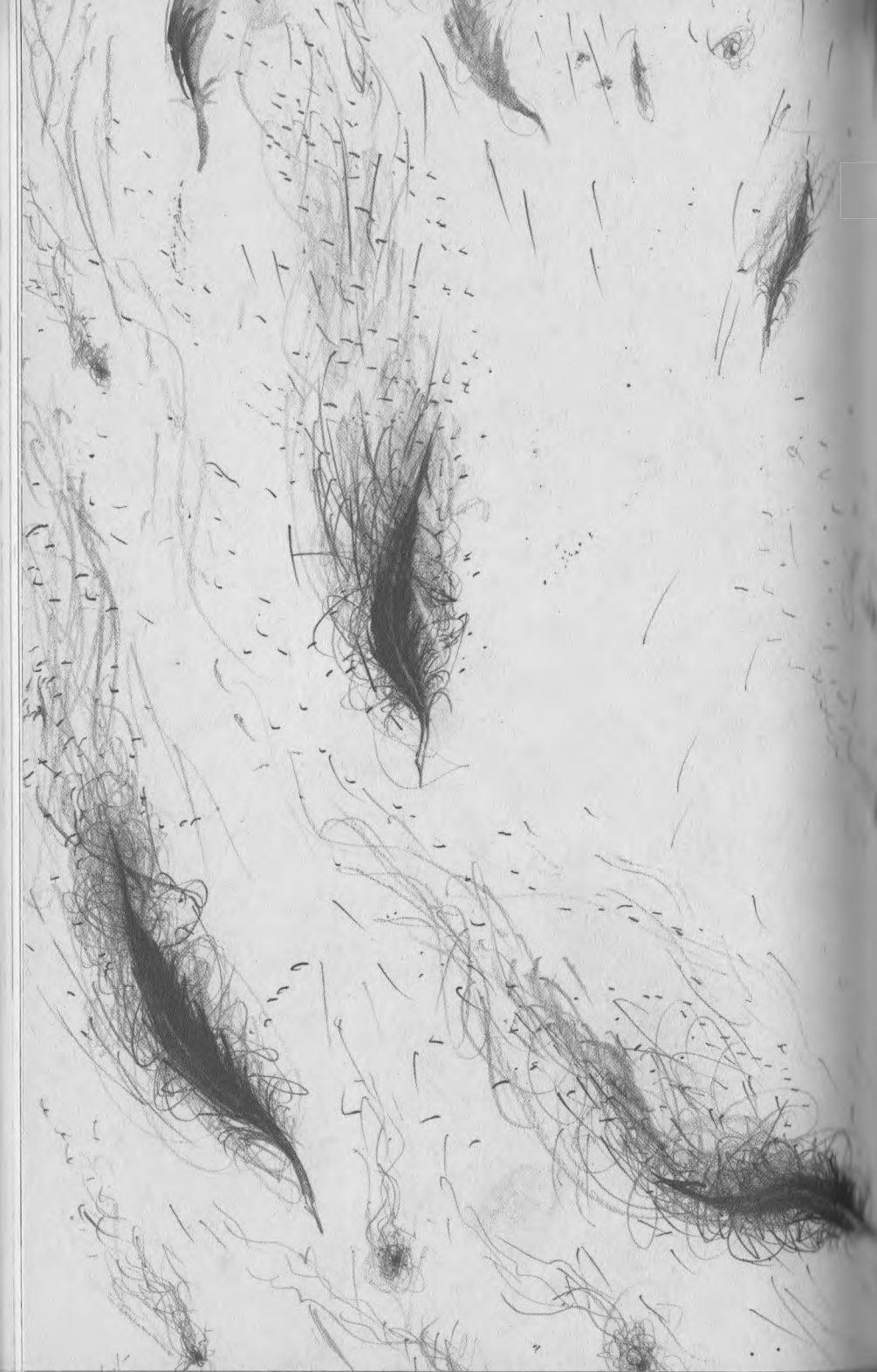
Firkete, Xar ve karkedileri yere serildiler.

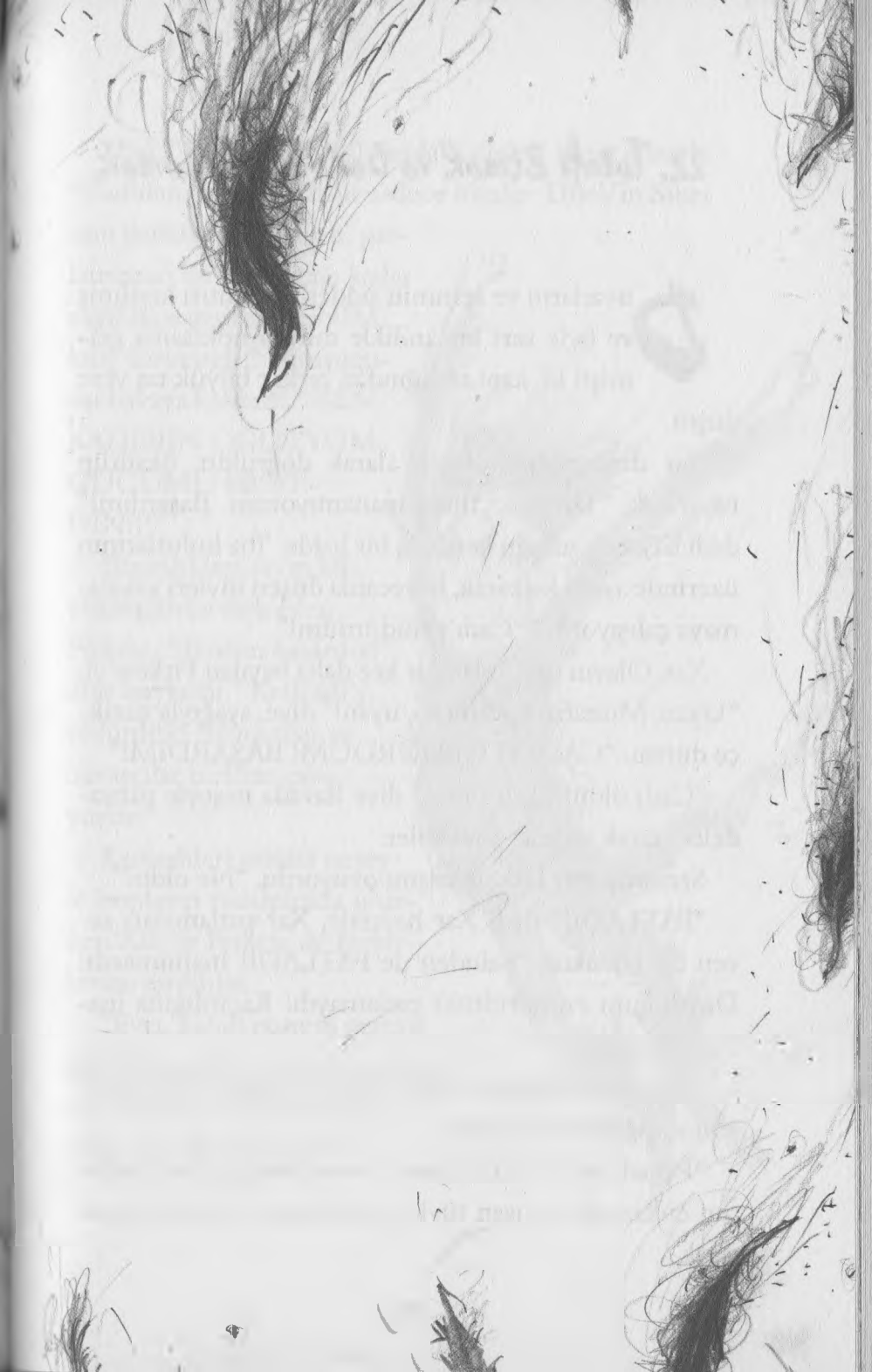
Cadı'nın düşüşüyle çıkan toz ve tüyler kara bir yağmur gibi döküldü.

22. Telfi Etmek ve Bedelini Ödemek

Duvarların ve zeminin şiddetli sarsıntısı kesilmiş ve öyle sert bir anilikle durma noktasına gelmişti ki, kapı aralığında birkaç büyük taş yere düştü.

Xar dirseğinden destek alarak doğruldu, öksürüp tıksırarak, “Tanrım... Buna inanamıyorum. Başardım!” dedi hayretle soluğu kesilmiş bir halde. Toz bulutlarının üzerinde ayağa kalkarak, heyecanla düşen tüyleri yakalamaya çalışıyordu. “Cadı’yı öldürdüm!”

Xar, Olayın şokundan bir kez daha bayılan Firkete’yi, “Uyan, Muhafız Yardımcısı, uyan!” diye, ayağıyla nazikçe dürttü. “CADI’YI ÖLDÜRDÜM! BAŞARDIM!”

“Cadı öldü! Cadı öldü!” diye havada neşeyle paradedeler atarak şarkılar söylediler.

Sersemlemiş Firkete başını ovuyordu. “Ne oldu?”

“PATLADI!” dedi Xar hayretle, Xar patlamaları seven bir çocuktü. “Sahiden de PATLADI! İnanılmazdı! Duyduğum en gürültülü patlamaydı! Kaçırduğına inanamıyorum!”

Xar, ayağa kalkması için Firkete’ye yardım ederken, sevinç çığlıkları atıyordu.

“Patladı mı?” dedi Firkete sersemlemiş bir halde odanın enkazında uçuşan tüyleri yakalamak için elini uzatarak.

“Bak!” dedi Xar, etraflarındaki tüyleri işaret ederek. “Cadıdan geriye kalanlar sadece bunlar. Dilek’in Sihri onu patlattı... Ama onu, patlatmanın işe yarayacağı kadar zayıf hale getiren BENİM kılıç darbemdi.” Yumruğunu havaya kaldırdı. “BEN KADERİN OĞLU’YUM, GÜCÜMÜ HİSSE-DİN!!!”

Başardıkları şeyin büyüklüğünün fark eden Firkete, “Tanrım başardık!” diye haykırdı. “Kralcadı’yı öldürdük! Büyücüler ve Savaşçılar birlikte çalışıyorlar!”

Karkedileri etrafta neşayla hoplayıp mutlulukla ulurken Xar ile Firkete de birbirlerine sarıldılar.

“Evet, kabul etmem gerekir ki, Dilek, gözünle yaptığın o garip şeyin de biraz yardımı oldu. O NEYDİ öyle?”

Xar, Dilek'i kutlamak için döndü...

Ama Dilek orada yoktu.

Ancak o zaman, oranın ne kadar sessiz olduğunun ayırdına vardılar.

Duvarlar sallanmıyordu, ayaklarının altında çalkalanan zemin şimdi tamamen hareketsizdi.

Ve oda boyunca usulca süzülüp altlarındaki zemine konanlar yalnızca tüyler değildi.

Kartaneleri gibi küçük parçaçıklar da vardı ve her parçacık sıradışı bir renge sahipti.

Aheste aheste dökülen siyah tüyler ve alışılmadık renkteki tanecikler haricinde ortam sessizdi.

Firkete, kapısı patlamış kapı aralığında durup, odaya afallamış bir halde bakınarak, "Dilek NEREDE?" dedi.

"Bak! Kapı menteşelerinden kopmuş!" dedi Xar. "Belki yardım getirmeye gitmiştir."

Ve sonra odanın ortasında hareketsiz yatan kaşığı fark etti.

Xar eğilip kaşığı yerden aldı.

İçindeki tüm efsun gittiği için kaşık şimdi katı ve soğuktu.

Tamamen sıradan bir demir yemek kaşığı.

Xar, dikkatlice onu zemine geri bıraktı.

Sihir çıkarma odasında bir sessizlik hâkimdi.

Caliburn uzun, yavaş, gönülsüz kanat çırpışlarıyla Xar'ın omzuna kondu ve oraya ıstırap içinde tünedi.

“Çok üzgünüm Xar,” dedi Caliburn. “Ama sanırım kargaşa esnasında ilkiyle neredeyse aynı anda olan ikinci bir patlamayı fark edemedin. Dilek gafil avlandı. Gardını indirmenin şokuyla... Kralcadı son bir Sihirli yıldırım gönderdi ve onu doğrudan vurdu...”

“Kralcadı gibi o da mı patladı?”1 dedi Xar, inanmakta zorluk çekiyordu çünkü kendi gözleriyle görmemişti.

Hareket et Kaşık, kıpırda!

İnanılmaz.

Akıl almaz.

Geri dön, Dilek, diye düşündü Xar yoğun duygularla.

GERİ DÖN!

“TEK DİLEĞİM GERİ DÖNMEN!”

Ama ne kadar isterse istesin, o parçaları tekrar hayata döndüremezdi.

“NEFES AL! CANLAN! KENDİ DİLEĞİNLE HAREKETE GEÇ!”

Fakat bir zamanlar Dilek olan garip renkli tozlar, yerde soğuk ve hareketsizce duruyordu, Xar ne kadar dilerse dilesin onları hareket ettiremezdi. Dünyanın en büyük Büyücüsü bile bunu yapamazdı.

Her hareketin bir sonucu vardır, telafi etmenin belisini ödemeniz gerekir ve yaşanan bazı şeyler geri alınamaz.

Xar ağladı.

Firkete ile odada diz çöküp başlarını eğerek birlikte ağladılar. Etraflarını bir çember şeklinde çevrelemiş siyah tüyler ve garip renkli tanecikler sessiz ve hareketsizce duruyorlardı.

Periler bile ağladı ve onlar asla ağlamazdı.

Onlarla ilgili özelliklerden biri de buydu. Hiç ağlamazlardı.

Ama gözyaşları tüylerin ve taneciklerin üzerine düştü.

Ve sonra...

Ve sonra...

Ve sonra, yaşlı gözlerinin arasından, Xar kaşığın kenarının seğirdiğini gördüğünü düşündü.

Gözlerini kırptı.

Belki de bu bir hayaldi.

Ama hayır, işte yine, kaşığın dış kısmında belirgin bir kıpırtı vardı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Firkete meraklı, yusuvarlak gözlerle.

“Neleeeeerrrr oluyor? diye fısıldadı periler, asalarının keskin iğnelerini sımsıkı tutuyorlardı. Saçları elektiriklenmiş gibi keskindi. Oda bir kez daha Sihirle dolmuştu.

Dilek'in garip renkli küçük parçaçıkları zeminden havaya kalktı, küçük zerreciklerden oluşan büyük bir bulut oluşturup kuş şakıması gibi şarkı söyleyerek havada dalgalandı ve insanı oluşturan son derece karmaşık yapbozda kendi küçük bireysel parçalarının tam olarak nerede olması gerektiğine dair bir tür içsel hafızaları varmış gibi, kendi kendilerine karışıp yeniden düzenlendiler.

Hiçbir şekilde birbirleriyle çarpışmayan bu milyonlarca tozumsu, külümsü parçaçık etrafta fırıl fırıl ve coşkulu bir heyecanla uçu, kademeli olarak zemine yerleşip Dilek'in burnunu, gözlerini, kulaklarını, ağzını ve bacaklarını, hiç yoktan bir heykel var ediyorlarmış gibi meydana getirdiler, Xar ile Firkete'nin gözleri önünde YAŞAM inşa ettiler.

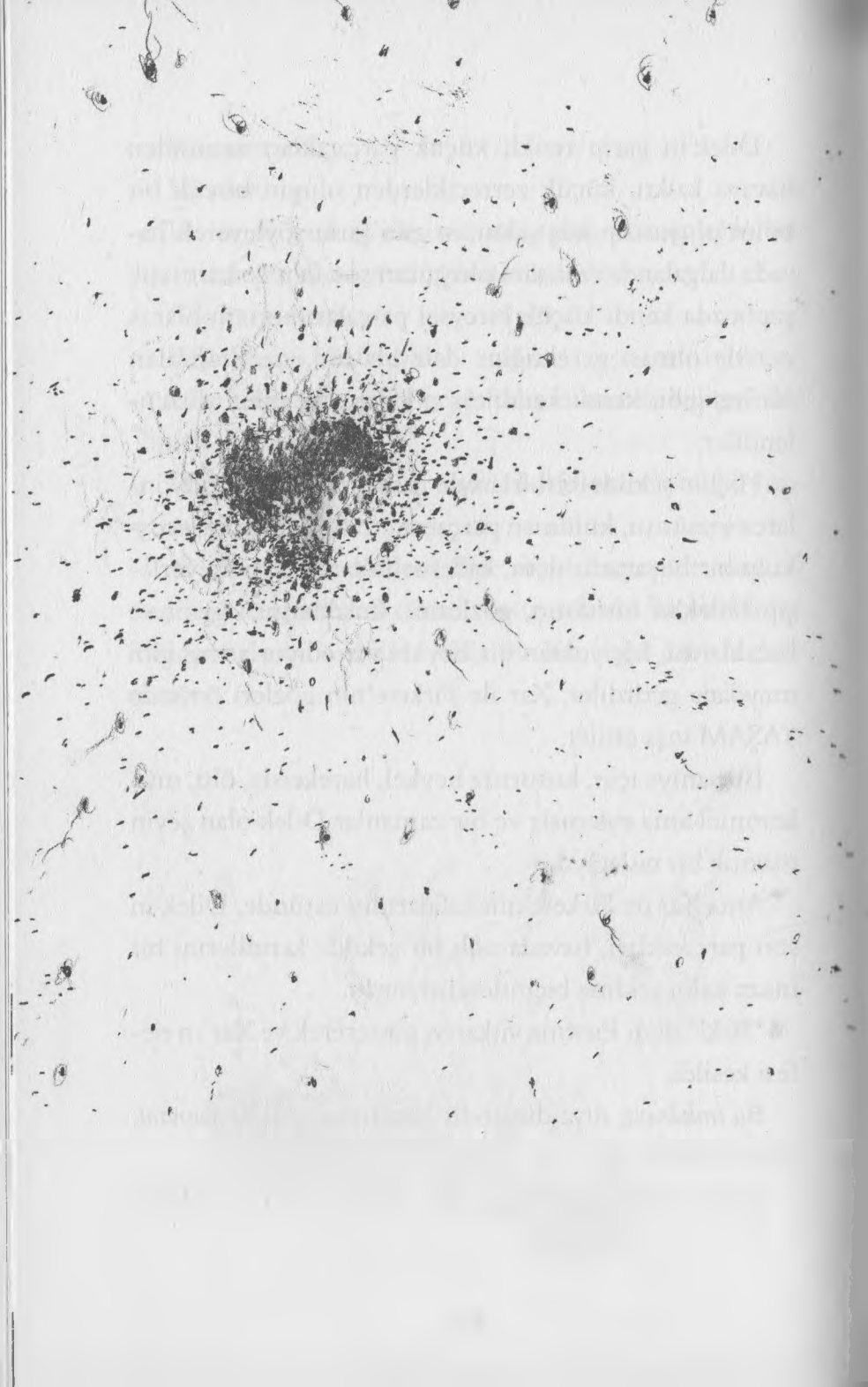
Bir saniye için, kusursuz heykel, hareketsiz, ölü, mükemmel ama eylemsiz ve bir zamanlar Dilek olan şeyin robotik bir taslağıydı.

Ama Xar ile Firkete'nin kafalarının üstünde, Dilek'in son parçacıkları, havada asılı bir şekilde kendilerini bir insan kalbi şekline biçimlendiriyordu.

"Bak!" dedi Fırtına yukarıyı göstererek ve Xar'ın nefesi kesildi.

Bu imkânsız, diye düşündü Xar. Bunu görüyor olamam. Uçan bir kalp.

Küçük, kahverengi kalp epey hızlı, aceleci bir şekilde

alçaldı ve yerde yatan Dilek'in göğsünden yavaşça içeri daldı...

Dilek tahtadan bir makineymiş gibi doğruldu ve hayatın kendisini içiyormuş gibi kocaman bir nefes çekti ve ölümden yaşama titreyiş, öksürüş, aksırış, tıksırış dolu bir anla geri döndü.

Dilek dimdik oturuyordu, soluk soluğaydı.

"Ne... Ne oldu?"

"YAŞIYOR!!!"

23. Serüven Sona Erince Sorunlar Başlar

"Yaşıyor! Yaşıyor! Yaşıyor!" Odanın içinde şimdi, öncekinden bile daha büyük bir coşkuyla dans ediyorlardı, Efsunlu Kaşık kendi etrafında delice dönüyordu.

"Ah, tüylerim, gagam ve kuyruğum," dedi Caliburn nefes nefese. "Şükürler olsun. Bir an için her şeyin fena halde yanlış gittiğini, kaderin ve evrenin bize en uğursuz günü verdiğini düşünmüştüm... Ama o hayatta!"

Dilek yalpalayarak doğruldu, her tarafı toz içindeydi.

Saçları dört bir yana elektriklenerek diken diken olmuş bir haldeyken korsana benzer bir denizkestanesi gibi görünüyordu.

Sihirli göz örtülmediğinde duvarların tekrar sallanmasına neden olduğu için Firkete, "Çabuk! Gözbandını kapat!" dedi ve gözbandını tozlu zeminden alıp aceleyle ona verdi.

Dilek gözbandını yerine takar takmaz, zemin kabarmayı bıraktı, duvarlar düzleşti.

"Orada... Ne oldu... Böyle?" diye sordu Dilek, dengede durmada zorluk çekiyordu.

"Muhteşemdi!" diye haykırdı Xar.

İnanılmaz.

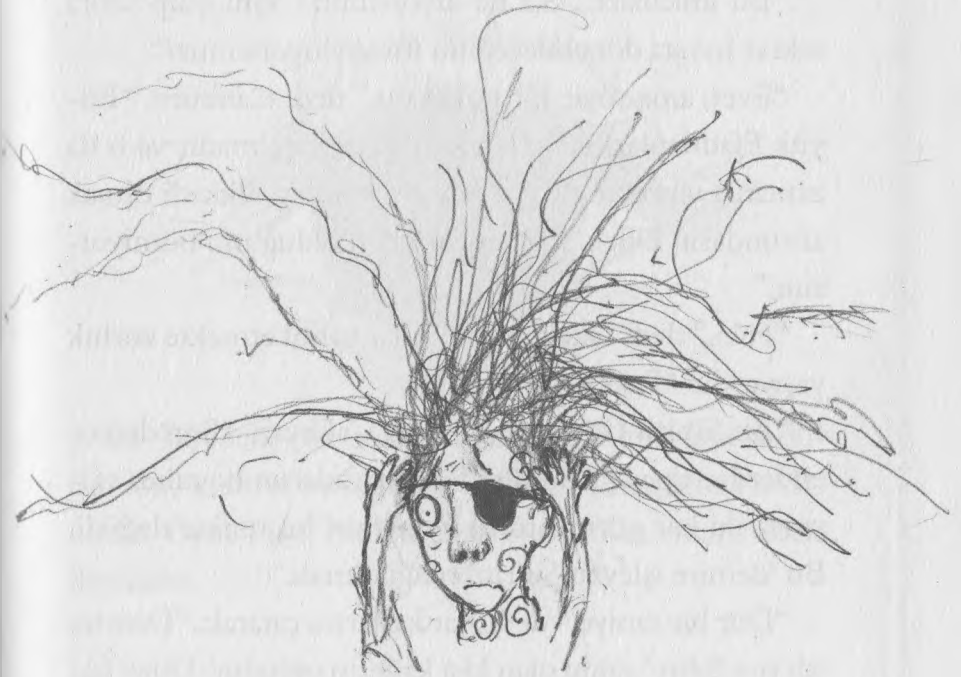
İmkânsız.

Akıl almaz.

“Az önce tanıklık ettiğimiz,” dedi Caliburn etkileyici bir sesle, “tüm evrendeki en olağanüstü manzaralardan biriydi: Bir Büyük Efsuncunun kendisine yeniden hayat verışı.”

“Siz neden bahsediyorsunuz?” dedi Dilek gözlerini kırıştırmak.

“Hayattasın,” diye haykırdı Firkete. “Ölmüştün ama bir Büyük Efsuncu olduğun için birden fazla canın var...”

Ne oldu?

“Bu zamana kadar duyduğum en aptalca şey,” dedi Dilek. “Ben ÖLMEMİŞTİM... Sadece bir saniye için yere düştüm.”

“PARÇALARA ayrılmıştın!” dedi Xar neşeyle. “Odanın dört yanında küçüçük parçalara... Sonra sen tekrar birleştin! Bu zamana kadar gördüğüm en inanılmaz şeydi!”

Kendini, az önce parçalara ayrılıp sonra hızlıca bir araya gelseniz size de olacağı gibi, biraz altüst olmuş hissettiği için, “Saçmalık,” dedi Dilek, biraz daha tereddütle.

“Bu imkânsız... Siz ne diyorsunuz? Yani ölüp sonra tekrar hayata dönebileceğimi mi söylüyorsunuz?”

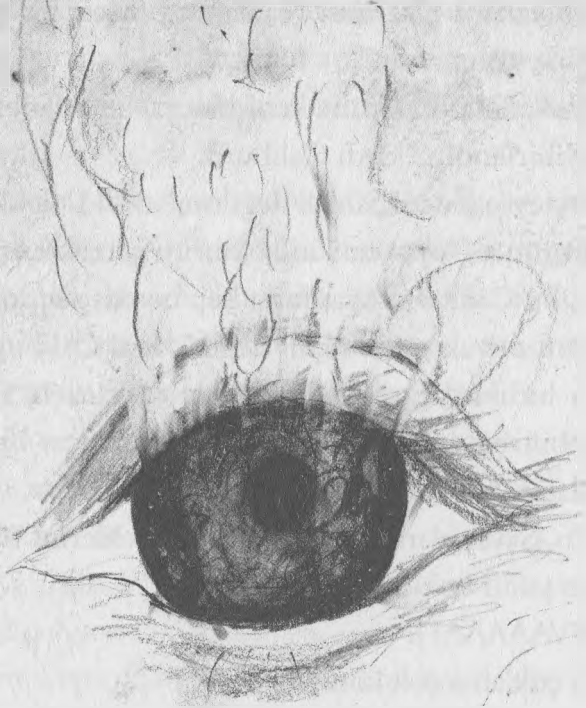
“Evet, ama şöyle bir nokta var,” dedi Caliburn. “Büyük Efsuncular bile etten kemikten yapılmadır ve o da zamanla yıpranır. O yüzden, bu konuda dikkatli olmak zorundasın Dilek. Kaç tane ömrün olduğunu bilmiyorsun.”

“Peki,” dedi Dilek, tüm bunlar kabul etmekte zorluk yaşıyordu. “Peki ya gözüm?”

“Bir Sihirli Göz olmalı,” dedi Caliburn. “Son derece enderdir. Epey güçlüdür. Tüm hayatlarım boyunca yalnızca iki kez görmüştüm. Ve hiçbirisi bu renkte değildi. Bu ‘demire işleyen Sihrin’ rengi olmalı.”

“Dur bir saniye,” dedi Xar kaşlarını çatarak. “Demire işleyen Sihre’ sahip olan kişi kaderin oğludur. Dilek kaderin oğlu olamaz. Bir kere o bir kız!”

Büyü Kitabı Sihirli Göz

Bir Büyücü, çok ama çok nadiren Sihirli Gözle doğar. Bu, kontrol etmesi zor olabilen çok güçlü bir Sihirdir. Genellikle, birden fazla ömrü olan efsuncularla ilintilidir.

Sayfa 5,321.942

“Kimse Kaderin Şahsı’nın bir oğlan olması gerektiğini söylemedi,” dedi Caliburn. “Biliyorsun ki karanlık çağlarda değiliz.” (Aslında öyleydiler ama hiç kimse karanlık çağlarda yaşadığını düşünmemiştir.)

“Ama anlamıyorum,” dedi Dilek. “Gözbandımı daha önce defalarca çıkardım ve inanın böylesi bir şey daha önce hiç yaşanmadı.”

“Evet, ama on üçüne yeni bastın, bu yüzden henüz yeni Sihirlendin,” dedi Caliburn.

“Öyleyse sadece Sihirli değilim,” dedi Dilek çok ama çok üzgünce, “aynı zamanda Sihrim gerçekten garip bir tür ve bu Cadıların uyanması hep benim suçum?”

“Tam olarak senin *suçun* değil,” dedi Caliburn. “Bununla birlikte, eğer Cadılar ‘demire işleyen Sihri’ ele geçirebilirlerse, bir kez daha yükselmek için bir umutları olacak. Yüzyıllarca süren kanlı savaşlardan, o güç olmadan, Savaşçıları mağlup edemeyeceklerini biliyorlar. Bunca yıldır bekledikleri şey buydu.”

EYVAAAAAH!

Bu çok ama çok kötüydü.

Dünyanın en dehşete düşürücü yaratıklarının özellikle SİZİ hedef almak istemeleri hoş bir düşünce değildi.

Dilek tüm bunlar hakkında epey karışık duygular hissediyordu.

Bir yandan, bir Savaşının bir anda Sihirli olduğunu keşfetmesi, elbette bir felaketti.

Ama diğerk yandan...

Geçmişte hep Dilek, Sychorax'ın, biraz sakar ve birazcık kör olan, kız kardeşleri gibi bir Savaşçı olmaya çalışıp başarısız olan, epey sıradan yedinci kızıydı. Ama şimdi, gayet farklı türde bir kelime, aynı Sihir anlamına gelen **DİLEK** olduğunu keşfetmişti ve bu yeni **DİLEK**, dışarıdan sıradan görünebilen ama içinde ihtişamlı (ve çok tehlikeli) bir sır saklayan, hatırı sayılır derecede özel bir bireydi.

“Bütün bu meseleleri sonra düşünebiliriz. Her şey işe yaradı,” dedi Xar neşeyle. “Sıkmazu’yu kurtardık! Dilek hayatta! Kralcadı’yı öldürdük! Korkunç taşı kırdım, yaptıklarımı telafi ettim! Her şey mutlu sonla bitiyor! Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.”

Xar, zafer kazanmış bir edayla Caliburn’e döndü. “Gördün mü? O kadar da zor değildi, değil mi?”

“Ah, Xar,” dedi Caliburn kafasını sallayarak. “Ölümüm olacaksın. Senin bu serüvenlerin kalbime çok ama çok kötü geliyor.”

Firkete hepsine huşuyla baktı. Son beş dakika içinde dehşetten ümitsizliğe, oradan da coşkulu bir neşeye şiddetli bir şekilde savrulmuş, sanki bir büyük gri ogre onu bir kovanın içinde zangırdatıyormuş gibi hissetmişti.

“Yani,” diye fısıldadı huşuyla, “düzenli olarak böyle deneyimler mi yaşıyorsun?”

“Hep,” dedi iç çekerek Caliburn. “Kabul etmeliyim ki, bu özellikle kötü bir tanesiydi.”

Firkete harap olmuş odaya baktı.

Sychorax'ın kıymetli Sihir çıkarma odası mahvolmuş, zemin moloz yığınlarıyla kaplanmış, taş patlamış, kapı menteşelerinden sökülmüş, kapı çerçevesinin her yanı Cadı'nın pençesinin sıyrıklarıyla dolmuştu.

Yüzyıllardır ölü olan kadim bir kötülük, Cadılar, uyanmış ve dünyada bir daha ortaya çıkmışlardı...

“Ne demek, her şey yoluna girdi?” dedi Firkete. “Ben buna ‘işler yoluna girdi’ demezdim! Her şey altüst oldu! Tamamen hem de! Dışarıda Cadılar var,” dedi Firkete. “Ve hepsi bizim suçumuz! Prenses'in kaleden çıkmasına asla mücadele etmemeliydim. Yetişkinlere söylemeliydim.”

Dilek nazikçe onun omzunu sıvazladı. “Kendine çok yükleniyorsun. Hepsi bizim suçumuz değil. Cadılar zaten dışarıdaydılar. Her zaman oradaydılar, sadece görmiyorduk. İyi yanından bakmamız gerek. Bu serüven-den ne kadar çok şey öğrendiğimize baksana!”

“Savaşçılar ve Büyücüler, Kralcadı'yı omuz omuza savaşıarak bozguna uğrattı!” diye devam etti Dilek. “Bu gelecek için iyi bir işaret olmalı.”

Kılıcı, Dilek çekse bile yerinden oynamadığından, taşın içinde bıraktılar.

Görünen o ki kader ikisinin de o kılıcı kullanmaya hazır olmadığını düşünüyordu.

“Anlamıyorum,” dedi Xar afallamış bir şekilde. “Bu

kılıca, Cadılar ormana geri döndüğü için hiç olmadığı kadar ihtiyacımız var.”

“Ama kılıç biraz... Dik kafalı, öyle değil mi?” dedi Caliburn. “Ve sırlarını henüz gerçekten anlayabilmiş değiliz. O nedenle, şu an, burası onun için doğru yer olabilir.”

Caliburn haklı olabilirdi, kendine ait bir zihni varmış gibi görünen, Cadıları öldürmek isteyen, kilitleri açan, zeminleri ve tavanları parçalayan ve bir hapisane uzmanı olan Kraliçe Sychorax'ın bile nasıl saklayacağını bilemediği bir Efsunlu Kılıç'ı güvenlice gizleyip hapsetmek için muhtemelen en emniyetli yer, şu an için bu taşı.

Sychorax için taşın içindeki kılıcın yanına bir not bıraktılar. Notu Dilek yazdı, bu yüzden imlası biraz bozuktur.

Sergli Kralçe Sychorax
Kılıcınızı size bırakıyorum. Çıkarmayı
başarabilirseniz, **SAKIN DOKUNMA-**
YIN. Cadıkanına bulanmış olabilir.
Üzgünüm.
İyi Dileklerle,
Sonsuzluğun Büyüük Büyüücüsü,
Encenzo'nun Oğlu, Xar

Sychorax'ın hapsedtiği Eskiden-Sihirli halkı bulmak zor olmadı. Sadece gürültüyü takip etmeleri yeterliydi. Zindanlarına girer girmez, şarkı susuyor, Eskiden-Sihirliler onlara, orada olduklarına inanamayan gözlerle bakıyorlardı.

Dev Öğütücü pütürlü kafasını kaldırdı.

“Xar!” diye kükredi. “Beni kurtarmaya geldin! Geleceğini biliyordum!”

“Elbette geldim!” dedi Xar, Dilek ona işaret etmese, Öğütücü'nün kaybolduğunu bile fark etmeyeceğini rahatlıkla unutarak. “Çünkü ben bir liderim ve liderler böyle yapar!”

Xar ayak bileğine sarılınca, devin merhametli, masum yüzünün mutlulukla kırıışmasını görmek bile Dilek için her şeye değirdi.

Eskiden-Sihirli halkın hapsedilmesi yanlıştı, Dilek bunun yanlışlığının farkındaydı.

Annesi hatalıydı.

Xar'ın dediği gibi *kötü* değildi, elbette değildi, ama yine de hatalıydı.

“Haydi, gidelim buradan!” diye kükredi Xar yumruğunu kaldırarak.

Fakat Xar'ı şaşırtan bir şekilde, Eskiden-Sihirli halk, beklediği kadar kaçmaya hevesli değildi. En gürültücü öcüler bile havası sönmüş bir balon gibi epey sessiz ve çökmüş bir halde orada öylece duruyordu. Uçma kabi-

liyetini yitirmiş zavallı periler öyle utanmışlardı ki, hapishane zemini boyunca fareler gibi kaçıştılar.

“Utaniyorlar Xar,” diye açıkladı Caliburn. “İri olmayan bir dev neye yarar? Ya da kanatsız bir peri?”

Bu zavallılar, savaştan korkunç yaralarla dönmüş Savaşçılar gibiydiler ve Sihir dünyasına artık nasıl uyum sağlayacaklarını bilmiyorlardı.

Ama Xar onları tatlı sözlerle ikna etti.

Zindanın ortasındaki bir taşın üzerine çıktı.

“Kimse utanıp sıkılmasın!” diye bağırdı Xar. “Ben kaderin oğlu, Xar ve şu an için anlayamadığım garip bir ilahi bir kusur nedeniyle, benim bile henüz Sihrim yok! Sizi kurtarmaya geldim ve sizi bu zamana kadar yaşamış En Büyük Efsuncu olan babam Encanzo’ya götüreceğim ve eminim ki size Sihrinizi geri kazandıracaktır.”

“Bence onlara bunun sözünü vermemelisin Xar,” dedi Caliburn. “Bunun mümkün olduğundan emin değilim.”

Ama söz bu kişilere umut vermişti. Sihirlerinin geri dönmesi düşüncesi, en soluk, en kederli boggit’in bile gözlerini ışıldattı.

Öğütücü artık uçamayan küçük perileri, yolculuk için ceplerine almayı veya küçük bitler gibi kafasına tünemelerini teklif etti. Kadameli olarak büyüyen ekip, koridorlar boyunca koşup, sonunda Sihir çıkarma odasına geri döndüler, çünkü oradan gizli çıkışa giden yola çıkılıyordu.

Sihir çıkarma odasına gelince durdular.

“Burada ayrılıyorruz,” dedi Firkete.

“Bizle gel Dilek,” dedi Xar. “Kampımıza gel, orada Sihirli olabilirsin...”

Xar ile Dilek, yalnızca yirmi dört saat önce, ormanda, kesişen yollar ve yıldızlarda tanışmıştı. Burada, yer altı hapishanesinin derinliklerinde, başka bir yol ayrımına gelmişlerdi ve Dilek’in hangi yöne gideceğini seçmesi gerekiyordu.

Bir taraf, zindanın labirentine ve Sychorax’ın kalesine giden peri tozu serpili yoldu.

Diğer tarafsı, gizli çıkışa ve oradan ormana çıkan uzun, karanlık bir koridordu. Xar ve Sihirli yaratıklar bu yöne gidiyordu.

O yolu seçmek, heyecan, yabınlık, Sihir ve karke-dilerinin yolu gibi görüldüğü için feci şekilde cezbediciydi.

Ama...

“Evimi terk edemem,” dedi Dilek. “Daha yalnızca on üç yaşındayım. Burası benim yuvam... Ve annem düşündüğün kadar kötü birisi değil.”

“Senin annen çok tehlikeli birisi!” dedi Xar.

Her ne kadar Firkete, Dilek’in onunla beraber kaleye gelmesini istese de, tüm içtenliğiyle, Xar’a katılmak durumunda kaldı. “O odadaki kafaları, raflara dizilmiş onca büyük kitabını hatırla... Sychorax bir Büyücü olma-ya çalışıyor Dilek.”

“Mırıldayan ökseotu, sizce bu doğru mu?” dedi Dilek nefesini çekerek. “Ama, Sihrin ne kadar kötü olduğunu ve ona karşı savaşmamız gerektiğini söyleyen hep oyken, bunu nasıl yapabilir?”

Evet, Sychorax’ın çok sayıda sırrı vardı ve Dilek annesi hakkında bilmek istediğinden fazlasını öğrenmişti.

“Ama doğru olanı yapmaya çalışıyor, biliyorum ve annem ikinci bir şansı hak ediyor,” dedi Dilek inatla. “Hepimiz ikinci bir şansı hak ederiz, öyle değil mi?”

“Dilek haklı, burada kalması gerek,” dedi Caliburn, Sychorax’a ikinci bir şans vermekten çok, demire işleyen Sihri ellerine geçirmeyi isteyebilecek, Büyücü veya daha kötüsü, çok sayıda fena kimseyi düşünerek. “Dilek’in Sihri o kadar güçlü ki, Savaşçı kalesinin himayesi altında kalması şimdilik daha iyi olacaktır. Hatta, aklıma gelmişken, Xar’ın Büyü Kitabı ne olur ne olmaz, Savaşçılarda kalmalı.”

“Ah, çok naziksin Caliburn,” dedi Dilek. “Ama ihtiyacım olmayacaktır.” Vücudu hafifçe titredi. “Şimdilik daha fazla Sihir yapmayacağım ta ki Savaşçı Kabilesi’ndeki herkesi Sihrin düşündükleri kadar kötü olmadığına ikna edene kadar.”

“Hayır,” diye fısıldadı Firkete aceleyle, oysa o kitap-taki resimlere, öykülere, büyülere ve Sihrin muhteşem dünyasının tümüne tekrar bakmaya can atıyordu.

“Hayır, Dilek’in bundan böyle Sihirli şeyleri olmamalı. Şu sevimsiz kaşığın ve Efsunlu Kılıç’ın başımıza

açtığı tüm bu belalara bakın! Dilek bir Savaşçı prensesi ve tüm bu Sihir işinden vazgeçmesi gerek.”

Caliburn ona sevecen bir bakış attı. “Ah... Sihir gizlenebilir... Sihir saklanabilir ama Sihirden vazgeçmek... O gerçekten çok zordur. Az önce bu kalede olanlara bak-sana!

“Ancak, Dilek’in sahip olduğu Sihir,” diye kabullendi Caliburn, “çok tehlikeli ve çok özel, öyle ki onu gizlemesi muhtemelen daha iyi olacaktır. Kimse hiçbir şekilde öğrenmemeli, yoksa Dilek korkunç bir tehlike içinde olur. Savaşçı prensesinin güzel ve epey sıradan yaşamı için söylenecek çok şey var. Koruyucu meleği olarak sana sahip olduğu için çok şanslı, Firkete.”

Firkete kızardı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Melek nedir? Peri gibi bir şey mi?”

“Biraz,” dedi Caliburn. “Unutmayın, bunu özellikle vurguluyorum, kimse hiçbir şekilde bunu öğrenmemeli. Bu kitaba da bu yüzden ihtiyacınız var. İçinde, Sihirini başkalarından gizlemek ve saklamak için kullanışlı çok sayıda bölüm var. Ayrıca bir talihsizlik olur da, kötü kalpli, karanlık büyüler ve güçlü Sihirleri olan tehlikeli kimseler peşine düşerse, bu kitap hayatını kurtarabilir.”

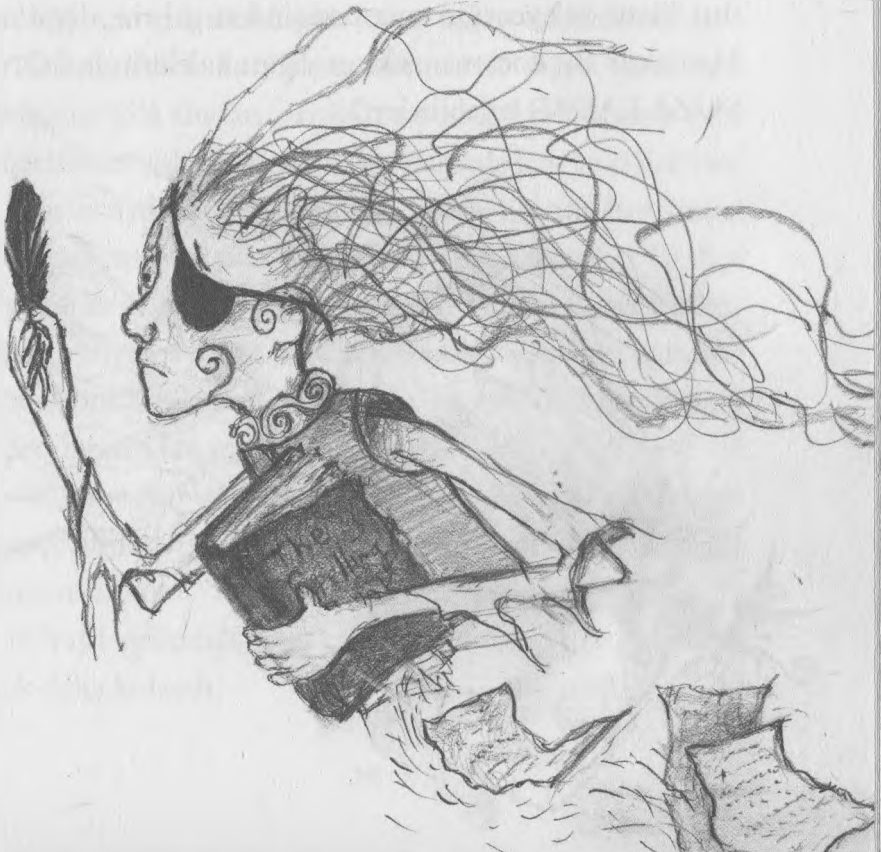
Dilek kitabı kuştan aldı. Yanmış ve lekelenmişti, sayfaları konfeti gibi dökülen kitap korkunç bir haldeydi.

“İçine yazabilirsin de,” dedi Caliburn. “Kendi hikâ-yeni yaz. Bir sır saklamaya çalışıyorsan bunun faydası olacaktır. Sırtından bir tüy al, şurada dökülmek üzere olan bir tanesi var ve her zaman yanında taşı.”

Dilek Caliburn’ün sırtından dökülmek üzere olan tüyü aldı ve dikkatlice Büyü Kitabı’nın içine yerleştirdi. Sonra da kitabı pelerinin içindeki bir cebe koydu.

Peri önünde kızgınlıkla süzülürken, “Güle güle Sık-mazu,” dedi Dilek. “Umarım kısa zamanda iyileşirsin... Ve eskisi kadar iyi uçarsın...”

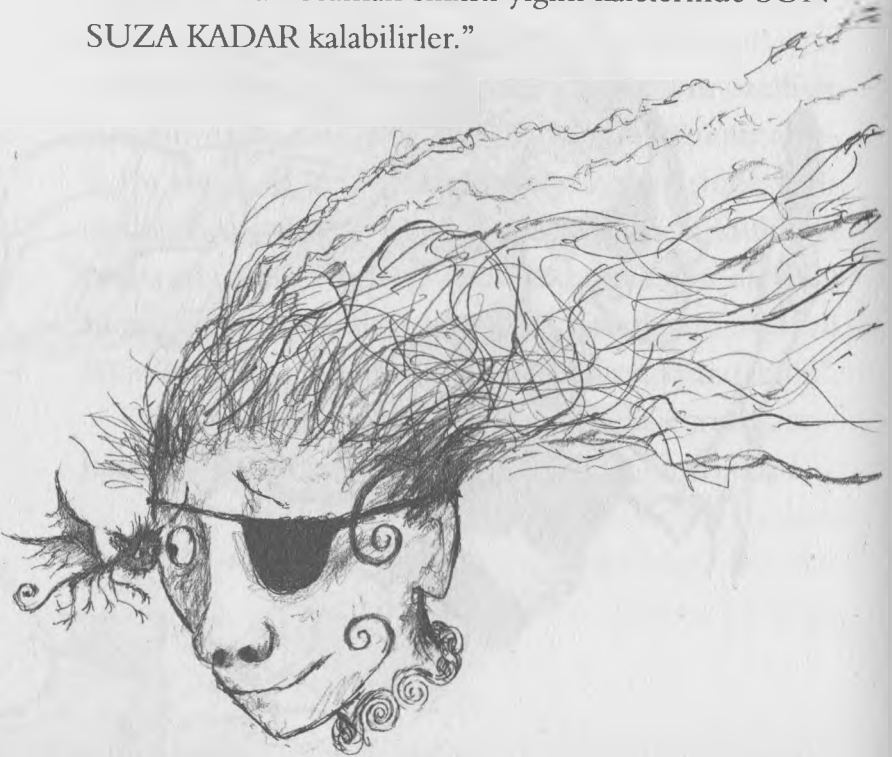
Sıkmazu, sinirle saçını çekip, burnunu çimdikleyip, her yerini ısırarak, “Neden bizle beraber Büyücü kampına dönmek istemediğini bilmiyorum. Ama umrumda değil,” diye homurdandı. “Suratın düğmeli domuz gibi... Ve kokun tezekten daha beter.”

“Bana lanet okuyorsun, bu muhteşem Sıkmazu! Daha iyi hissediyor olmalısın!” dedi Dilek memnuniyetle.

Sıkmazu onun yüzüne hüznle baktı. “Ama neden burada kalıyorsun? *Bizimle gelsene...* Beni ÜZME...”

“Üzgünüm Sıkmazu.”

“Boş ver,” diye tısladı Ariel, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Seni özleyeceğiz ama üstesinden geliriz, değil mi Hardakıl? Bu kocaman sıkıntı yığını kalelerinde SON-SUZA KADAR kalabilirler.”

Ariel diken gibi kollarını salladı ve “KPCTELRBUR-TIBUT” ve “CCRVMLBCKTT” gibi duyulan birkaç kelime tısladı. Dedikleri pek dostane değildi galiba.

“Güle güle Xar,” dedi Dilek.

“Hoşça kal,” dedi Xar, kimsenin onun üzgün olduğunu düşünmesini istemediğinden, elleri cebinde ilgisizce ısıklık çalıyordu.

Ve sonra yollarını ayırdılar.

Xar ile Sihirli yaratıkları koridor boyunca koştular ve uçtular. Periler, yol boyunca ışıklardan “hoşça kal”, “geri dönme,” “dikkat et”, “çok şükür gittiler” gibi kelimeler saçtılar. Dilek ile Firkete, karanlığa karışana, şarkıları duyulmak için çok uzaklaşana kadar onları dikkatle izledi.

Sonra, Dilek ile Firkete üzüntüyle diğer yöne, nöbetçinin hâlâ zindan girişinde uyuduğu tarafa girip gece gözçülerini atlatarak parmak uçlarında kaleye döndüler.

Bu esnada, Xar ile Eskiden-Sihirli halk her ikinci dönemeçte sola dönerek, devasa bir kapı olan Kraliçe Sychorax’ın gizli çıkışına geldiler. Bu kapı, sadece kocaman değil, aynı zamanda dışarıdaki yamacın eğimine göre içine yatık olmasından dolayı elflerin kıvrak, zeki elleri tarafından inşa edilmiş olmalıydı.

Kapının, bir devin sadece kafasını birazcık eğerek girip çıkabileceği kadar büyük olması, sır olabilecek bir muammaydı.

Oraya geldiği için kaleden kaçmak, ona sızılmaktan çok daha kolaydı.

Xar, Kraliçe Sychorax'ın bir taklidini yaparak bağırdı. "KAPIYI AÇIN VE ÇABUK OLUN! Şifre KONTROL!"

GICIIIIIIIIIRRRRR!

Diğer tarafta duran bir muhafız, bir yanı ahşaptan, öte yanıysa çimle kaplı kapıyı açtı ve hepsi birden ilerlediler. Xar, epey belirgin kırmızı kraliyet pelerinini giyyordu, böylece muhafız, dışarıdan Kraliçe Sychorax gibi görünen şeyin, içinin de Kraliçe Sychorax olduğunu farz etti.

Muhafız, kraliçesinin bir dev ve Eski-Sihirli halktan oluşan bir kalabalık eşliğinde kaleden çıkmasına şaşırmamış görünüyordu. Yalnızca mazgallı siperlerdeki nöbetçilere, ateş etmemeleri gerektiğini bilsinler diye, bir el işareti yaptı.

Xar karkedilerinin yanında kırıpasmaya başladığını hissettiğinden, "Kimse koşmasın," diye fısıldadı. "Korkmuş görünmemeliyiz, eğer öyle görünür ve koşmaya başlarsak, bir sorun olduğundan şüphelenirler."

Karkedilerin yumuşak adımları karda pati izleri bırakır, Xar ile Sihirli yaratıkları kaleden ormana doğru sessizce uzaklaşır, periler gökle buluşur buluşmaz sönmüş mumlar gibi sönerken, nöbetçilerin tek gördüğü, topluluğun ortasında Sychorax'ın kırmızı pelerinini giyen biri olduğuydu.

Xar ancak kendisi ve karkedileri ağaçların himayesine girince derin bir nefes aldı. Geriye kaleye dönüp baktı.

Kapı kapanmıştı ve kimse, zaten bilmiyorsa, orada bir kapı olduğunu düşünmezdi.

Ve mazgallı siperlerdeki nöbetçilerin küçük, karıncamsı silüetleri paniklemiş veya telaşlı görünmüyorlardı.

Kraliçe Sychorax, her türden garip Eskiden-Sihirli kişiler ve şeylerle, kalenin sakinlerinin haberi olmadan, o gizli kapıdan gizlice giriş çıkışlar yapmayı alışkanlık haline getirmiş gibiydi.

Sihrin kendi emriyle kesinkes yasaklı olmasına rağmen.

Şu Kraliçe Sychorax ilginç bir kadındı.

Ama düzenbazdı.

Ço-ok düzenbaz.

24. Görmedikleri Şey

Gecenin bir yarısı ormana kaçan yalnızca Xar ile Sihirli yaratıklar değildi. Xar, Dilek ve Firkete Sihir çıkarma odasını terk eder etmez, bir anlık sessizlik oldu.

Sonra garip bir rüzgâr odaya çöktü, her ne kadar içerde rüzgâr esmesi imkânsız olsa da.

Kralcadı'nın yerde yatan siyah tüyleri ve tozlu parçacıkları kıpır kıpır olmaya başlamak üzereydi.

Takdir edersiniz ki, her ışığın kendi karanlığı vardır.

Gün ancak geceyle var olur.

Dilek ölmüş ve hayata geri dönmüştü, değil mi? Çünkü onun bir Büyük Efsuncu olduğu ortaya çıkmıştı ve Büyük Efsuncuların birden fazla canları vardı.

Ama odada birden fazla Büyük Efsuncu vardı.

Dilek hayata geri dönebiliyorsa...

Kralcadı da dönebilirdi.

Kralcadı'nın milyonlarca parçacığı, garip, tatlı bir uğultu yaparak havaya yükseldi ve küçük tanecikler birbirleri etrafında, muazzam bir hızda, arı sürüsü gibi vızıldayarak, tıpkı Dilek'te olduğu gibi, nerede olmaları gerektiğine dair bir içsel hafızaları varmış gibi birbirlerine karıştılar.

Ve garip bir şarkı odayı doldurdu, aynı anda hem tatlı hem de şer duyuluyordu.

Bu Cadının kaç tane yaşamı var?
Kaç kez ölmek zorunda?
Daha kaç tane yaşam geride kaldı?
Hepsini riske at...
Hepsini riske at...
Hepsini riske at...

Bir Büyük Efsuncu bile tam olarak kaç canı olduğunu bilmez, bu nedenle birini riske atmak, o elinizdeki sonuncu olabileceğinden, her zaman çok tehlikelidir.

Ama görünüşe bakılırsa, Kralcadı'nın en az bir canı daha vardı.

Tüyler ve zerrecikler yukarı yükseldiler, yükseldikçe birleşip Kralcadı'nın kara ve tehlikeli bedenini oluşturdular.

Kanatlarından biri kırılmış, sarkmaktaydı ama yine de gayet hayattaydı.

“Nezab ışavas namnazak nişi rib iyeberahum nemtebyak rikereg,” diye gakladı Kralcadı.

Anlamı: “Bazen savaşı kazanman için bir muharebeyi kaybetmen gerekir.”

Cadı anlaşılmaz bir ıııklık atıp kendini tekrar görünmez kılarak duman gibi havaya karıştı.

Kırık kapı aralığında uçarak çıktı.

Dövüşten sonra zayıf düşmüş, bir taşın içinde yüzlerce yıl hapsolmuş ve Cadı öldüren kılıç tarafından yaralanmıştı. Tekrar saldırmadan önce dinlenmek için uzaklaşması gerekiyordu. Bu nedenle, görünmez bir yarasa gibi Xâr ve Sihirli yaratıklar koridorlarda koşuştururken herkesin kafalarının üzerinden uıtu. Onlar Sychorax'ın gizli kapısından kaçtıklarında, görünmez Cadı da onlarla birlikte kaçtı.

Ve Cadı uçarak ağaçlara ulaşınca, yavaşça tekrar görünür hale geldi.

25. Anne ile Kızı

Firkete ile Dilek, Dilek'in kalenin ortasındaki evinin kapısında yollarını ayırdılar. (Dilek tamamen kendisine ait bir evde yaşıyordu, prensesler çok mühim kimseler oldukları için kendilerine ait evleri vardı. Bu biraz yalnız bir hayattı ama bir güç göstergesiydi de.)

Firkete şaşırtıcı şekilde hüzünlüydü, şimdi her şey bittiği için artık bir kahraman değil yalnızca sıradan bir Muhafız Yardımcısı'ydı. Yalnızca bir ödünç gün, şanlı bir yirmi dört saat boyunca Prenses'in yanında eşitlermiş gibi savaşabilmiş ve düzgün bir Savaşçı olabilmişti.

"Artık," dedi Firkete, Dilek'e, hissettiğinden daha neseli olmaya çalışarak, "normale geri dönebiliriz, Prenses. Bana kaşığı verin ve ben de onu, mutfığa, sıradan bir yemek kaşığı olduğu hayatına geri götüreyim. Sihirli şeylerden vazgeçmenizin zamanı geldi, tıpkı bana söz verdiğiniz gibi."

"Ev-e-e-t," dedi Dilek dalgınlıkla. "Ama o halde bile yine de Büyü Kitabı bende kalacak değil mi? Kaşığı belki yarın veririm..."

"Anlaştık öyleyse," diye kabul etti Firkete. "Yarın için söz veriyor musunuz?"

"Veriyorum," dedi Dilek.

“İyi geceler, Dilek,” dedi Firkete. “İyi geceler, kaşık.”

“İyi geceler,” dedi Dilek, Firkete’nin elini utangaçlıkla sıkarak.

“Şey, Prenses,” dedi Firkete, bir şey canını sıkıyordu, “bu gece yaşanan o küçük bayılma mevzusunun muhafızlık kariyerimde sorun oluşturacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“İlgili olduğun başka bir meslek var mı?” diye sordu Dilek anlayışlı bir şekilde.

“Evet, aslında, her zaman bir ozan olmak istemiştım ve tüm bu hikâye anlatıcılığı işinde de epey iyiydim *ama mesele bu değil!*” dedi Firkete. “Mesele şu ki, ailemin tamamı muhafızdı, bu yüzden ben de öyle olmak zorundayım. Ve sorun, şu küçük bayılma durumuna rağmen, bu işte iyi olup olmayacağım.”

“Eminim bu sıkıntıyı da aşacaksın,” dedi Dilek. “Belki yarın... Ama bu sırada, yaptığın şu harika muhafızlığa bak! Sen bir kahraman ve çok iyi bir arkadaşsın.”

“Ben kahraman değilim, bir Muhafız Yardımcısı’yım,” dedi Firkete ferahlamış bir şekilde, “ve bir Muhafız Yardımcısı’nın işi budur. Yardımcı olmak.”

Ama Prenses’in arkadaşı olduğunu inkar etmedi.

Ve sonra ikisi de yataklarına gittiler.

Prenses, kaz tüyünden kraliyet yatağına.

Muhafız Yardımcısı, mutfak masasının altındaki hasırdan yatağına.

İkisi de yorucu bir gün geçirdikleri için gürültülü bir şekilde uyudular.

Ama hiçbir şey, eskiden olduğu gibi olmazdı, elbette.

Bir Muhafız Yardımcısı bir kez böylesi bir serüvene atılırsa, sonsuza dek değişirdi.

Efsunlu kaşık gibi, o da, Cadı'nın ateşinden yanmış, perilerin nefeslerinden alazlanmıştı. Gözlerini Büyücü kampında açmış, kuzgunların konuşmasını dinlemiş ve bunlar onun, her şeyi onların bakış açısından görmesini sağlamıştı.

Bunu daha önce söylemiş olabilirim ama...

Serüvenlerle ilgili sorun, bu olabilir, bu yüzden Firkete'nin babası serüvenlere o kadar karşıydı.

Bu esnada, Sychorax'ın, karanlıkta bir başına geçirdiği, düşünecek hayli vakti olduğu uzun bir gecesi olmuştu.

Kim bilir? Belki o da bir veya iki ders öğrenmiştir.

Ne de olsa, bir zindan bunun için vardır.

Nihayet muhafız uyanıp, kısıklı kaldığı hapislane hücrelerini açtığında Kraliçe Sychorax kapıdan çıkıp doğrudan Sihir çıkarma odasına gitti, çünkü gecenin öncesinde tüm o hareketliliği işitmiş ve neler olabileceğine dair her türden korkunç ihtimali kafasında hayal etmişti.

Taşı ve kılıcı gördü, notu okudu, ve o donuk kraliçe daha da buz kesildi.

Kraliçe Sychorax budala değildi. Not, yazanın Xar olduğunu söylüyordu ama el yazısı –imla– Kraliçe'nin aklına hemen Dilek'i getirmişti.

Önce platforma, oradan yüzeye çıkıp, kalenin cad-

delerinden vatandaşların, bir haftada geçecek korkunç elektriklenmiş bir kuş yuvasına dönmüş güzel, altın saçlarına attıkları merak dolu bakışlarının önünden geçti (ve saçları eski haline dönebileceği için şanslıydı, bazen periler saçınızı öyle karmaşık bir Sihirle karıştırırlar ki tek çözümü kökünden kesmektir.)

Kraliçe doğrudan Dilek'in yaşadığı eve koştu. Kraliçe Sychorax oraya, kraliçeler çok yoğun oldukları ve normal insanlar gibi çocuklarını ziyaret edecek vakti her zaman bulamadıkları için sık gitmezdi.

Dilek'in odasına dalan Sychorax, kızını yatakta horlayarak uyurken buldu ve rahat bir nefes aldı.

Rahatlama, sıklıkla olduğu gibi çabucak öfkeye döndü.

Kızını uyanması için hafifçe sarstı.

Dilek uykulu gözünü açtı ve annesini kuduruk bir buzdağı gibi tepesinde dikilirken görünce anında uyanırdı.

Eyvah.

"Günaydın anne," diye yutkunduk Dilek temkinle.

"Büyücü oğlan gitmiş," dedi Kraliçe Sychorax akkor bir öfkeyle, bir yandan Dilek'in yüzündeki sıyrıkları ve Dilek'in saçlarının yabaniliğini inceliyordu. Kraliçe Sychorax'ın kendi saçları da perilerin yuva gibi kullandığı bükümlerle çılgınca birbirine dolanıktı. "Tüm diğer Sihirli yaratıklarla birlikte kaçmış. Kaos! Kargaşa! Anarşi! Sihri Ortadan Kaldıran Taş kırılmış!"

“Aynı zamanda kılıcı da kaybettim!” diye gürledi Sychorax. “Ona en çok ihtiyaç olan zamanda, Cadılar ormana dönmüşken taşla sıkışıp kalmış. Tümüyle bir felaket.

“*Birisi* anahtarımı çalmış olmalı. *Birisi* o lanet Büyücü oğlanın kaçmasına yardım etmiş olmalı. *Birisi* ona kılıcı götürmüş olmalı. Bunu yapan *kişi* annesine, ailesine, tüm Savaşçı Kabilesi’ne İHANET etmiştir...”

Dilek, annesinin öfkeli bakışlarından kaçınıp düşünceli düşünceli uzaklara baktı.

“Çok garip bir rüya gördüm,” dedi Dilek. “Rüyamda, Sihri Ortadan Kaldıran Taş’ın içinde kendine Kralcadı diyen bir Cadı vardı.”

Sychorax’ın yüzü hayretten donakalmış bir ifade aldı.

Öfkesi uçup giderek yerine huzursuz bir telaşa bürüdü.

“Taşın içinde bir Kralcadı?” dedi Kraliçe nefesi kesilerek. “Ne saçmalıyorsun sen? İmkânsız. Kuşkusuz bu imkânsız...”

Ama...

Cadıların nesli tükenmediyse, bu Kralcadı hakkındaki efsanelerin de doğru olabileceği anlamına geliyordu. Eski peri masallarının hepsinde, Kralcadı Cadıların lideri, hepsini kontrol eden üst akıldı.

“Rüyamda, Kralcadı taşın içinde çok uzun bir zaman geçirmişti. Kim bilir? Belki uzun zaman önce birisi onu, dünyayı daha güvenli kılmak için oraya hapsetmiştir,” dedi Dilek.

“Taşla ilgili peri masalları her zaman ona dokunmamamı söyler, değil mi? Ama ona NEDEN dokunmamamız gerektiğinin bilgisi zaman içinde kayboldu. Yüzyıllar boyunca Kralcadı, Sihirlerini alabilmek ve taştan çıkabilmek için insanları taşla çekiyor olmalıydı. Ve gücünü senin üzerinde de kullanıyordu anne, benim, Xar’ın, hepimizin. Rüyamda Kralcadı taştan çıkmıştı...”

“Hayııırr,” diye fısıldadı Sychorax keskin, parlak gözlerle.

Kafasında ölçüp biçiyordu.

Dilek annesinin hafiflediğini hissedebiliyordu, bu yüzden, hülyalı gözlerle uzağa bakarak düşünceli ve masumca konuşmayı sürdürdü.

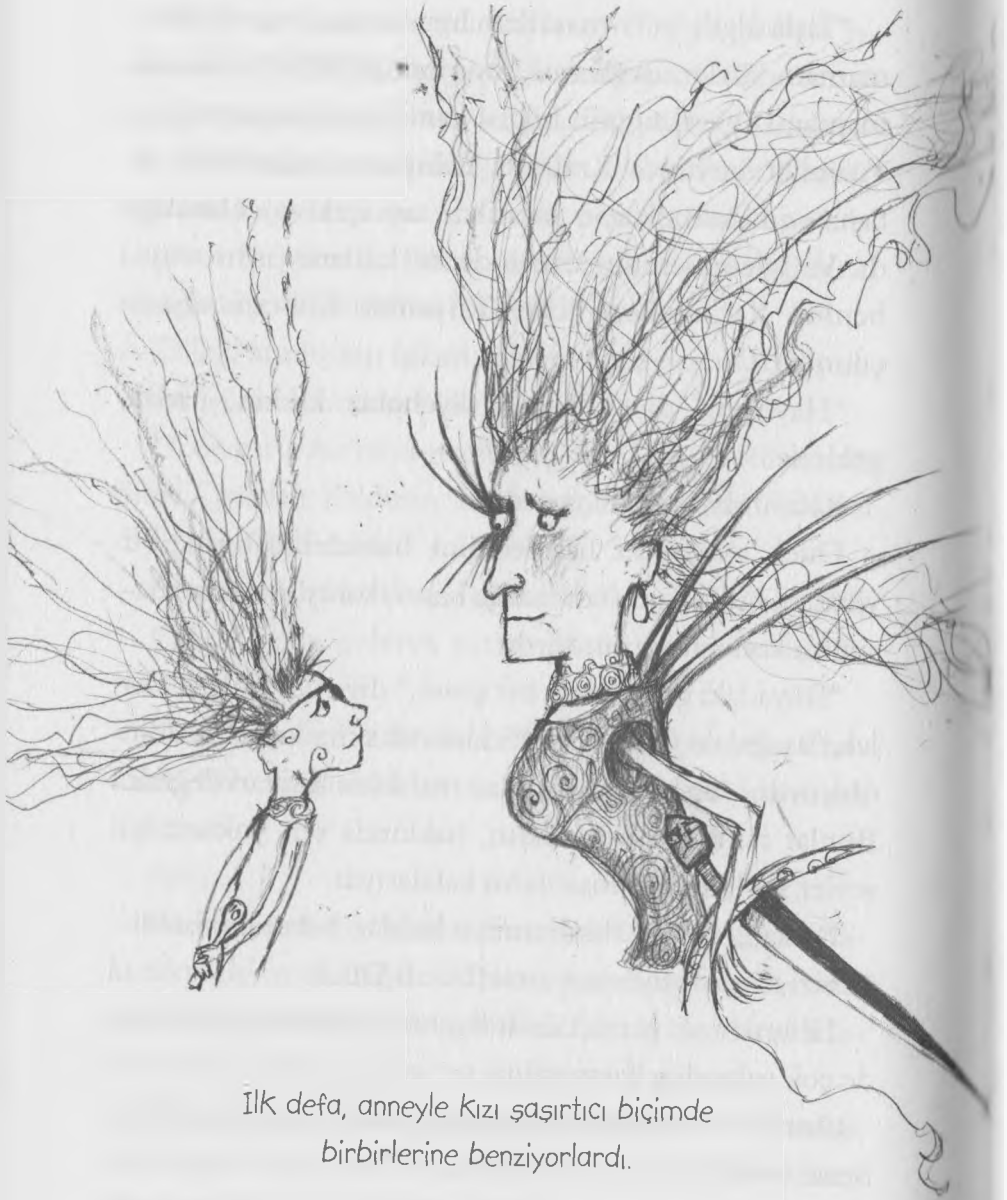
“Rüyadaki garip başka bir şeyse,” diye devam etti Dilek, “aşağıdaki zindanlarden bir odasının kafalarla dolu oluşuydu. Ama bunlar sıradan mahkûm kafaları değildi. Bunlar tanıdığım insanların, hakkında sen yokken iyi şeyler söylememiş insanların kafalarıydı.

“Savaşçı kalesi sakinlerinin o kafaları bilmesini istediğimizi zannetmiyorum anne,” dedi Dilek.

“Rüyalar ne garip,” dedi Sychorax, kızına gerçekten de çok yakından bakıyordu.

Anne kız birbirlerine baktılar, yüzleri birbirine öyle benziyordu ki.

O maskelerin ardında düşünüyorlardı: *Ne biliyorsun?*

İlk defa, anneyle kızı şaşırtıcı biçimde
birbirlerine benziyorlardı.

İlk defa, şaşırtıcı derecede benzer görünüyorlardı: Gülünç şekilde yukarı dikili çağlayan saçlar, hiçbir şeyi açığa vurmayan yüzler, ihtiyatlı gözler.

“Anlaşılması güç,” dedi Kraliçe Sychorax sonunda.

“Evet, öyle,” dedi Dilek.

Elini uzatıp Kraliçe Sychorax’ın buz gibi elinin üzerine kapattı. “Kraliçe olmak zor olmalı,” dedi Dilek.

Kraliçe Sychorax onun elini sıkarak karşılık verdi.

“Evet, öyle,” dedi Kraliçe Sychorax.

“Taşın içindeki Cadıya ne oldu? Şimdi nerede?” diye sordu Kraliçe Sychorax.

“Onu kılıçla öldürdük,” dedi Dilek. “Rüyada, tabii ki.”

“Hımmmmmmmmmmmmmmmmmm,” dedi Kraliçe Sychorax. “Hayatta olduğun için şanslısın.”

Kızının sıyrıklarla dolu yüzüne dokundu.

Kraliçe Sychorax, Dilek’e baktı ve kısa süre için maskesi düştü, gözlerinde artık hayal kırıklığı değil ama tedbirli bir saygı, kuşku ve korku vardı.

Kraliçe Sychorax kızını bir daha asla hafife almaya caktı.

Buz tutmuş uçuruma benzeyen yüzü, bir dağ buzulunun üzerindeki bulutların arasında beliren güneş gibi parıldayan bir gülümsemeyle eridi.

“Aferin, Dilek,” dedi Kraliçe Sychorax. “Bu çok korkunç bir rüya, hatta bir kâbus olmalı ve duyulan o ki sen epey... Savaşçıya yaraşır bir biçimde hakkından gelmişsin.”

Dilek öyle rahatlamıştı ki gözlerinin içi güldü.

Annem bana gülümsedi!

Kraliçe Sychorax'ın gülümsemesi kayboldu ve tekrar sert, sakın haline döndü.

Dilek'in yamulmuş gözbandını düzeltti.

“O taşla ilgili bir hata yaptım,” diye kabullendi Kraliçe Sychorax. “Bazen kraliçeler bile hatalar yapabilir. Bu yüzden, bu çok özel koşullar altında, geçen gece onlara göz yummaya hazırım.”

Kraliçe Sychorax'ın sesi elmas katılığına döndü. “Ama bundan sonra, sana söylediğimi yapman gerek. Sihirli herhangi bir şeyle, Büyücülerle, Sihirli yaratıklarla, hatta en küçük Uyuz-perisiyle bile herhangi bir iletişim kurmamamı istiyorum, beni anladın mı Dilek?”

“Evet, anne,” dedi Dilek.

“Ve o lanet, düzenbaz, Encanzo'nun oğlu Xar'ı bir daha görececek olursan,” dedi Kraliçe, “bana hemen haber vereceksin, duydun mu?”

“Tamam, anne,” dedi Dilek.

Fakat korkarım ki Dilek çarşafın altında, parmaklarını çapraz yapıyordu.

“Bundan böyle Dilek, normal bir Savaşçı prensesi olmak için çok çalışmak zorundasın. Bu gözbandını her daim düzgün takarak başlayabilirsin. Unutma,” dedi sertçe Kraliçe Sychorax ayğa kalkarak. “Bizler Savaşçıyız.”

Parmağını yukarı kaldırdı. “Ve bir Savaşçı her zaman

Annem bana
GÜLÜMSEDİ!

düzgün olmalıdır,” dedi Kraliçe Sychorax. “Saçı düzgün. Silahı keskin. Tırnakları parlak. Bunu unutma.”

Ardından Dilek’in evinin ön kapısından çıkıp, kalabalığın toplanıp şaşkın bir sessizlikle Sychorax’ı izlediği avludan –uzun, beyaz elbisesi yırtık pırtık, saçı korkunçtu– taç giyme törenindeymiş gibi asalet ve ağırbaşlılıkla geçti. Muhafızlar koşuşturup ona onun pelerinlerini sunmak istediler ama Sychorax, onları görkemli bir jestle uzaklaştırdı.

Tepeden tırnağa bir kraliçe.

Birisi gerginlikle alkışlamaya başladı ve sonra, tam olarak nedenini bilmeden, diğer Savaşçılar da ona katıldı. Ne olmuştu? Kim Kraliçe’ye saldırmaya cüret etmişti? Nasıl olur da o saçla dolaşırdı?

Ve Kraliçe sonra kendi meskeninin girişine gelince döndü.

Kalabalık sessizleşti.

Kraliçe'nin ne söyleyeceğini dinlemek için, tam olarak aşağıda zindanlarında neler olduğunu anlatmasını bekleyerek, kulak kabarttılar.

"Asla," dedi Kraliçe Sychorax, ılıman sesiyle, "kim-senin bundan HİÇBİR ŞEKİLDE bahsetmesini istemiyorum."

Onlar da bahsetmediler.

26. Baba ile Oğlu

Bu esnada, Efsuncu Encanzo, Xar'ı araması için birlik gönderse de çocuk henüz bulunamadığından, büyük salonu öfkeden çıldırmış bir şekilde adımlıyordu.

Bir gün önce Efsuncu Encanzo ve Büyücüler, Xar'ın odasına daldıklarında, boş olduğunu görmüş ve ortasında büyük bir delik bulmuşlardı.

Ve Encanzo deliğin yanına eğilip aşağı bakınca, dibinde yatan ölü Cadıyı ve oğlunun ortadan kaybolduğunu görmüştü...

“Ben ne yaptım?” diye sordu Efsuncu kendine, bir korkunç an için, Cadının oğlunu öldürdüğünü düşündü, ta ki, inanılmaz bir şekilde durumun tam tersi olduğunu fark edene dek.

Çapulcu babasının omzundan eğilerek baktı ve yüzü bembeyaz oldu. “O nedir, baba?”

“O,” dedi Encanzo haşınca, “bir Cadı.”

Ökseotu, yaprak gübresi ve Büyük Gaddar ogre'nin kızıl favorileri aşkına.

Cadıların nesli tükenmemiş!

Ve kanıt da tam orada, Xar'ın yatak odasının ortasındaydı.

Büyücülerin bunu tam anlamıyla kabullenmeleri,

harap haldeki odanın yıkıntılarına üşüşüklerinden biraz zaman aldı.

“Görüyorsunuz!” dedi Palavtor zafer kazanmış edasıyla, gerçekten berbat bir şey yaşansa bile, en başından haklı olmanın getirdiği bir tatmin her zaman vardır. “Size oğlanın bu defa hakikaten korkunç bir şey yapacağını söylemiştim! Yaptı da! Cadıların nesli tükenmemiş ve yüzlerce yıllık barış döneminden sonra, Xar bir Cadıyı tam buraya Büyücü kampına getirmiş!”

Cadıyı bulanın Xar *olması* biraz karakteristikti.

“Xar bu Cadı’yı nasıl öldürebildi?” diye sordu Efsuncu kuşkulu bir takdirle. “Cadıları öldürmek neredeyse imkânsızdır...”

“Eee,” diye itiraf etti Çapulcu yavaşça, “Savaşçılardan çaldığını söylediği o koskocaman demir kılıç şeyini Büyü Müsabakası’na getirerek hile yapmıştı.”

“O bir güç kılıcı mıydı?” Efsuncu’nun nefesi kesilmişti.

“Epey kadim görünüyordu,” dedi Çapulcu. “Ve sanırım onun Cadı öldüren bir kılıç olduğundan bahsetmişti... Ama Xar’ı bilirsiniz: Her zaman deli gibi yalan söyler.”

“Bunu bana neden söylemedin?” diye köpürdü Efsuncu, Çapulcu’ya dönerek. Öfkesinin çıkardığı yıldırım Xar’ın odasının harabesi boyunca çatırdadı.

Böylece şimdi, yirmi dört saat sonra, Xar’ın bulunmasından hâlâ ümidi kesmemiş bir şekilde, bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı odayı adımlıyordu.

Çapulcu, Xar'ın yokluğu karşısında herkesin bu kadar sıkın olmasından bilhassa hoşlanmıyordu. Palavtor bile iç çekiyor ve şöyle şeyler söylüyordu: "O iyi bir çocuktu, gerçekten... Hareketli, elbette afacan... Ama iyi niyetliydi..."

"Hepsi Xar'ın suçu," dedi Çapulcu suratını asarak. "Cadıları buraya o getirdi. Hak ettiği cezayı buldu."

Fakat Efsuncu kendisini suçluyordu.

Oğlan bana, onu odasına kapatmadan önce ne demişti, diye düşündü Encanzo.

"Senin umrunda olan BEN değilim... Senin tek istediğin SİHİRLİ bir oğul."

Encanzo oğluna bunun doğru olmadığını söyleyebilmiş olmayı istedi.

Fakat artık çok geçti.

Oğlu orada yoktu.

Encanzo bütün gece ayakta, bir aladoğan biçiminde, ağaç tepelerinin üzerinde alçak uçmuş, kilometreler boyunca oğlunu aramıştı. Fakat Xar izlerini kapatma konusunda bir uzmandı, bu nedenle doğanın kıpkırmızı gözleri bile, yapraklarla kaplı karanlığa ne kadar bakarsa baksın, oğlana dair bir iz tespit edemiyordu.

Encanzo yıldız haritalarına öyle kavururcasına uzun baktı ki gözleri üzerlerinde delikler açtı ama Xar demirden bir kalede gizlendiğinden, Encanzo nasıl bakarsa baksın, çocuğa dair bir iz bulamıyordu.

Sanki oğlan buhar olup uçmuştu.

Ve sonra Encanzo en akla gelmezi düşünmeye başladı.

Kimse Cadılarla ilgili fazla bir şey bilmezdi.

Ya tam ölmeden önce, Cadı da oğlanı öldürdüyse ve Encanzo'nun bilmediği bir biçimde Xar'ın bedeninin ortadan kaybolmasını sağladıysa?

Efsuncu, Xar'ı odasına bir ders vermek için göndermişti.

Ancak görünen o ki, hep olduğu gibi ders alan Efsuncu'nun kendisi olmuştu.

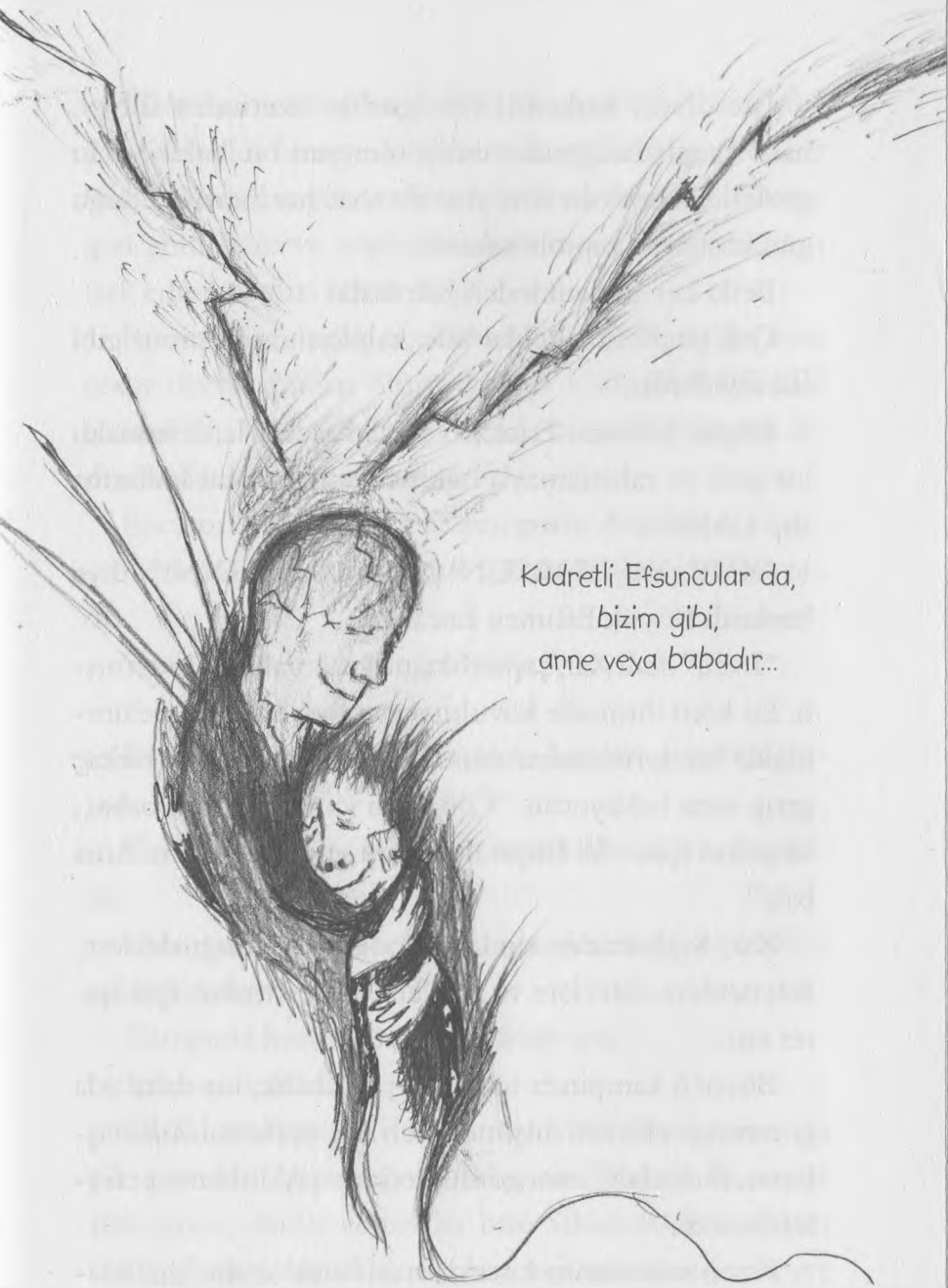
KEŞKE oğlana bağırmasaydım! KEŞKE sürgün etmekle tehdit etmek yerine onu dinleseydim! KEŞKE onu sevdiğimi bilmeden ölmeseydi, diye düşündü Büyük Efsuncu Encanzo.

Fakat bir Büyük Efsuncu bile zamanı geri çeviremezdi.

Kapının orada bağrıışmalar oldu.

Adımlamakta olan Efsuncu beklentiyle döndü.

Bu oydu! Bu Xar'dı!

Kudretli Efsuncular da,
bizim gibi,
anne veya babadır...

İşte orada, karkedisi Gecegöz'ün üzerinden iniyor, nasıl karşılanacağından emin olmayan bir halde suçlu gözlerle bakıyordu ama yine de tavrı her zaman olduğu gibi küstah ve zaptolunmazdı.

Belki her zamankinden bile fazla.

Çok güçlü Efsuncular bile, kalplerinde, hepimiz gibi ebeveynlerdir.

Büyük Efsuncu Encanzo titrek bacaklarla, dokunaklı bir şevk ve rahatlamayla oğluna koştu ve onu kollarına alıp kaldırdı.

“XAR! YAŞIYORSUN! EVİNE GELDİN!” diye haykırdı Büyük Efsuncu Encanzo.

“Evet,” dedi Xar, şaşkınlıktan ağzı kulaklarına varmıştı. En kötü ihtimalle kovulmayı, en iyi ihtimalle de normalde bir serüvenden döndüğünde olduğu gibi birkaç garip soru bekliyordu. “Ölü Cadı için üzgünüm baba... Ve odam için... Ve Büyü Kitabı'mı yine kaybettim. Ama bak!”

Xar, Sychorax'ın zindanlarından kurtardığı devlere, Büyücülere, cücelere ve perilere öne çıkmaları için işaret etti.

Büyücü kampında toplanmış kalabalık, bir daha asla göremeyeceklerini düşündükleri aile üyelerini, arkadaşlarını, meslektaşlarını gördüklerinde şaşkınlıktan nefesleri kesildi.

Kayıp yakınlarını kucaklamak üzere sevinç çığlıklarıyla akın ettiler.

“Telafi etmek istedim,” dedi Xar gururla. “Bir Cadıdan Sihir elde etmeye çalıştım ve bize Cadıyı getiren bir kılıç çaldım, bu yüzden kılıcı Sychorax’ın zindanlarına geri götürdüm ve oradayken halkımızı esir tuttuğunu fark edince onları kurtardım.”

Bunun gibi dudak uçuklatacak derecede delice ama cesur davranışından ötürü, kampa Cadı BİRLİKLERİ getirse bile Xar’ı affetmeye herkes hazırdı. (Hepsini öldürmesi koşuluyla elbette.)

Encanzo oğluyla çok nadiren gurur duyardı.

Ama şimdi oğlu değişmek için doğru bir şey yapıyordu.

Yaptığı en önemli “doğru şeyse:”

Eve CANLI dönmesiydi.

İlk kez, Kral Efsuncu Encanzo, eşitlermiş gibi oğlunun elini sıktı.

Xar hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü.

Babasının ona, böylesi gurur, böylesi sevgi ve böylesi takdirle bakıyor olduğu için.

Kamptaki herkesi onu alkışladığı için.

Efsuncu kalabalığa döndü.

“Belki de Büyücü dünyasında Sihri olmayanlara da yer açılmalı,” diye bağırdı Efsuncu. “Bakın! Bu cesur Büyücüler, devler ve periler bize Sihirlerinden yoksun bir halde geri döndüler. Onlara toplumumuzda bir yer vermemiz lazım, öyle değil mi?”

Kalabalık, “Evet, öyle!” diye bağıarak karşılık verdi.

“Bize bu eski dostlarımızı geri getirmek için Sychorax’ın zindanlarının terörüne göğüs gererek kendisini, perilerini ve hayvanlarını büyük bir tehlikeye atan oğlum Xar’a hepimiz adına teşekkür ediyorum.”

“Xar! Xar! Xar!” diye tezahürat yaptı Büyücüler.

“Neden Xar BU KADAR SİNİR BOZUCU?” diye yumruğunu sıkarak köpürdü Çapulcu.

“Oğlum bana geri döndü ve daha iyi biri olarak döndü. Xar bir ders çıkardı,” diye gülümsedi Efsuncu, “o da, karanlık bir kaynaktan elde etmeye çalışmaktansa kendi Sihrinin gelmesini beklemenin çok daha akıllıca olduğudur.”

Oğluna döndü.

“Ve Xar da BANA bir ders verdi. Sihri olmayan bir oğlun, hiç oğlun olmamasından çok ama çok daha iyi olduğunu öğretti.

“Yuvana hoş geldin Xar.”

Efsuncu oğluna sarıldı.

Ve sonra Efsuncu bir daha kalabalığa döndü.

“Bu nedenle bu günü, şükran ve kutlama... Buna ne diyelim?” dedi Efsuncu, eğer bir epey Büyük Efsuncu olmasaydı, amansız gri gözlerindeki ışıltı görülebilirdi. “Buna... XAR’IN SİHRİNİ ELDE EDEMEYİŞİ KUTLAMALARI, diyelim! *Eğlence başlasın!*”

Büyücülerin parti vermek için gerekçeye pek ihtiyaçları yoktu.

Salondakiler çılgına döndü, kemanlar sihirle kendi kendilerine çalıyor, uçuşan perilerin ısıltıları her yerde zikzaklar çiziyor, Büyücüler, karkedileri, devler, cüceler, her şekil ve boyutta hayvanlar karanlık, kış göğünün altında şarkılar söylüyor ve uluyorlardı.

Ariel, onu ender rastlanan iyi bir anında yaklamak için, Efsuncu'nun yanına uçarak, "Artık özgür müyüz, Efendi?" diye sordu. "Bize, Caliburn'e ve bana, verdiğin sözü unutma... Oğlan büyüdüğünde ve artık bize ihtiyacı olmadığında özgür kalacaktık. Biz Xar gibi bir çocuk için fazla cesur ruhlarız..."

"Sözümü unutmadım," diye parladı Efsuncu. Yüzündeki iyilik dolu hâl kaybolmuştu. "Ama dürüst olmak gerekirse, Xar'ın bir süre daha size ihtiyacı olacak. Seni ve Caliburn'ü oğlan bilge ve düşünceli bir yetişkin olana dek serbest bırakmayacağım."

"Bu asla gerçekleşmeyebilir," dedi kuzgun.

"O halde, siz de asla özgür kalamazsın," dedi Efsuncu gaddarca. "Bu arada Caliburn?"

"Eee... Evet, Efsuncu?" dedi Caliburn suçlulukla bakarak.

"Bir noktada, son yirmi dört saat içinde tam olarak ne gerçekleştiğiyle ilgili senden rapor isteyeceğim. Şimdi kutlama zamanı ama sonra bana tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği söylemen gerekiyor Caliburn."

Sonra Efsuncu peleriniyle yeri yıldırıcı bir gök gürültüsüyle süpürüp eğlenceye katıldı.

“Ona TÜM gerçeği anlatmazsın umarım,” diye sırttı Xar.

“Evet,” dedi Caliburn. “Sanırım kılıcın demir ve Sihir karışımı olduğuyla ilgili kısmı atlayabilirim. Ve perinin zehirlendiğini. Ve taşın içindeki Cadıyı. Ve Dilek’in Kaderin Kızı oluşunu. Hatta şimdi fark ettim de hikâyeye ilgili anlatabileceğim fazla şey yok, değil mi?”

“O halde BUNU kesinlikle söyleme,” dedi Xar. Elini açtığı anda gözlerinde afacan bir parıltı vardı.

Avucunun ortasında, uçuk yeşil renkte, epey solgun bir Cadı lekesi vardı.

Caliburn katıksız bir dehşetle viyakladı. “Cadı lekesi! Nasıl oldu? Ondan kurtuldun sanıyordum!”

“Ben de öyle,” diye sırttı Xar yumruğunu etrafına kapatarak. “Ama eli taştan çok çabuk çekmiş olmalıyım. Ve en iyi yanı ne biliyor musun?”

Xar artık heyecanını bastıramıyordu. “Sanırım işe yaramaya başladı!”

“Ama... Ama... Ama... Xar!” diye konuşmakta zorlandı zavallı Caliburn. “Bu kötü Sihir! Karanlık bir kaynaktan! Bütün bunların üzerinden GEÇTİĞİMİZİ ve dersini alıp babanın söylediği gibi daha iyi bir insan olarak döndüğünü sanıyordum! Bütün bu serüvenden çıkarılması gereken ders ne olacak?”

Fakat Xar, Xar’ın Sihirini Elde Edemeyişi Kutlamaları’nı kaçıracağından endişe ettiği için çoktan aceleyle gitmişti.

Bu sırada periler eğlenceye coşkuyla katılmış, oradan oraya uçuşarak her zamanki yaramazlıklarını icra ediyorlardı, şunlar gibi:

Fırtına milletin yemeklerine büyüler atarak harika zaman geçiriyordu, mesela birisi bir elmalı turta dilimi gibi lezzetli bir şeyi alıp ağzına götürünce, yemek devasa bir sümüklüböcek gibi tiksindirici bir şeye dönüşüyordu.

Sıkmazu pis koku büyüleri saldı (gerçi her zamanki gibi yanlış yaparak, çürük yumurta kokusu yerine, leziz limon kokusu etrafı sardı.)

*Xar, bilge ve düşünceli bir yetişkin olana dek
seni serbest bırakmayacağım.*

Ve Xar tasasız bir şekilde, tüm güzel kızlara çalım sattı...

Bu esnada, zavallı, yaşlı Caliburn bir ağaç dalına konmuş, endişeleniyor ve kendisini rahatlatmaya çalışıyordu.

“Belki Kralcadı öldüğünden,” dedi kuş kendisine, “Cadılar tekrar uykuya dalarlar. Belki bizim yaşamımızda tekrar uyansalar bile, kızı bulamazlar, çünkü demir kaleden çıkmak gibi bir ahmaklık etmez, çünkü belki o hatalarından ders alan o nadir insanlardan birisidir.”

“Belki.”

Sonra, kendisini bir endişesi hakkında daha iyi hissetmişken, hemen bir başka şey hakkında endişelenmeye başladı.

“Xar Sihir diledi ve elde etti ama gerçekten kötü Sihir elde etti... Babası bunu öğrenecek olursa, Xar’ın başı hiç olmadığı kadar derde girecek,” diye endişelendi Caliburn.

“Ve her ne kadar ŞİMDİLİK ondan memnun olsalar da, geçmiş itaatsizliklerini hatırlamaları uzun sürmeyecektir: Köpekadamın birine ad takması ve onun gibi şeyler...”

Yaşlı kuzgun alternatifleri değerlendiriyormuşçasına kafasını öte yana çevirdi.

“Belki Xar babası öğrenmeden Sihrini kontrol etmeyi öğrenir. Xar’ın içinde iyilik var ve bu serüven onu da

ortaya çıkardı. Xar'ın içindeki iyilik kanındaki kötülüğü kontrol edecektir.”

“Belki...”

“*Belki.*”

“Caliburn!” diye bağırdı Xar aşağıdan. “Orada mahzun ve endişeli oturmayı bırak artık!”

Xar kimsenin bakıp bakmadığını kontrol etmek için etrafı yokladı.

Ve sonra Cadı-kanı olan elini ağaç dalına doğrulttu.

Xar daha önce binlerce kez Sihir yapmayı denemiş olmalıydı ama asla işe yaramamıştı.

Fakat bu defa farklıydı.

Bu defa, sıradışı bir karıncalanma, sağ kolunun tamamında bir tür uyuşma hissetti. Sanki daha önce hiç hissetmediği garip bir kas esniyor ve açılıyordu.

Ve Xar Sihrin parmak uçlarından kıvrılarak çıktığını büyük bir hazla hissedebiliyordu.

GÜÜMM!

Xar, Caliburn'ün konuştuğu ağaç dalını patlattı ve yaşlı kuş huzursuz bir çığlık atarak bir tüy yağmuruyla gökten indi ve Xar'ın sırttan yüzünün önünde itiraz eder şekilde kanat çırpı.

“İŞE YARADI!” diye bağırdı Xar eline keyiften dört köşe bir halde bakarak. “YAPTIĞIM HER ŞEYE DEĞDİ! SONUNDA SİHRİ ELDE ETTİM!”

Caliburn derin derin bir iç çekti.

Serüvenin sonucu tamamen yanlış yöne gitmişti.

Ve Xar'ın iyi olmayı öğrenmesi biraz zaman alacaktı.

Ama bu esnada...

“Endişe etmeyi yarına bırak, yaşlı kuş!” dedi Xar gülümseyerek. “Bu gece DANS ediyoruz!”

Ve Büyücü oğlanı kuzgunu kanatlarından tuttu ve yaşlı kuş endişelerini unuttu, Xar onu daireler çizerek döndürüp gece yarısı yıldızlarının serinliği altında dans ederken küçüklüğüne dönmüş gibi hissetti.

Sondayış

Işte bu, Xar'ın ve Dilek'in yıldızlarının, çok uzun bir zaman önce, kadim geçmişte, bir gece yarısı nasıl kesiştiğinin öyküsü.

Britanya Adaları'nın Britanya Adaları olduğunu henüz bilmediği kadar eski bir zamanda, Sihir karanlık ormanlarda yaşıyordu.

Ve ben de, biraz Caliburn gibi bu öyküden çıkarılacak dersi anlamaya çalışıyorum.

Öyküleri dinlemek gerekir, çünkü onların anlattığı bir şey her zaman vardır.

Ama beni endişelendiren... Tam olarak ne ANLATTIKLARI?

Bu, Xar'ın Sihri nasıl elde ettiğinin, Dilek'in özel olduğunu nasıl öğrendiğinin ve Kralcadı'nın taşın içinden nasıl kaçtığıнын öyküsü.

Böylece herkes dilediğine kavuşmuş oldu ama *pek* bekledikleri şekilde değil.

Çünkü –sanırım bundan daha önce bir veya iki kez bahsettim– ne dilediğinize dikkat etmeniz gerekiyor.

Çünkü dilediğiniz şey gerçek olabilir.

Bu öykünün başında size karakterlerden birisi olduğumu söylemiştim.

Hangisi olduğumu tahmin ettiniz mi?

Herhangi biri olabilirim, öyle değil mi?

Xar, Dilek, kahraman olma hayalindeki Muhafız Yardımcısı Firkete, Sychorax, Encanzo, perilerden biri, veya o yaşlı, yorgun çok sayıda ömür geçirmiş kuzgun, Caliburn.

Bu karakterlerden herhangi biri, iyi veya kötü veya ikisinin bir karışımı olabilirim.

Size kim olduğumun cevabını henüz vermeyeceğim.

Tahmin etmeye devam etmek durumundasınız.

Öykünün sonuna ulaşmamıza daha uzunca bir yol var.

Kralcadı, lambadan çıkan bir peri gibi artık taşın dışında.

Demire işleyen Sihre sahip olduğu için Dilek'i arıyor olacak.

Xar kötü Sihre sahip ve bunun nelere yol açacağını henüz bilmiyoruz.

Dilek'in yatağının altında, Büyü Kitabı uyumakta. Fakat her an uyanabilir. Umalım ki Caliburn haklı çıksın ve güçlü Sihri olan kötü insanlarla ve sahip olduğu Sihri eline geçirmek isteyen habis kalplerle savaşmasında ona yardım etsin...

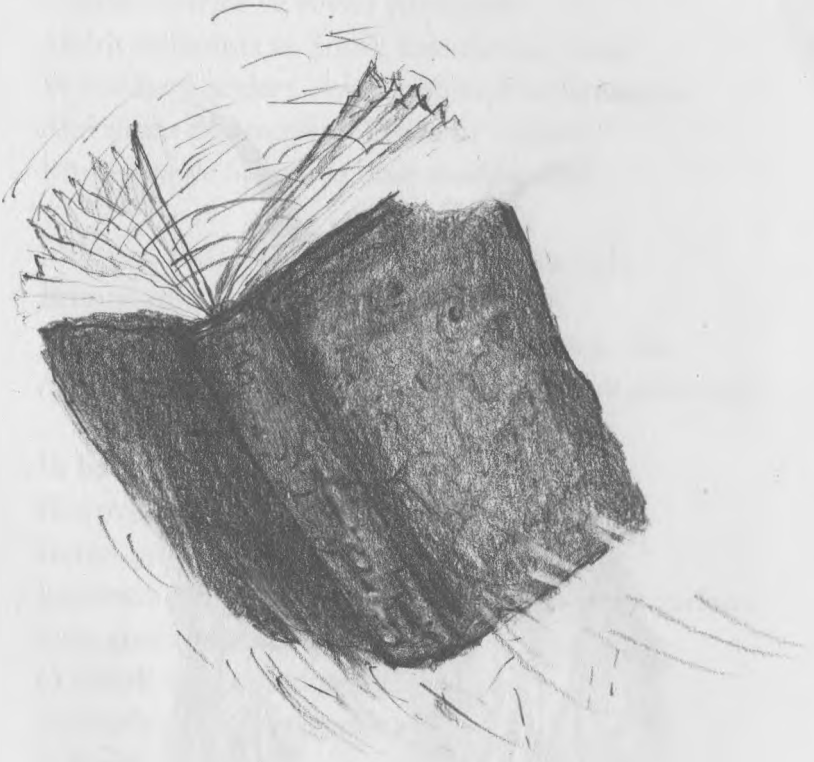
BİR CADININ OLDUĞU YERDE DİĞERLERİ DE OLACAKTIR...

Umut etmeye devam edin.

Tahmin etmeye devam edin.

Hayal etmeye devam edin...

İmza: Bilinmeyen Anlatıcı

Bir zamanlar Sihir vardı...

Özgürce dolaşırken
Gökyüzünün ve denizin yollarında
Ve o çoktan bitmiş ebedi saatte
Anlamsız kelimelerin hâlâ gücü vardı
Kapılar hâlâ uçuyor ve kuşlar hâlâ konuşuyordu
Cadılar sırtıyor ve devler yürüyordu
Sihirli asalarımız ve Sihirli kanatlarımız vardı
Ve imkânsız şeylere olan ümidimizi kaybetmiştik
Akıl almaz düşüncelere! Habersiz sonlara!
Büyücüler ve Savaşçılar dost olsunlar diye

İmkânsız şeylerin gerçek olduğu bir dünyada
Bilmiyorum ki nasıl unuttuk büyüü
Yolumuzu kaybettiğimizde orman nasıl yok oldu.
Ama şimdi bizler de yaşlandık, bizler de artık gidebiliriz

Ve ben görünmez izi bir kez daha görüyorum
Bizi eve, bizi geri götürecek olanı...
Bulun asalarınızı ve açın kanatlarınızı
İmkânsız şeylere olan aşkımız için söylüyorum şarkımı
Yitip gitmiş elimi tuttuğunuzda
O Sihirli diyara birlikte geri gideceğiz
Cesaretimizi kaybettiğimiz yere...
Birkaç ömür önce...
Biz Büyücüyken
Bir zamanlar

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken büyük bir grup bana yardımcı oldu.

Harika editörüm Anne McNeil ve muhteşem menajerim Caroline Walsh'a teşekkür ediyorum.

Jennifer Stephenson, Polly Lyall Grand ve Rebecca Logan, özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve Hachette Children's Group'taki herkese, Hilary Murray Hill'e, Andrew Sharp'a, Valentina Fazio'ya, Lucy Upton, Loise Grieve, Kelly Llewellyn, Katherine Fox, Alison Padley, Naomi Greenwood, Rebecca Livingstone'a teşekkür ederim.

Little Brown'daki herkese, Megan Tingley, Jackie Engel, Lisa Yoskowitz, Kristina Pisciotta, Jessica Shoffel'e teşekkürler.

Ve hepsinden önemlisi Massie, Clemmie, Xanny'ye teşekkürler.

Ve kesinlikle her konudaki harika tavsiyeleri için SIMON'a teşekkür ediyorum.

Sen olmadan yapamazdım.

